

Tình Yêu Bụi Đời

Contents

Tình Yêu Bụi Đời	1
1. Chương 1: Mọi Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ	5
3. Chương 3: Quá Khứ	7
4. Chương 4: Gặp Lại	10
5. Chương 5:	13
6. Chương 6:	16
7. Chương 7:	19
8. Chương 8:	23
9. Chương 9:	29
10. Chương 10:	32
11. Chương 11:	38
12. Chương 12:	43
13. Chương 13:	48
14. Chương 14:	52
15. Chương 15:	55
16. Chương 16:	58
17. Chương 17:	63
18. Chương 18:	67
19. Chương 19:	69
20. Chương 20:	73
21. Chương 21:	75
22. Chương 22: Khoảng Cách	79
23. Chương 23:	85
24. Chương 24:	89
25. Chương 25:	93
26. Chương 26: Gặp Lại	99
27. Chương 27: Hạnh Phúc Quay Về	103
28. Chương 28: Giang Sơn Để Đổi	107
29. Chương 29:	111
30. Chương 30:	116
31. Chương 31:	120
32. Chương 32:	128
33. Chương 33:	136
34. Chương 34:	142

Tình Yêu Bụi Đời

Giới thiệu

Sáng sớm nay trời đẹp lạ, trong veo, không gợn chút mây, hôm qua mới mưa màĐầu đó bắt đầu rộn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bui-doi>

1. Chương 1: Mọi Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu

Sáng sớm nay trời đẹp lạ, trong veo, không gợn chút mây, hôm qua mới mưa mà

Đầu đó bắt đầu rộn ràng tiếng ồn ào của những người đi làm sớm. Ở cái xóm ‘Cầu đá’ này có thể nói là tập trung đầy đủ những người nghèo nhất thế giới, cư dân ở đây đủ mọi thành phần, từ những người bán rong, bán dạo, bán vỉa hè, bán ngoài đường, bán bùng bê,..... bán tùm lum hết, chắc còn nhiều mỡ hèm nhớ, đến những người làm thuê, đánh giày, bụi đời, vé số.....đủ cả. Hầu hết những người ở đây đều hok bit chữ, nhưng có 2 chữ họ bit rất rõ là ‘tt’ nghĩa là ‘Túng tiền’, ‘Thiếu tiền’, ‘Thik tiền’, ‘Tham tiền’, ‘Thèm tiền’, ‘Theo tiền’ và.....chắc cũng còn nhiều. Tóm lại, xóm này là nơi cư trú của những người bình dân nhất cái thành phố này,... xấu có, tốt có.

Nơi cuối xóm, một thằng nhok đang tà tà trên con đường toàn cát với sỏi, nó đội cái nón lưỡi trai nghiêng nghiêng một bên, áo sơ mi chưa gài những nút trên cùng, cũng chẳng thêm bẻ cổ áo, quần jean đầy những vết cắt ngang dọc lên xuống. Hai tay đút túi quần, nó vừa đi vừa chu mỏ huýt sáo một bài tào lao ho lao j’ đó nghedở ẹc. Chợt nhìn thấy trên cây ổi trước mặt có hai con chim đang tí ta tí tởn tỏ tình, ngứa mắt, nó cúi xuống lượm viên sỏi gần đó ném chơi cho bõ ghét, nó tự tin sẽ ‘một lúc trúng 2 chim’. Nó nhắm thật chuẩn rồi.....ném 1 cái thiệt mạnh

__ Leng beng

Nó ném còn dờ hơn huýt sáo nữa, viên sỏi nó vừa ném bay cái vèo trúng một lúc..... gần 20 cái lá ổi rồi bay tip lên mái ngôi nhà kế bên..

__ Chết mẹ, yếu nghề dữ zậy nè!

Nó lằm bằm rồi bỏ đi tiếp, bỗng nhiên nó không đi nữa mà.....chạy, chạy thiệt nhanh, ông chủ ngôi nhà nạn nhân của nó nét mặt hằm hằm vừa xuyt 2 con..... chó to wá xá ra dí cái thằng mới sáng mà phá hoại

Nhảy qua một cái hàng rào gần đó, nó quay lại dòm hai con chó đang gầm gừ hậm hực vì không qua được, nó chọi ổi con một cục đá nữa rồichạy tip, vừa chạy nó vừa lằm bằm

__ Đồcây, sáng nào cũng thể dục kiểu này chắc có ngày teng beng cái quần quá

Nó dừng lại trước căn nhà gỗ 2 tầng cũ kỹ có cây ổi sim trước sân, nó đứng trước cổng gọi to vào nhà.

__ Đi làm Nguyên ơi

Bên cửa sổ xuất hiện liền một cái ổ quạ, thằng nhok trong nhà vừa đưa tay gãi gãi ổ quạ vừa nhả răng cười

__ Sớm zậy mày!

__ Sớm kon khi, 6h30 rồi mày, tính ở nhà hả - nó bực

— Dữ zậy, đợi tao một chút

— Lẹ lẹ coi, hái mấy trái ổi ra ăn.....sáng luôn nghen!

Cái một chút của thằng Nguyên hết đúng 20 phút, tới phút 21 thằng Nguyên mới khoác áo lò dò bước ra, vừa đi vừa bô bô

— Good morning buổi sáng!

— Đẹp đi mây, lượm câu đó đâu ra zậy, morning còn bày đặt buổi sáng.

— Kệ tao mây, thời buổi @ rồi, ra đường phải xài chút tiếng anh chớ

Nó phản đối.

— Tao *** thèm, tiếng Anh là của tụi kon gái, tao chỉ xài tiếng.... Em thôi

Nguyên nhăn mặt.

— Xài j' kệ mây, thằng ba zó, mà bữa nay thằng Phong đâu, hèm đi làm hỏ

Nó xịu mặt

— Qua giờ nó sốt nằm 1 đồng ở nhà, hành tao cả đêm hèm dăm chợp mắt

Nguyên lo lắng

— J' ghê zậy, bộ nó sốt nặng lắm sao phải canh .

— Hèm có, nó sốt nhẹ hều hà còn tao nằm suốt cả đêm mờ 2 mắtcá cứ mở thao láo buồn ghê. - nó nhăn răng cười

Nguyên bực mình, mới sáng mà đã “dính đòn”

— Tội quá ha, giỡn mặt hả mây, sao dạo này nhìn cái mặt mây là tao thấyghét tề luôn

— Thôi mùa, đừng ghét mà – nó giả bộ năn nỉ - giờ tao bao mây ăn xôi được chưa

— Uh, zậy thì còn biết điều

— Mờ đang ngoài đường mây có mắc quá thì cũng ráng kiếm chỗ nào chớ đừng chơi “tề luôn” kì chết

Nói rồi nó cười nhăn răng chạy thẳng zô gánh xôi để mặc thằng Nguyên đứng què tập 2.

— Chaj', ăn j' khiêm tốn zậy - nó trợn mắt khi thấy thằng Nguyên xử lý tới gói xôi thứ 4 – ăn..... bù ngày mai luôn hỏ mây

— Kệ tao, mây bao mà - Nguyên vừa ăn vừa nói - phạt cái tội chọc tao, ày cháy túi.

— Tha tao đi, túng quá tao cấm mây lại.... gói xôi giờ

— Uh thì tạm tha mây đó, tính tiền đi rồi đi làm.

Nguyên hả hê làm miếng nước trà rồi đứng dậy bỏ đi, còn nó thì ngồi đó, “rầu rầu” móc bóp trả tiền.

Hiện giờ nó đang làm sơn nước ột ngôi trường gần xóm, còn trước đó nó làm đủ mọi thứ nghề, việc lớn việc nhỏ, bất cứ cái gì kiếm ra tiền là chơi hết, nó là thằng mờ côi mà, cuộc sống đường phố buộc nó phải như vậy nếu muốn tồn tại, tuổi thơ đã dạy cho nó biết đời là như thế nào, không yên lành như những điều mà lúc bé nó hằng mơ, không thần tiên như những câu chuyện cổ tích mà nó biết, không bình đẳng như cái mà người ta gọi là luật pháp. Nó nhận ra tất cả những điều này khi nhiều lần vấp ngã trên đường đời, khi đối mặt với những thực tế của cuộc sống, khi phải lớn lên trong cái luật giang hồ “mạnh sống, mỏng chết”..... Nhưng dù có thế nào đi nữa cũng phải ráng sống, nó nghĩ vậy, và nó đã làm được. Bằng chứng là nó đã có mặt trong cuộc đời này được 19 năm rồi, nó vẫn mạnh khỏe đó thôi, nó yêu đời, đầy sức sống và cực kỳ thích cười, hoặc nhìn người khác cười. Bình thường mà, tuổi thơ thiếu tình thương không cho nó nụ cười thì bây giờ nó phải cườibù chứ.

5h chiều, trên 1 đường phố hơi vắng người, 2 thằng nhok đi làm về đang cười nói vui vẻ, một thằng nhok đội cái nón lưỡi trai nghiêng nghiêng, một thằng đầu tóc rối bù. Đang đi bỗng thằng nhok đội nón im lặng, nó vừa thấy 2 thằng cỡ tuổi nó đi phía trước, thằng đi bên phải đầu tóc đỏ hoe chải dựng ngược, thằng bên trái đầu đỉnh tóc vàng để đuôi chuột, cả hai thằng nhìn... màu mè hết sức, đã vậy mặt mũi thằng nào thằng nấy cứ nhơn nhơn, thấy đứa con trai nào đi ngang qua là cố ý gạt chân, hoặc **** tục gây sự, còn con gái thì tụi nó chặn đường trên chọc toàn những câu bổ láo bổ lếu.

— Tụi nào đây mà láo quá xá zậy - nó ngửa mắt hỏi Nguyên

— Kon trai nhà Thanh Long và Trung Lân - Nguyên.

Cả phố này ai cũng biết Thanh Long, Trung Lân, Kim Phụng là 3 tập đoàn đại gia giàu nhất vùng, nhà nào cũng 3-4 căn biệt thự ở Xi Gòn, Nha Trang. Cửa hàng, shop đồ đạc của cả khu phố này hơn 1 nửa là của 3 nhà đó rồi

— Té ra là tụi công tử [mất.dậy] hả, nhìn gai mắt thiệt - nó nổi máu

— Uh, tụi nó ỷ có tiền là có quyền nên “****” coi ai ra gì hết, mà mày đừng có đụng zô tụi nó nghe.

— Mắc gì chứ.

— Mày ngu quá, xác xơ như tụi mình mà “khều” trúng nó 1 phát là tiu liền, ông pà jà nó vác đồng tiền zô đốt lun cái cầu đá của mình cũng được nữa là - Nguyên cảnh cáo

— Tao “****” sợ, mày coi nè - nó bướng bỉnh.

Nói rồi nó cứ lò dò đi sau lưng 2 thằng công tử, đến ngang qua cửa hàng ông Tư cộp - nổi tiếng dữ nhất khu phố - nó chợt mỉm cười rồi cúi xuống hai tay lượm hai cục đá, nó cầm một cục chọi cái đập zô chân thằng tóc đỏ, thằng nhà giàu ré lên 1 tiếng rồi quay phắt lại, bắt gặp ở phía sau, một thằng nhok đội nón nghiêng nghiêng, tay kia còn đang cầm 1 cục đá, đứng cười cười.

— Sao mày dám chọi tao, thằng bổ láo - thằng tóc đỏ gầm gừ

— Chết - nó... đóng phim buồn - xin lỗi nghen, có sao hem, trúng anh hả, kì vậy, tui tính chọi anh kia mờ.

Nói rồi nó toét miệng cười hề hề, 2 thằng công tử giận sôi gan

— Thằng này.....thằng này hết muốn sống rồi.

Tụi nhà giàu cúi xuống lượm mỗi đứa 1 cục đá, hăm hở tính tiêu diệt thằng nhok hỗn xược trước mặt. Đâu được, nó là dân có nghề mờ, 2 thằng đầu vàng đầu đỏ chưa kịp làm gì thì nó đã vung tay ném mạnh cục đá còn lại, lần này nó nhắm thiệt chuẩn, cục đá bay cái vèo zô... cửa kính hàng ông Tư cộp nghe cái “choeng”, kính thì nhau vỡ.

— Ngon lành - nó cười khoái chí, rồi nhanh như sóc kéo thằng Nguyên đang hoảng hồn bỏ chạy thiệt nhanh

Tụi công tử nghe tiếng vỡ cũng hoảng hồn, quay lại đứng chết trân dòm cái cửa kính bể teng beng. Ngay lập tức từ trong nhà, 2 con cộp chạy ra, con cộp cái thì nhìn cái cửa bể nát bét mà kêu trời kêu đất, còn con cộp đực thì giận tím mày tím mặt dòm ra thấy 2 thằng tóc vàng tóc đỏ đang đứng ngu người trước cửa, thằng nào cũng có cục đá trên tay.

— 2 thằng ôn con, dám phá nhà ông hử, mày tới số rồi - ông Tư chụp áo 2 thằng nhok đang ngu cái mặt ra

— Đâ..u có.....! Đ...âu phải.... tụi tui, tại...tại cái thằng kia kia.

Vừa nói thằng tóc đỏ vừa chỉ tay qua chỗ nó. Ông Tư nhìn theo hướng thằng tóc đỏ vừa chỉ để xem thử, Nhưng nó và thằng Nguyên đã biến từ lúc nào, thay vào đó là một..... ông già đang chống gậy đi ngang qua. Ông Tư nhìn “cái thằng kia kia” mà ngao ngán, ông lão hóm hém hết “xí vách” tới nơi, cầm cây gậy hem muốn nổi nữa là cục đá tổ bố này, ông cúi tiết quay qua 2 thằng ngu.

— Cha bậy, tụi mất dạy, đã phá phách mà còn đổ thừa tầm bậy hả, đền cái kính cho tao ngay.

— Nhưng mà.... tụi tui đâu có làm bể - 2 thằng nhăn nhó

— Ah, hai thằng mất dạy này, còn cãi cổ hả - ông Tư giận tím ruột - không đền... nè, không đền ...nè.

Mỗi cái “ nè ” là ông sút ổi thẳng một cái trời giáng zô ...mông

_ Ui ..da, đennnn..., đennnnnnnn...

Tụi công tử “đầu hàng” ngay mấy chiêu đầu tiên, Nhìn mặt ông chủ nhà dữ quá, ngoan cố là ổng cho ...“đi về nơi xa lắm” liền, hai thằng vội vàng móc bóp đèn tiền rồi cong “***” chạy về để mặc ông Tư vừa lầu bầu rửa xả vừa.....đếm tiền.

2. Chương 2: Gặp Gỡ

Trong một góc hẻm bên kia đường, nó và Nguyên khoái chỉ đứng cười, nó khoái nhất là lúc ông Tư “nè” tụi kia, đẹp mắt quá xá

_ Hì, tụi kia mờ hèm biết điều đầu hàng là ăn đòn bầm dập rồi - Nguyên thích thú - mà chơi cú này độc thiệt, hay quá xá, há há !

_ Tao mờ - nó toét miệng cười.

_ Mờ thui, zìa mà - nó nhắc khi thấy trời nhá nhem tối

_ ” Cứ từ từ ” - Nguyên đang hào hứng

_ Từ từ mốc xì, tối nay tao còn phải làm thay thằng Phong nữa

_ Uh, tao wên, zậy zờ zìa.

Về tới căn nhà 2 tầng thân thương cũ kỹ cuối xóm, nó đẩy cửa đi vào

_ Bớt chưa mà, tao mua ày tô cháo vịt nà - nó nói to khi bước vào nhà

_ Uh, cảm ơn, tao đỡ đỡ rồi - 1 bộ mặt xanh xao thò xuống từ trên gác trả lời nó

Nhìn mặt thằng bạn cùng phòng mà nó ngao ngán, hốc hác quá chừng. Từ ngày má thằng Phong mất trong một tai nạn xe đau thương, ba nó cũng bỏ đi theo gái. Hận đời thằng Phong chuyển về ở với nó luôn, hai thằng cô đơn đùm bọc lẫn nhau, sống trong căn nhà gỗ cũ nát thuê của bà chủ cuối xóm.

_ Ăn đi cho khỏe mà - nó vừa nói vừa đưa cho Phong tô cháo nóng hổi

_ Uhm, cảm ơn mà, mà tốt với tao ghê!

Phong đỡ tô cháo mà ghen ngào, từ ngày mẹ Phong mất, chỉ có nó là luôn luôn tốt với Phong, nó an ủi Phong những khi Phong buồn, chăm sóc Phong những khi Phong ốm

_ Tốt lành gì, tao chỉ sợ mà chết không aitrả tiền phòng với tao thôi.

Nó chống chế dờ ẹc, Phong mỉm cười, Phong biết nó là thằng bạn tốt, nó luôn là người mang niềm tin và niềm vui đến cho Phong, nó là tia sáng cuối cùng của cuộc sống này đối với Phong..

_ Ăn rồi ngủ đi cho lại sức, tối nay tao đi làm thay mà cho - nó vừa nói vừa và thật nhanh tô cơm nguội.

_ Nhưng mà mà biết làm hok đó ? - Phong thắc mắc.

_ Sao hông mà, dễ ẹc, vá mấy cái ruột xe chó nhui.

Nói rồi nó vớ thùng đồ nghề bước thật nhanh ra cửa trước khi Phong kịp nói câu gì đó. Nó xách thùng đồ nghề ra đầu xóm, ngồi xuống ngã ba đường, dưới gốc cây bơ già, chỗ làm ăn thường ngày của Phong. Hầm rầy trời trở lạnh nên ít người ra đường lắm, vì vậy mấy điểm vá xe cũng trở nên vắng khách . Ngồi thật lâu mà chẳng có cái xe nào chịu... lũng lổ cả, nó bỏ qua quán cà phê bên đường kêu ly bạc xỉu, sở thích của nó là đắm chiều mỗi đêm khi ngồi bên ly cà phê và gói thuốc. Con bé bán cà phê với gương mặt bầu bầu, mắt to tròn, nhìn xinh tẹt, ngạc nhiên hỏi nó.

_ Anh Phong bữa nay không đi làm ah’.

_ Phong bữa nay bệnh rồi, tối nay anh thay Phong lo cho Trúc được hôn - nó cười gian gian nhìn con bé.

_ Mơ đi, hồng có cửa đâu - con bé hếch mặt trả lời nó

_ Gì khó “dậy” , anh với Phong cũng như nhau mờ.

_ Anh khác, Phong khác, hồng có như gì hết - con bé thẳng thừng

_ Nhưng mờ....

Nó im bật, giật mình quay qua chỗ làm ăn, bên kia đường, một con nhỏ dễ thương hết sức đang kêu lớn.

_ Chú gì vá xe oiiii....

Nó chạy vội qua đường, dừng lại bên đồng đồ nghề, liếc mắt nhìn con nhỏ đang dắt chiếc xe đạp đời mới với vỏ sau lép xẹp. Trời đất, nhìn xa xa nhỏ dễ thương quá chừng, dậy mờ lúc nhìn gần..... còn dễ thương ác chiến hơn nữa, mắt bồ câu nà, mũi cao thẳng nà, mỏ hơi chu chu nhìn“dễ ghét” thiệt.

_ Gì zậy..... “cháu” - nó nhe răng cười

Kon nhỏ có vẻ hơi quê vì gọi nhầm, thẳng nhóc đội cái nón nghiêng nghiêng trước mặt có vẻ cỡ nhỏ hơn là cỡ “chú gì” đó.

_ Oh‘oh‘, vá giùm cái xe đi - nhỏ ấp úng

_ Ở đây hồng có vá giùm - nó chọc

_ Oh‘... thì vá lấy tiền.

_ Nhưng ở đây cũng hông vá ấy người hỗn hào, nói chiện zới “ chú ” phải zạ thưa mới đúng chứ - nó tiếp tục chọc

_ Thôi ghen, đừng có ba zớ, giờ anh có vá hem, để tui còn đi chỗ khác - nhỏ bực mình.

Trời, nhỏ bực lên nhìn còn... dễ thương ác nữa, nó cười cười.

_ Ah‘vá,... thích vá chỗ nào - mặt nó gian gian

_ Vá bánh xe chứ vá chỗ nào, hỏi gì ..thiếu “i ốt” zậy.

_ Hi, tại người ta tưởng.....

Nó nhe răng cười một cái “thơ ngây” quá trời rồi chống chân xe lên lỏi đồ nghề ra.

_ Nhà nhỏ ở đâu zậy - nó vừa lui cui làm vừa “nghiên cứu”

_ Nhà tui ở Ziệt Nam - nhỏ đáp huề zốn - còn anh ở đâu.

_ Trên mặt đất, dưới mặt trời - nó đáp còn huề zốn hơn

Ngước lên thấy nhỏ nhăn mặt, nó toét miệng cười rồi chọc tiếp

_ Tối rồi mờ nhỏ đi kua trai một mình thôi hử.

_ Hồng , tui đạp xe tập thể dục, tự nhiên tới đây xe lủng bánh, anh rã đinh phải hông ? - nhỏ tỉnh nghịch trêu lại

_ Bậy, nhìn mặt đẹp trai zậy mờ làm mấy cái trò đó hử.

_ Uhm - nhỏ cúi xuống nhìn mắt nó - Nhìn kĩ cũng đẹp trai thiệt.

Nó chưa kịp cười hưởng ứng nhỏ đã phán thêm một câuxém khóc.

_ Nhưng mờ nhìn kĩ hơn thấyxấu hoắc hà.

Nó bùn hiu, nhỏ này cũng ghê quá xá chứ đâu hiền gì. Có lẽ thấy nó buồn buồn nên nhỏ “tội tội” nói tiếp.

_ Hồng sao đâu, tuy mặt anh xấu nhưng anh có nụ cười...

_ Tui cười dễ xươg lém phải hông - nó háo hức

_ Hồng - nhỏ cười tỉnh nghịch - Anh cười nhìn còn xấu hơn cái bản mặt anh nữa.

Nó cứng họng, im lùn, không thém nói chuyện nữa, tối nay xui quá, tưởng gặp tiên nữ chứ ai dè gặp phải ‘hồ ly’ giả dạng. Nó quyết định chơi bài ‘im lặng là vàng’, nhí nhố tiếp mắt công... ‘dính đòn’ thém thì què lảm. Nhưng im thì im chứ lâu lâu nó vẫn lé mắt liếc trộm nhỏ một cái. Mềng ơi, con ‘hồ ly’ này nhìn ...dễ thương thiệt chứ bộ, ít ra nó phải tu luyện mấy ngàn năm rồi chứ không ít đâu nha, nhỏ mặc áo thun trắng, quần thể thao, khuôn mặt trắng ngần như những cô tiểu thư nhà đại gia nước ngoài, tóc cột cao sang 1 bên nhìn quây hết sức, nhưng điều đặc biệt là nhỏ có đôi mắt bit cười, đôi mắt đen lay láy lúc nào cũng ánh lên vẻ nghịch ngợm, đã vậy nhỏ còn có.....

— Ê, nhìn gì ghê zậy, âm mưu gì đó - ‘hồ ly’ hỏi khi thấy tự nhiên nó nhìn nhỏ chăm chú.

Giật mình, hơi què, nó không thém khen nhỏ nữa.

— Có gì đâu, xong rồi nà.

— Nhiều tiền.

— 5 ...chục.

Nhỏ móc bóp đưa nó tờ polime 50.

— Chờ, đưa thiệt hả,...2 ngàn à.

— Sao ít vậy - nhỏ có vẻ ngạc nhiên

Nhỏ này hình như.... khùng khùng, chắc nhỏ ‘tu luyện’ dữ quá tẩu hỏa rồi.

— Uh, ít zậy thui, đủ tiền ăn sáng gồi.

— Ăn sáng gì 2 ngàn - nhỏ tỏ vẻ không tin

— 2 ngàn được gói xôi bắp gồi - nó giải thích

— Thiệt hôn.

Nhỏ đưa nó 2 ngàn mà mặt vẫn chưa tin có gói xôi bắp 2 ngàn. Nhỏ này thấy... kì kì ta ơi, hình như nó bên USA mới zja’, còn không là hồi nhỏ chắc... lọt cầu Ông Đạo.

— Tối nào anh cũng ngồi đây hết hả - nhỏ điều tra

— Uh - nó ba xạo - Mai ra ...vả tiếp hả ????

— Hồng có đâu - nhỏ chun mũi - mà mai tui ra chơi nghen, được hôn ?

— Ủa, mà đem cái gì ra ăn mới.... cho chơi.

— Xíiiiiii...

Nhỏ xí một cái dài cả cây số rồi lên xe đi thẳng, nó đứng nhìn theo cười cười rồi qua uống cà phê tiếp, nhỏ này thấy ...kì kì.

11h đêm nó về tới nhà, tối nay được 6 mối, bỏ túi được 2 chục, leo lên lầu thấy thằng Phong đang ngủ nó nhẹ nhẹ đi đánh răng rồi leo lên ngủ luôn.

3. Chương 3: Quá Khứ

6h sáng, trên con đường toàn cát với sỏi, một thằng nhóc đội nón nghiêng nghiêng vừa đi vừa huýt sáotào lao. Nó thức từ lúc 5h, nấu xong nồi cháo mức 1 tô thiệt bự để trên đầu giường thằng Phong là đi làm liền. Hôm nay trời đẹp hơn hôm qua nữa, nó bình luận. Đi một đoạn lại thấy hai con chim đang chí chóc trên cành cây gần đó. “Chắc 2 con chim hôm qua nà, tính dụ tao hả, hok có đâu ...khôn rồi mày, nó nói với mấy con chim” . Nói rồi nó bỏ đi, chắc nhờ nó “khôn rồi” nên bữa nay nó an toàn tới thẳng nhà thằng Nguyên mà không cần... thể dục. Nó không đứng ngoài kêu réo nữa, bữa nay nó vô thẳng trong nhà luôn, bắt gặp thằng Nguyên đang ngáy o o trên giường. Thằng khỉ gió này, giờ còn ngủ. Nó cúi xuống giả giọng kon gái nói vô tai cái thằng ham ngủ.

— Anh ơi,... zậy đi làm anh.

— Uh..m, u..hm, để anh ngủ chút nữa - Nguyên nói mà hok thêm mở mắt.

— Thằng khỉ con này.

Nó bực mình sút thằng bạn một cú sấm sét vào mông, thằng này lập tức bay thẳng cánh xuống giường nằm chổng gong trên mặt đất, điếng hồn, Nguyên lồm cồm bò dậy la lớn.

— Có thích khách, có thích khách.

— Thích khách nè - nó co giò tặng cho thằng bạn thêm phát nữa.

— Ui da, đau quá mày, làm gì du côn zậy.

— Ai bửu mày chi, bit mấy giờ rồi không mà còn ngủ - nó cảm rằm - lẹ còn đi làm

— Uh, đợi chút,... nhưng mà đau quá.

Bỏ mặc cho cái thằng lè mề rên rỉ, nó leo lên cây ổi sim trước nhà hái ăn, cây ổi dạo này nhiều trái ghê, nó hái nặng hai túi rồi leo xuống.

— Đi mày - Nguyên kêu nó

— Uhm, mai lo zậy sớm nha mày, lè mề tao cho ở nhà luôn - nó vừa cắn ổi vừa nói

— Rồi, biết rồi, đồ ma cô - Nguyên vẫn chưa hết đau

— Mà nè ông pà già mày đau, sao sáng zô tao hem thấy - nó thắc mắc.

— Ông pà già tao đi rồi, đi tối hôm qua.

— Đi đâu ? - nó hỏi

— Hok biết, nghe ông bà nói là đi làm ăn, hình như là đi buôn cái gì đó.

— Mày ở nhà mình thôi hă.

— Uh, zậy nên bắt đầu tối nay tao qua ở zới mày zới thằng Phong cho zui ngen.

— Thôi, ở zới mày tốn gạo thấy mờ - nó cười cười

— Trùm sò vừa thôi nghe mày, giờ có cho ở hông ? - Nguyên làm mặt ngẫu

— Uh, thì ở, nhưng mờ qua đó mày phải làm.... osin cho tao nghe chưa.

— Mơ đi kon, qua đó tao là... thượng khách, mày phải phục zụ tao mới đúng.

— Thượng khách nè - nó thụi vô bụng thằng Nguyên 1 cái đau thấu trời

— Ui da..., thôi làm...osin cũng được - Nguyên nhăn mặt

2 thằng nhóc dắt nhau đi ăn sáng rồi đến chỗ làm việc.

Buổi trưa, trời nắng gay gắt, nắng đến nỗi đường phố vắng tanh, ai cũng lo về nhà cho thiệt lẹ, nóng quá xá. Mấy con chó trước cổng trường cũng nằm im ru dưới bóng mát, chẳng thèm để ý xung quanh. Trên bãi cỏ sân trường, dưới bóng một cây tùng già, hai thằng nhóc đang ngồi nghỉ trưa, cả hai đang nhai bánh mì.

— Khó nuốt quá mày ơi, nắng cỡ này mà ăn bánh mì - Nguyên cầu nài.

— Ráng nuốt đi mày, từ đây mà lẹ về nhà ăn cơm rồi lên lại chắc chết quá.

Nó nói “ráng” chứ cũng oải quá chừng, khó nuốt thiệt, gặm cho thiệt nhanh hết ổ bánh mì rồi cầm chai nước tu ực ực, giá mà lạnh lương sớm thì 2 thằng đã ra quán ngồi rung đùi bên 2 tô cơm thịt kho và cà trà đá rồi, bần ghê. Uể oải, nó nằm lăn ra bãi cỏ nhìn qua bên kia đường, nơi xe cà lem kể bên cổng, nó thấy một thằng nhóc cỡ lớp 5 lớp 6 đang ăn vạ với mẹ đòi mua cho bằng được. Nó nhìn thằng nhóc mà ánh mắt xa xăm, nó thêm được một lần như thằng nhóc đó quá, nó ao ước có mẹ để được không nhèo, được yêu thương, một lần thôi. Và rồi trong đầu nó thước phim quá khứ tuổi thơ hiện ra loang loáng.

19 năm trước, một buổi sáng sương mù Đà Lạt, ngay trước cổng tu viện Mến Thánh Giá, một bà sơ đang quét rác loạt xoạt. Bỗng bà ngừng chổi, dưới chân cái cửa sắt to lớn, một thằng bé khoảng vài tuần tuổi đang khóc oe oe trong đồng khăn lông được quấn kĩ lưỡng. Bà cúi xuống, khắp người nó chẳng có gì để có thể biết được gốc gác xuất xứ của nó cả, ngoài một sợi dây chuyền bạc có mặt là một nửa hình tròn bị ai đó bẻ đôi quấn chặt vào tay nó. Có lẽ cha mẹ đứa bé hok đủ điều kiện để nuôi nó khôn lớn, nhưng nhiều người không nghĩ như vậy vì bộ đồ nó mặc và những thứ quấn quanh đều là những thứ đắt tiền, có người còn kháo nhau rằng nó là sản phẩm thừa của một ông to bà lớn nào đó. Bà sơ trưởng mặc kệ những lời đàm tiếu, bà đem nó vào tu viện để sưởi ấm. Rồi ngày ngày nó lớn lên trong trường dòng với sự yêu thương, chăm sóc của các sơ, nó thông minh, lanh lợi, dễ gần, rất đáng yêu. Những tưởng cuộc đời cứ thế trôi đi và nó sẽ sớm lớn lên trở thành 1 ông Cha tốt bụng. Nhưng rồi năm nó lên 6 tuổi, một đứa bạn hư hỏng học chung trường dòng nói với nó rằng : “nó là thằng mồ côi, là sản phẩm thừa của đời, là thứ bỏ đi, nó không xứng học ở đây, nên Cút Đi cho khuất mắt ”. Nó vung tay đập gãy răng thằng nhok ác khẩu, rồi bỏ về ôm sơ khóc, nó hỏi sơ về sự thật những lời thằng kia nói, các sơ khóc nhìn nó, không trả lời mà chỉ lặng lẽ gặt đầu. Nó như rút xuống vực sâu tăm tối, trước giờ nó cứ đinh ninh nó là con của ...các sơ, mọi thứ sụp đổ, rồi tối hôm đó nó “cút đi” thật.

Nó leo cổng bỏ đi với quyết tâm tìm cho ra cha mẹ nó, trước khi đi nó viết lại vài chữ nguệch ngoạc và chôm theo một tấm hình các sơ chụp chung. 2 năm ròng nó lang thang khắp nơi. Ban đầu nó đi “trút sơ ri” cùng một số thằng bạn đường phố để sống, cầm cái lon rỗng đứng trước những hàng ăn, chờ người ta buông đĩa tính tiền là nhảy ào vào trút hết đồ thừa vào lon. Thời gian sau, khi đã quen dần với cuộc sống, lại hiểu được nỗi nhục “trút sơ ri”, nó làm đủ mọi nghề, bán báo, đánh giày, vẽ số, tham gia băng đẩy xe chợ ...đủ hết, lâu lâu nó được một số người tốt bụng cho bữa cơm đầy đủ no bụng. Đêm đến nó ngủ vỉ hè, ghé đá công viên, những tối trời mưa nó nằm co ro dưới hiên chùa. Rồi những ngày không kiếm được tiền, nó trần trọc với cái bụng đói meo, lồi trong túi ra tấm hình của các sơ, nó ứa nước mắt nằm khóc một mình. Cha mẹ nó vẫn đang ở một nơi nào xa vời lắm.

Nhưng rồi một hôm, chưa tìm được cha mẹ thì nó bị đội chống tệ nạn trẻ em đường phố bắt gọn, họ quả quyết rằng nó là thằng chuyên móc túi mà họ đang lùng cả tháng nay, nó ngồi im không thém cãi một lời, năm đó nó mới 8 tuổi. Họ đưa nó đến cô nhi viện thành phố, tại đây nó hiểu được mặt thật của cuộc sống. Nó bắt gặp ông hiệu trưởng trường cô nhi thường ngày ra vẻ đạo đức thương yêu những đứa trẻ bất hạnh, nhưng lại âm thầm rút bớt tiền của những nhà hảo tâm gửi cho chúng. Nó bắt gặp những ông lớn trên thành phố đến úy lạo bọn nó, mấy ông này phát biểu toàn lời đạo đức sáo rỗng, rằng họ luôn luôn quan tâm đến những mảnh đời bất hạnh này, nhưng nó biết mấy cha này có thể “luôn luôn lắng nghe” nhưng “nghe xong d.e.k hiểu”, chẳng qua họ bỏ ra chút tiền biếu cô nhi viện để được lên báo thành người tốt thôi.

2 năm sau, nó tròn 10 tuổi, khát khao thấy mặt cha mẹ vẫn thúc giục nó. Vào một đêm tối trời, nó “vượt ngục”, nhờ 2 thằng đàn em công chổng nhau để leo tường. Trở lại cuộc sống bụi đời, nó quên dần đi mục đích của nó, nó muốn tìm cha mẹ nhưng lại chẳng có một xít thông tin gì về họ ngoài sợi dây chuyền với nửa mảnh hình tròn đang đeo trên cổ, vả lại miếng ăn là thứ nó cần hơn. 13 tuổi, nó nhảy trộm xe xuống phi nôm, rồi lên cadô, xuống tận Sài Gòn, nhưng bóng dáng cha mẹ nó vẫn mơ hồ lắm, nó chán nản. Đất Sài Thành này cũng khó sống quá, băng nhóm nhiều quá, nó lang thang khắp nơi. Một số băng móc túi cũng muốn thu phục nó vì nó lanh lẹ lại có gương mặt hiền lành dễ trà trộn. Nhưng nó từ chối hết, từ ngày ra đi nó chưa từng làm gì xấu cả, lời dạy của các sơ nó vẫn nằm lòng. Rồi rút cuộc vì miếng ăn nó cũng gia nhập một băng bảo kê, Đại ca khoảng hơn 30 tuổi, cao lớn, ánh mắt lạnh lùng, mặt mũi đầy sẹo vì trải trận mạc giang hồ. Đáng ra nó còn nhỏ quá không làm ăn gì được, nhưng thấy nó lanh lẹ, thông minh, ánh mắt lý lợm, có nét giống quá khứ mình nên Đại ca thu nhận nó để huấn luyện từ từ. Dần dà nó cũng trưởng thành, vị trí nó trong băng bây giờ chỉ thua Đại ca thôi, nó gan lì lắm, có nó trong băng các băng lớn khác cũng kiêng mặt không dám đụng. Đến khi nó 18 tuổi, trong một trận sát phạt phân chia địa bàn với tụi Giao Long, cảnh sát bắt ngờ ập tới nơi giao chiến, Đại ca bị 3 thằng hình sự khóa tay, băng nó bị tóm gần hết, nó may mắn chạy thoát. Buồn đời, nó lên xe tìm về lại đất Đà Lạt, nó dạt về xóm Cầu Đá này được hơn 1 năm rồi chứ ít đâu.

Thằng nhóc ngày nào khi ra đi mới nhỏ xíu còn ngây thơ, mà giờ khi trở về đã trưởng thành rất nhiều, 19 tuổi rồi, nó đã lớn lên trong nếm đắng, trong đao búa, trong luật đời, nhưng nó vẫn là một con người tốt, những hạt bụi đời vẫn chưa làm bẩn nó, nó chưa hư.

4. Chương 4: Gặp Lại

__ Làm gì mất hồn zậy mày, nhớ ‘em” hả - Nguyên huơ huơ tay trước mặt nó.

Ký ức chầm dứt, nó sực tỉnh nhìn thẳng bạn

__ Đâu..đâu có, thẳng như tao mà em út gì - nó đáp

__ Đúng rồi, nhìn cái mặt mày là gái nó trốn hết còn gì - Nguyên chọc nó.

__ Kệ tao mày, thôi zô làm, ‘cơm no rượu say” rồi.

__ No thì chưa no, nhưng mà tao say ...năng rồi nè, trời gì nóng quá xá.

Bên bức tường trường xuất hiện hai thằng nhóc đang sơn sơn quét quét dưới cái nắng khủng khiếp, 1 thằng đầu tóc xù xù, một thằng đội nón nghiêng nghiêng.

Chiều đến, nó đi về, bữa nay có thằng Nguyễn nữa, sau khi khóa cửa nhà cẩn thận, Nguyễn ôm 1 đồng hồ đặc qua nhà nó... ‘tái định cư”, về tới nhà thấy thằng Phong đang lui cui lật rau, nó hỏi.

__ Bớt chưa mày.

__ Rồi, hết từ hồi sáng, mà thằng Nguyễn làm gì ôm đồng hồ to đùng zậy,‘chạy nạn hả”.

__ Bắt đầu bữa nay tao làm ‘thượng khách ở đây - Nguyễn nhăn răng cười, nhưng nhìn qua thấy nó đang liếc liếc - Ah’ không, tao làm Osin ở đây.

__ Tao mới thuê nó đó - nó cười - từ giờ nó.... nấu cơm, rửa chén ở đây.

__ Oh’, zụ này được đó - Phong khoái chí - Ê, xuống lật rau giùm tao coi ...osin

__ Thui nghen, tụi bây bôi bác tao vừa vừa thôi nha - Nguyễn nhăn mặt.

Nó cười hề hề

__ Bữa đầu tha mày đó, sắp xếp đồ đạc đi rồi ra ăn cơm.

Nguyễn bực bực đem đồ đi cất, đến khi quay ra đã thấy nó với Phong ngồi bên mâm cơm.

__ Nhà tụi bây bê bối quá đi - Nguyễn lên tiếng chê

__ Ở nhờ hok có được ý kiến ý cò gì hết mày - nó nói

__ Mày nhí nhố tao cho đi dọn dẹp lại hết giờ - Phong hù

__ Uh, tụi mày cứ ăn hiếp tao đi, bực lên tao ăn hết cơm cho biết.

Nó với Phong im lền, gì chứ ăn uống dám thẳng này nó chơi thiệt lắm, nó ăn như...trâu, khùng lên nó ăn hết nồi cơm có mà đói ...nhe răng.

Đang ăn, sực nhớ tới cái zụ ‘mai tui ra chơi nghen” của nhỏ ‘hồ ly” hôm qua, nó nói.

__ Chút thẳng Phong ở nhàrửa chén với thằng Nguyễn nha, tao đi vá xe.

__ Tao hết bệnh rồi mà, để tao đi cho - Phong phản đối

__ Không có nói nhiều, mày phải nghĩ nhiều lấy sức, mới bệnh xong mà đi làm không tốt đâu - nó dụ

Phong tính nói gì đó nhưng thôi, lo ăn tiếp. Cái thằng Nguyễn kia đang gấp đồ ăn lia lịa, ăn gì khỏe quá xá trời, im im mà‘năng xuất” ghê, Phong nghĩ thầm, mình mà nói 2-3 câu nữa chắc sạch nỗi quá

Vừa ăn xong, làm miếng nước là nó xách thùng đồ nghề zọt lền, nó sợ thằng Phong nhanh nhẩu đi làm thì lấy ai chơi zới ‘nhỏ” chớ. Ở nhà, Nguyễn với Phong tròn mắt dòm theo.

__ Sao tự nhiên nó khoái vá xe zậy mày - Nguyễn.

__ Tao cũng chẳng bit, hình như nó âm mưu gì đó.

__ Chắc nó tính ...zốt em Trúc của mày - Nguyễn hù

— Uh, nghi lắm, phải canh chừng thằng này mới được - Phong lo lo

Tối đầu xóm nó thấy thùng đồ nghề xuống rồi qua quán kê ly cà phê. Thấy nó, “pé” Trúc hỏi liền.

— Hôm nay anh Phong nghỉ tip hả

— Uh, nó ... ‘gã ‘ trúc cho anh rồi mà.

— Nói bậy nè...

Trúc thui 1 phát thiệt mạnh zô bụng nó. “Kon gái gì dữ quá trời, mai mốt thằng Phong mà ngu ngu zót về thì có nướcsứt đầu mẻ trán ghen kon”, nó trù ẻo thằng Phong rồi cầm ly cà phê qua chỗ làm ăn.

Nó ngồi lâu thiệt lâu mà vẫn chưa thấy nhỏ, đốt hết gần nửa gói thuốc, sắp hết ly cà phê, chắc nó bị dụ rồi, bực ghê. Con nhỏ này, hôm qua thấy nghi nghi rồi, dám lừa nó. Cầu cho nhỏ tự nhiên đau bụng lăn ra nằm chèo queo cho bit. Không, cầu cho nhỏ ra đường đập vỡ chuối tégãy răng chơi, nó khoái chí. Chưa được, cầu cho.....

— Làm gì cười 1 mình zậy, bịchó cắn hả.

Đang “cầu cho” khí thể tự nhiên bị phá ngang, nó ngẩng mặt lên giạt mình thấy nhỏ đứng trước mặt nó.

— Ah‘...oh‘, đầu có, mà sao ra trễ zậy - nó đánh trống lảng.

— Tui bận chút chuyện, đồ ăn nè, cho ngồi chơi “hem”

— Cho chứ - nó nhe răng cười

Chèng ơi, hôm qua nó nói chơi thôi mà nay nhỏ đem đồ ăn ra thiệt, nhieu ghê toàn kẹo xịn, nhỏ này “dễ ghét” quá, nó cầm một cây kẹo trong bịch tính ăn nhưng tự nhiên lại thôi, dám nhỏ này đem đồ..... hết hạn ra đầu độc nó lắm ah’.

— Mới hay cũ đây - nó nghi nghi hỏi nhỏ

— Hứ - nhỏ chun mũi - Đồ mới sản xuấthôm qua hết đó.

— Nè, ăn chung cho dzui - nó vẫn còn nghi nghi nên đưa cho nhỏ cây kẹo ăn trước..... “thử độc”

Nhỏ bóc ra ăn ngon lành, lúc đó nó mới tin tin bóc kẹo ăn luôn.

— Mà bánh kẹo đầu nhiều zậy.

— Nhà tui á, ngon hôn.

— Ngon - nó đáp rồi lấy tip viên khác, “mùi nhang” thơm phức

— Tối nay anh làm được mấy “gói xôi” rồi.

— 10 ngàn, 5 “gói”

— Bữa nào anh dẫn tui đi ăn thử gói xôi 2 ngàn ghen.

Nhỏ này lạ thiệt, hay đang chọc quê nó đây.

— Gì mà dẫn, bộ nhỏ chưa ăn xôi lần nào hả.

— Chưa! - nhỏ thiệt thà đáp

— Trời đất - nó ngạc nhiên, nhỏ này chắc bên Irăd mới dzia.

Hai đứa ngồi xứt hết bịch kẹo trong vòng 5’, kỉ lục thiệt, zậy mà nhỏ còn than.

— Đói bụng quá, hồi nãy trốn đi chưa kịp ăn gì.

— Sao lại trốn - nó lại ngạc nhiên

— Papa mama tui hem cho đi, tui phải chờ cả nhà ngủ mới trốn ra đây được nè - nhỏ đáp tỉnh bơ

Tội nhỏ ghê, zậy mà nãy giờ nó cứ ...”cầu cho” hoài.

— Đi ăn đi - nó đề nghị

— Anh hồng dọn dẹp đồ hủ.

— Khỏi, mấy cái này ai lấy làm chi. Đi ăn.

Nói rồi nó đi trước, nhỏ theo sau, tới một xe mì gõ, nó rủ

— Zô ăn mì hoành thánh đi.

— Ăn đây hủ, sao nhìn... dơ dơ zậy.

Nó điếng hồn, nhỏ nói to quá chừng, ông chủ mì đang xắt thịt, nghe vậy, cầm con dao lườm lườm dòm ra. Nó dòm con dao mà hết vía, mẹ ơi, ổng mà cho 1 nhát chắc đi “công tác zới Bác Hồ” luôn quá, nhỏ này quậy thiệt.

— Uh - nó quay qua dòm cái xe mì khác bên kia đường - Bên đó nhìn dơ dơ ghê, ở đây sạch nà, ăn đây đi

Nói rồi nó kéo nhỏ ngồi xuống, ông chủ thì cứ tưởng hai đứa này chê xe bên kia nên tạm thời bỏ qua.

— Ông chủ cho 2 tô đi - nó gọi lớn

Rồi nó quay qua nhỏ

— Sao nhỏ gan quá zậy, zô quán người ta mà chê bai, ổng bực lên ổng làm thịt hai đứa bán ...hoành thánh luôn bị giờ.

— Uh, xin lỗi, nhưng mà

— Mà sao?

— Tui vẫn thấy nó ...dơ dơ

Nó ..xém xiu tập 2, ông chủ quán bưng mì ra đang đứng gần đó trợn mắt dòm tụi nó. Túng quá nó.... chơi đại.

— Uh, đúng ah, dòm đi dòm lại vẫn thấy cái xe mì... bên kia dơ òm.

Ông chủ mặt mày bặm trợn đặt hai tô mì xuống bàn nghi nghi dòm tụi nó rồi bỏ đi. ổng đi một lúc rồi mà nó vẫn còn run, sợ ổng... qua xe kia “méc” thì chết em. Đi ăn zới nhỏ này sợ quá đi.

— Đây ăn sao - nhỏ nhìn tô mì rồi hỏi nó.

— Thì bỏ miệng, nhai, nuốt chứ sao.

Thấy nhỏ vẫn “ngu ngu” ngồi dòm, nó hỏi.

— Bộ chưa ăn lần nào hủ.

— Chưa.

Nhỏ đáp tỉnh bơ làm nó bùn hui, gì cũng chưa, nhỏ này chắc trước giờ toàn ăn Khoai lang quá.

— Nè, bỏ tương zô, thêm chút top mỡ nữa - vừa nói nó vừa bỏ zô cho nhỏ - rồi đó, gấp ăn đi

Nhỏ gấp một đũa ăn thử, thấy ngon ngon nhỏ “làm tới” luôn3 tô. Nó dòm nhỏ mà ghê ghê, nhỏ này chắc “bạn” thằng Nguyên, bao tử bị ...lủng.

Ăn xong nó đứng lên tính tiền, nhỏ lau miệng rồi nói với nó

— Chà, ngon ghê luôn á, chắc mua về mai ăn tiếp.

— Uh, nhỏ mua đi.

Nhỏ quay qua chỗ ông chủ.

— Ông chủ, ...cái xe này nhiều ?.

Nó chết điếng, vội vã kéo nhỏ chạy cái vèo, phía sau ông chủ mì.... lượm đá chọi theo. Cái con nhỏ này, hôm qua nó đã thấy kì kì rồi, hôm nay nó mới thấy là kì quá xá lun, hình như nhỏ thích.... ăn đòn “trắng miệng” hay sao á

__ Bộ nhỏ ghét cha bán mì gõ lăm sao mà cứ chọc ổng woài zậy.

__ Đâu có, tui chọc gì ổng đâu.

__ Chứ sao nhỏ đòi mua cái xe của ổng.

__ Tui mua thiệt mà.

Nó nhìn nhỏ, nó biết rồi, hồi nãy nhỏ nói “trốn đi” té ra nhỏ trốnnhà thương. Nhỏ này hình như còn có một sợi dây thần kinh hà, ghê quá, không biết bệnh “khùng” cólây không nữa.

__ Nhà nhỏ đâu zậy - nó điều tra.

Nhỏ có vẻ lấp lửng.

__ Sau đây phố này nè.

Thôi rồi, y boong, sau đây phố này là nhà của ba tập đoàn đại gia Thanh Long, Trung Lâm, Kim Phụng vànhà thương. Hèn gì, nó mà nghi cái gì là hổng có sai, tội nghiệp, dễ thương ác màthiếu dây thần kinh.

__ Để tui đưa nhỏ về “nhà” cho, tối rồi - nó thấy tội tội nhỏ

__ Thôi nữa, tui tự về được mà.

__ Nhưng mà khuya rồi, con gái đi đêm ghê lăm, với lại nhỏ còn bị....

__ Bị gì ?

__ Ah’... không có gì, đi nè, tui đưa về.

__ Đã nói khỏi mà, anh về trước đi.

__ Nhưng....

__ Tui nói anh về đi, anh đứng đây nữa tui giận ah.

__ U...h, zậy nhỏ zì cẩn thận, có gìchạy cho lẹ nha.

Nó miễn cưỡng quay đi, nhỏ này lạ thiệt, nhưng mà cũng zui.

Dọn dẹp hết đồ nghề làm ăn, nó đi về, zô tối nhà là nó đi tắm liền, nó đang sợ bị.... lây kon vi-rút khùng.

5. Chương 5:

Chiều hôm nay, nó với Nguyên lãnh lương, hai đứa hí hửng về thiệt lẹ, gọi Phong rồi ba thằng đi làm bữa hoành tráng. Hết đi ăn bánh bèo rồi ăn chả ram bắp, rồi đi chè đá, cuối cùng tụi nó đậu lại tại 1 quán bida trên đường Lê Hồng Phong. Miệng ngậm điếu Jet, mắt nheo nheo cười, nó khoái chí vì mới 3 cơ đầu nó đã đầu bảng rồi, thằng Phong thì còn hì hục đuổi theo phía sau, chứ thằng Nguyên thì hình như.... mắt tích rồi, bị nó bỏ xa lơ xa lác. Làm một cú tứ băng đẹp mắt, nó toe toét đang tính “tự khen” một câu thì ngoài cửa, một thằng nhok chạy ào vào chỗ nó hốt hoảng nói to.

__ Đại ca ơi,... tiêu rồi. Thằng Hồ kungfu đi trại về rồi, giờ nó đang dẫn đàn em ra chợ chiếm địa bàn của mình.

Nó thu nụ cười lại, nghiêm mặt. Thằng Hồ kungfu này võ nghệ không tầm thường lại nổi tiếng liều mạng. Năm ngoái nó bị bắt trong một trận thanh toán trước cổng chợ đêm. Năm nay nó về, thế nào cũng làm vài vụ lấy lại khí thế. Đất tụi nó là từ yessin trở vô Chi Lăng nay nó sang đây chắc tính mở rộng địa bàn đây.

__ Mà chạy đi tập hợp hết anh em ra cầu thang chợ lẹ lên - nó ra lệnh cho thằng nhok đàn em rồi quay qua nhìn Phong và Nguyên - Căng rồi tụi bây ơi.

— Cứ ra coi sao đã - Phong

Ba thằng trùm băng tội vạ bỏ cơ tính tiền rồi phóng liền ra chợ, tới địa điểm tập kết, nó điểm danh quân số rồi kéo ra công viên. Ở đó, thằng Hồ đang đứng chờ nó cùng đám đàn em đông nghịt, đàn em của thằng này hầu hết đều là dân móc túi, giựt đồ, chuyên ăn “mảnh” của người khác, thằng nào thằng nấy đảm bảo cũng thủ con dao bấm trong người sẵn sàng đổ máu. Bên này, đàn em của nó cũng đông lắm, nhưng băng nó chỉ toàn dân bán báo, vé số, và vài nhóc đánh giày thôi, tất cả đều kiếm ăn bằng sức lao động của chính mình nên ít có những vụ oánh lộn này, cả đám đều sợ sệt đứng sau lưng nó.

Hai băng tiến lên gườm gườm nhìn nhau. Bên này nó, Phong, Nguyên đứng lên phía trước. Bên kia, thằng đại ca liều mạng cùng 2 thằng cô hồn khác bước lên. Nó, Nguyên, Phong đều xấp xỉ 1m75, dzậy mà ba thằng bên đó nhìn còn to con hơn nhiều, nhất là thằng đại ca.

— Mà về hồi nào vậy - nó lên tiếng trước

— Mới hôm qua thôi - Hồ kungfu trả lời

— Mới hôm qua mà nay đã kéo nhau ra đây rồi hả, mà muốn gì đây.

Thằng hồ tỉnh bơ.

— Chẳng gì hết, chỉ là đất bên tao chật rồi, nay tao muốn qua “xin” mở rộng thôi, nhân thể kiếm thêm vài thằng đàn em bên này

— Vậy hả - nó bình tĩnh, kinh nghiệm về những trận thế này nó nhiều lắm - Nhưng mà đất ai nấy ở, mà xin tao d.e.k cho. Còn đàn em thì tùy tội nó muốn theo ai thì theo, mà d.e.k có quyền.

— Uh cũng được, vậy thì phải chơi “cứng” thôi.

Nó vẫn bình tĩnh, tình thế này trước sau gì cũng vậy, phải có máu đổ. Nó gằn giọng.

— Nếu mà có bản lĩnh. Thích chơi kiểu nào đây, đấu binh hay đấu tướng.

Hồ kungfu nhìn sang bên nó, thấy đám đàn em của nó cũng đông lắm. Nhưng ngoài nó, Nguyên, Phong ra thì còn được vài thằng thôi, số còn lại đều có vẻ muốn sống “bình yên”. Nếu chơi theo kiểu đấu binh hội đồng thì chắc chắn băng thằng Hồ sẽ thắng. Nhưng không, thằng này cũng biết cái gì gọi là nghĩa khí giang hồ, nó chọn giải pháp .. “ít tổn kém nhất”.

— Sô lô

— Tốt - nó cười nhạt - “đồ chơi” đâu.

— Tay bo được rồi

Nói rồi thằng đại ca máu lạnh cởi áo bước lên. Bên này nó cũng cởi áo bước ra.

— Chơi nổi không mà, hay để tao cho - Phong lo lắng hỏi nó

— Uh, để tao hay thằng Phong xử cho - Nguyên cũng hăng hái

Nó lắc đầu nhìn hai thằng bạn rồi bước lên trước, nó bít Nguyên và Phong đều là cao thủ karate, hai thằng này đều nhị đẳng huyền đai chứ đâu ít gì. Nếu bình thường nó đã để hai thằng “xử đẹp” rồi, nhưng lần này thì khó đây, thằng giang hồ trước mặt nó đâu phải hạng thường. Nó to như con gấu, võ nghệ hiểm hóc, dày dạn trận mạc, lại nổi tiếng máu lạnh, nguy hiểm lắm.

Nó tiến sát lại phía Hồ, hai thằng gườm gườm nhìn nhau. Hồ trụ mình xuống tấn, rùn người thủ thế, thằng đại ca to lớn là vậy, mà bây giờ rùn người còn nhỏ chút, nhìn nhanh nhẹn cực kì, cao thủ đây. Nhưng nó cũng là đại ca mà. Chúa ơi..., thằng hồ diễng người khi thấy nó trụ bộ “gió trời nam”, gió thổi phân phát. Lúc trước, đại ca của nó là vô địch vovinam thành phố, đại ca có cảm tình với nó nên truyền nghề lại cho. Mấy năm trời nó vừa học hỏi đại ca vừa dày thêm kinh nghiệm trận mạc, đến năm 18 nó đã có thể ngang đại ca rồi.

Không khí im ắng đến nghẹt thở, hai thằng giang hồ thận trọng nhìn nhau lựa thế. Xung quanh, đám đàn em nín thở dòm theo.

Cả hai đều thủ kín từ đầu tới chân không một chỗ hở. 1 sai sót nào cũng có thể hối hận. Bất ngờ, một con bướm đêm bay sạt qua mắt nó, nó hơi nheo mắt. Cơ hội... hổ nhảy đến tung cước vào mặt nó, không kịp né nó phải đưa tay đỡ đòn, chân thẳng hổ hình như bằng thép, nó tê rần cả cánh tay. Hổ ra đòn liên tục, toàn những đòn dũng mãnh, đúng là Hổ kungfu, nó hơi yếu thế, chỉ né tránh. Bỗng thẳng đại ca máu lạnh áp sát người chơi đòn hiểm, quát mạnh cùi chỏ vào hai mắt nó. Nhưng nó đâu thường, lá gan nó lớn lắm, không thềm lùi lại né đòn, nó cúi xuống lấy trán đỡ cái chỏ của địch thủ rồi nhanh như sóc xoay người lòn ra sau lưng thẳng Hổ. Lợi thế nghiêng hẳn về nó, nó dư sức bẻ nát cái cổ phía trước trong vòng chưa tới 1 giây, nhưng không, nó nhìn thấy nơi thẳng đại ca này một chút đồng cảnh, một tuổi thơ đầy bão giông giống nó, nó chỉ chặt mạnh cạnh bàn tay xuống gáy đối thủ. Ngay lập tức thẳng này đổ ập xuống như trái mít rụng, trận đấu kết thúc trong vòng 1 phút hơn.

Trán nó chảy máu, nhưng không thấy đau, nó đang hí hửng lắm. Tụi... “xâm lược” hết hồn dòm nó, còn “tướng giặc” thì xụi lơ nằm một cục, “lãnh thổ” vẫn bình yên.

— Về anh em - nó quay lại khoái chí hất hàm

Đám đàn em còn khoái hơn cả nó nữa, tụi nó hoan hô rầm trời, chạy tới lau máu rồi nhắc đại ca lên vai kiệu về.

Tối đầu xóm đã là 8h, chỉ còn 3 thằng vác vai nhau đi cặp kè, thẳng Phong thì im im nhưng trong bụng khoái lắm, còn thẳng Nguyên thì cười nói luôn miệng, thẳng bạn nó đánh hay quá mà, lại chơi đẹp nữa. Sực nhớ tới nhỏ ...“Khùng”, nó rủ.

— Qua em Trúc uống cà phê đi tụi mày.

Phong nghi nghi hỏi nó

— Sao dạo này tối tối mày khoái ra em Trúc, âm mưu gì đó.

— Âm mưu gì đâu, tự nhiên dạo này tao thèm cà phê quá.

— Thì về nhà pha uống cũng được, tối nào mày chả uống ở nhà - Nguyên chen vô.

— Không, uống ngoài đó thích hơn.

Nói rồi nó xăm xăm qua đường, đi thẳng dzô quán “em” Trúc. Phía sau, Phong và Nguyên vừa đi theo vừa lăm bằm.

— Thằng này dạo này thấy.....kì kì.

Ngồi xuống cái ghế nhựa ở bàn trước quán, nó chăm chú nhìn qua gốc cây bơ già đầu xóm, chưa thấy nhỏ, không biết bữa nay nhỏ có tới không nữa, hay là bị bắt dzô phòng.... điều trị đặc biệt rồi

— Ah, anh Phong - Trúc vui mừng khi thấy Phong và Nguyên lò dò bước zô - lâu nay anh đi đâu vậy, sao giờ mới ghé.

Phong cười cười, chưa kịp trả lời nó đã chen vào.

— Tại giờ nó qua kí giấy, rồi bàn giao trúc cho anh luôn.

— Bàn giao nè...

Trúc và Phong thụi nó cái đùng, đau...méo mặt.

— Hi! - Phong quay qua cười với Trúc - bữa giờ anh bình chút chút, nhớ anh lắm hả.

Trúc đỏ mặt quay đi.

— Ai thèm nhớ chứ, mà mấy anh uống gì

— Cho ly nước lọc đá, ly trà đá với ly nước máy... khỏi đá - nó nhả nhỏ nói lớn.

— Ở đây hèm có mấy món đó, đi chỗ khác chơi đi - Trúc bực bực.

Nguyên lên tiếng

__ Cho anh ly đen đá, thằng Phong cà phê sữa, còn thằng khỉ gió này ly nước....cổng đi.

__ Thôi, tao “hem” biết uống nước cống - nó nhẩn mặt - lấy ly bạc xỉu cũng được.

Trúc làm ba ly bưng ra đặt xuống bàn, ngồi xuống bên cạnh Phong rồi hỏi han đủ thứ, thằng Nguyên thì không biết gì mà cứ tài lan chen vô, ba đứa nói hươu nai tùm lum bỏ mặc nó đang ngồi tiu nghỉu dòm qua đường. Chắc nhỏ không tới rồi, nó nghĩ thầm. Mà cũng chẳng bit sao tự nhiên nó lại thích gặp nhỏ ghê, thích nhìn gương mặt xinh xinh nghịch ngợm, thích nghe những câu hỏi kì kì của nhỏ, tâm trạng nó bây giờ khó hiểu thiệt, chắc nó....bị lây rồi.

11h đêm nó chờ chán, mệt mỏi quay qua bên cạnh thấy ba đứa kia vẫn tíu tít. Trời đất, nói gì dzữ zậy nè, hơi còn dài hơn nghệ sĩ cải lương nữa, tụi này mà đicải mướn thì hết xảy.

__ Thôi về tụi bây - nó uể oải

__ Từ từ, chút nữa đi - Nguyên đang hào hứng.

__ Tới rồi mà, về mai còn đi làm ở chỗ mới nữa chứ, ngày đầu tiên mà đi trễ thì phiền lắm.

Thấy lý do xác đáng, Nguyên và Phong tiếc rẻ đứng lên. Trước khi đi thằng Phong còn ráng quay lại hẹn hò gì đó với Trúc, nhưng con bé lắc đầu nguầy nguậy làm thằng này buồn quá trời.

6. Chương 6:

Trước cổng căn biệt thự khổng lồ trên đường Hoàng Văn Thụ, có ba thằng nhóc đang nhắp nhô dzòm vào. Một thằng đội nón lên tiếng hỏi thằng tóc xù kẻ bên.

__ Phải nhà này hem mày, sao nhìn hoành tráng zậy nè.

__ Hok bit nữa, nhưng mà chắc đúng đó, số nhà ghi chình ỉnh nè - tiếng thằng Nguyên

__ Để tao hỏi cho - Phong

Phong bấm chuông. Lúc sau, trong nhà có người đi ra, một người đàn ông quần áo ngồ ngộ, hình như là quản gia, tụi nó thấy mấy bộ đồ này trong phim rồi.

__ Mấy cậu tìm ai.

__ Dạ cho hỏi, nhà này hình như cần vẽ tranh trên tường phải không ạ - Phong.

__ Đúng rồi, mấy cậu là....

__ Dạ, chú Long kêu tụi cháu qua đây - Phong tiếp.

Long là ông thầy của tụi nó. Hôm qua lúc lãnh lương, ông chỉ mới cho hôm nay tụi nó qua đây vẽ cái gì đó.

__ Mời các cậu vào nhà, để tôi đi gọi ông chủ.

Ba thằng lật đật xách đồ nghề bước dzô, cái “lâu đài” này đẹp quá xá, toàn đồ xịn thôi, mới nhìn ngoài sân mà đã mê rồi, hồ bơi nè, vườn hoa nè, con đường vào nhà trải sỏi trắng trên thảm cỏ, hai bên đường trồng hai hàng tùng xanh ngắt.

Ông quản gia “quăng” tụi nó trước cửa rồi đi vào. Tụi nó hết hồn dòm vào trong, ở giữa nhà là cái bể cá vĩ đại quá chừng. Con cá Thanh Long đang bơi ở trong nhìn kinh dị dễ sợ, nó bự như cái bánh xe tải, cái miệng há ra há zô nhìn bắt ghê, ghét đứa nào thì cứ đem thả xuống, đảm bảo là nó “xử tử” liền. Buồn buồn đem thả hồ Xuân Hương cũng được, đứa nào ngu ngu đứng... tè bậy xuống hồ là nó thít luôn.

Dám nuôi cái con “quái vật” này, chủ nhà chịu chơi thiệt.

__ Mấy đứa là thợ vẽ hả.

Ông chủ từ trên lầu đi xuống, quần áo sang trọng hết sức, bộ vét lác cóng, oách ghê.

__ Dạ - ba thằng đáp

— Đi theo tôi

Ông chủ nói rồi dẫn tụi nó ra vườn, tới bốn cái tường rào cao cao ông dừng lại, chỉ vào từng cái.

— Mấy đứa vẽ cho chú ngọn núi chỗ này, bên này thì vẽ kon phượng hoàng, bên này viết hai chữ Kim Phụng to to lên.

— Trời đất, chú là.... – ba đứa há mồm nhìn ông

— Là chủ tập đoàn Kim Phụng - ông chủ cười cười - mấy đứa không biết hả

— Dạ giờ thì bit rồi.

1 trong ba đại gia lớn nhất của vùng này. Hèn gì nhìn cái bụng ...“bầu” của ông to quá, đại ca...à đại gia có khác.

— Biết rồi thì tốt, vẽ cho thiệt đẹp nghen

— Còn cái này vẽ gì chú - nó chỉ vào bức tường cuối cùng.

— Cũng chưa biết nữa. Thôi, để mấy đứa vẽ gì thì vẽ - ông hào phóng trả lời rồi bỏ đi.

Còn lại ba thằng.

— Trúng mảnh rồi mày ơi, cha này giàu lắm - Nguyên hí hửng

Phong

— Uh, ngon lành. Chút tụi mày coi, tao “chặt” chả hok đẹp hok ăn tiền.

— Được đó, kì này tụi mình phát tài rồi, hên ghê - nó cũng hào hứng.

— Thôi làm lẹ lấy tiền tụi mày - Phong

Tụi nó lôi đồ nghề ra, sơn thì ông chủ mua sẵn rồi, chỉ việc biểu diễn thôi. Nguyên xử ngon núi, Phong vẽ chữ Kim Phụng, nó chơi con phượng hoàng. Ba thằng có hoa tay lắm, mới 11h trưa đã xong rồi, nhìn cũng đẹp ghê. Còn bức cuối cùng.

— Này bit vẽ gì bây - Nguyên

— Để tao vẽ cái... mặt thằng Phong cho ông đứng tim chơi - nó nhe răng cười

— Khỏi đi mày - Phong - muốn hù ông mày chơi cái mặt thằng Nguyên lên nhìn nó... dễ sợ hơn.

Nguyên què què

— Chơi ngu đi nghe con, ông sợ quá ông xù tiền thì tội lắm à.

— Dzậy biết zê zì zờ - nó hỏi

— Nghỉ chút đã rồi tính sau - Phong

Ba thằng quăng cộ ngồi xuống bãi cỏ, ở đây đẹp ghê đồ gì cũng xịn, ở nhà to thik thiệt.

Nhìn sang bên cạnh thấy có cây ổi to đùng, nó khều 2 thằng bạn.

— Đi hái ổi ăn tụi bây.

— Lỡ ông chủ nhà ra la thì sao - Phong

— Ăn nhằm gì đâu, có mấy trái ổi chứ nhiều.

Nguyên hào hứng

— Uh, đi đi, tao đang đói

Tụi nó đi về phía cây ổi, nó và Nguyên phốc cái là lên cây liền. Còn thằng Phong thì cứ lằng xằng ở dưới, sợ ông chủ ra. Nhưng đứng một hồi thấy nó với thằng nguyên ăn ngon lành quá, Phong lên tiếng.... “xin ăn”

— Thấy tao mấy trái coi tụi bây.

Nó cười

— Quên đi au giàu mày, ăn thì lên đây, không thì đứng...ngó

— Trùm sò quá mày, quăng tao mấy trái đi Nguyên - Phong quay qua dụ thằng Nguyên

— Dội tao ăn xong quăng ấy cái cuống lá

Phong bực lắm, nhưng nó không dám ****, rùi hai thằng kia nổi khùng hái ổi... chọi lủng sọ sao, thôi thì lên luôn vậy. Nhưng mà bữa nay mặc cái quần hơi chật, leo lên lờ nó... tét lét thì khỏi về luôn. Đang do dự thì nghe tiếng động sau lưng, quay lại nhìn thử.

— Mẹ ơi...

Phong bắn lên cây cái vèo nhanh như.... người nhện vậy. Đâu ra hai kon bực giê to như kon bò vậy nè trời. Hai kon chó không biết từ đâu chui ra chạy tới sửa ỏm tòi dưới gốc cây. Nó với thằng Nguyên cũng điếng người dòm xuống.

Nó hết vía.

— Mày... “dụ” mấy kon quái vật này ở đâu zậy nè.

— Tao có biết đâu, tự nhiên tụi nó chạy ra tính làm thịt tao - Phong vẫn chưa hoảng hồn.

Nguyên chọt la lớn

— C.h.ết m.ẹ, nó đang nhai... đôi dép tao mày ơi.

Nó nhìn xuống, hai kon cẩu đang xử lý dã man đôi dép của thằng Nguyên. May quá, lúc này nó mang dép lên theo. Ba thằng hái ổi chọi rào rào xuống đất, hai kon chó giật mình bỏ chạy, nhưng được một khúc là quay lại đứng sửa dưới gốc cây, “sân nhà” mà.

Nó buồn buồn

— Sao giờ tụi bây, tụi nó cứ đứng “rình mồi” zậy sao xuống.

— Đóng hộ khẩu đây luôn chứ sao - Nguyên rầu rầu

Nó lên tiếng dụ dễ

— Thằng Phong “quyết tử cho tổ quốc quyết sinh” đi, mày nhảy xuống để tụi nó cắn mấy cái cho tụi tao chạy coi.

— Thôi đi ba, giờ tao nhảy xuống tụi nó nhai xương liền, mày ngon “quyết tử” đi tao xung phong “quyết sinh” cho.

— Nhưng tại mày cứ xớ rớ dưới đó tụi nó mới biết tụi tao chứ bộ.

— Sao mà tao biết được nhà này toàn nuôi thú dữ chớ. Với lại tao còn... em Trúc, sao mà “ra đi” được.

— Zậy thằng Nguyên “liều mình cứu chúa” đi, có gì mỗi tối tao với thằng Phongthấp nhang cho.

Nguyên gior cùi chỏ.

— Thấp cái này nè, em còn phải zề zới ba má em.

— Nhưng... ông bà già mày đi bữa giờ rồi mà, giờ mày về cũng đâu có ai ở nhà. Xả thân cho anh em đi, để tao nhấn giùm ông bà già mày lời sau cuối cho.

— Miễn mày, dụ hoài, sao mày hok ngon xuống đi.

— Uh - Phong xen zô - sao mày hok “lâm gương” đi.

— Bậy,... tội tao chứ mày, tao đi rồi lấy ai ở zới tụi mày, tao còn phải ở lại “chăm sóc” tụi bây chứ.

Nguyên xịu mặt

— Khỏi luôn, zụ này tao hok thêm, hok thằng nào chịu hy sinh thì thôi, đắp mền chờ chết đi tụi bây.

Ba thằng ngồi buồn xo, bữa nay trúng mảnh đầu hem thấy, thấy trúng ...đạn không a'. Tụi nó rầu thúi ruột, hai cái con quỷ sứ ở dưới thì cứ gầm gừ sủa inh ỏi nghe bắt lạnh xương sống.

Bỗng hai con quỷ sứ im re hok sủa nữa mà vẫy đuôi mừng mừng. Ở đằng kia một đứa con gái đang bước tới, chắc tại nghe tiếng chó sủa, mà sao nó thấy đứa con gái này nhìn quen quen nha. Đến lúc con pé tới gần, nó hú hồn, mềng ơi con nhỏ... kì kì nè chớ ai, nó làm gì ở đây dzậy cà. Nó chưa kịp hỏi thì con nhỏ đã nhìn thấy nó và hai thằng nhóc khác mặt mũi buồn thấy tội đang ngồi chèo queo trên cây, nhỏ ngạc nhiên.

— Ah.., sao anh lại ở đây. Mà mấy anh làm gì trên đó zậy.

Phong, Nguyên dòm nó.

— Mà quen nhỏ này hả.

— “Sơ sơ”.

— Kệ, zậy cũng ngon rồi, nhờ nó xích chó lại đi mà - Nguyên.

Nó quay xuống dưới.

— Ah'...Tụi tui sơn tường ở đây. Thấy có cây ổi ngon ngon, tính hái mấy trái ăn chơi thôi, ai dè mấy kon cây này chạy tới “giam” tụi tui trên này luôn.

— Ah', té ra “đạo chích” hả, zậy cho ngồi cây tới tới để “ăn năn”, hihi.

Nó nhìn nhỏ cười mà ghét dễ sợ, người ta mắc nạn hem cứu thì thôi còn “nhe răng” chọc quê nữa chứ. Nhưng ... “giận thì giận mà thương thì thương”, nó không dám ồn ào zới nhỏ này, phải ráng sức dụ dỗ nhỏ xích chó lại thì mới mongthấy được ngày mai chứ.

— Thôi mùa, có mấy trái ổi mà làm gì ghê zậy, cột mấy kon chó lại giùm đi.

— Hem được, mấy trái cũng zậy, phạt mấy anh ngồi cây 4 tiếng để hối lỗi.

— Năn nỉ mà, tha mạng đi, tụi tui hứa cải tà quy chánh mà.

— Hem.

Nhỏ này khó quá, nó bắt đầu chơi đòn độc.

— Để bữa nào tui dắt cô đi ăn xôi 2 ngàn, được chưa.

— Thiệt hem - nhỏ khoái khoái

— Trời ơi, tui lớn chừng này mà đi nói xạo.... kon nít ai coi.

— Xíiii...

Nhỏ liếc nó một cái sắc lẹm, rồi quay mặt vào nhà.

— Bác Minh ơi.

Ông quản gia lật đật chạy ra, nhỏ chỉ tay vào hai kon chó. Bit ý, người quản gia liền dắt hai kon cây đi vào sân sau. Chờ hai kon “cai ngục” đi thật xa, ba thằng “tù” mới dám nhảy xuống.

7. Chương 7:

Hj', cảm ơn nhìu - ba thằng mừng mừng.

— Nhớ zụ xôi nha - Nhỏ nhắc

— Uhm, nhớ.

Tiếng Nguyên la lớn.

— Trời đất ơi, đôi dép tao nhìn thăm quá zậy nè. Cả đám ngó sang. Thằng Nguyên đang méo méo, hai tay cầm hai chiếc dép dòm tèm hem hết sức, chiếc nào chiếc nấy còn có nửa miếng đế hà.... Tội chưa, đôi này

nó mới sấm 120 hôm qua, Nguyên lựa kĩ lắm mới ưng ý zậy mà hôm nay đem nộp cho 2 kon chó ‘lai rai’, đau lòng chiến sĩ quá.

Nguyên rên rỉ

__ Một kon quái vật đó chơi... thất đức quá.

__ Thui đừng tiếc nữa mày - nó an ủi - của đi thay người mà.

__ Sao đừng tiếc được, đây là ‘của’ của tao mà, nó đi thay tao thôi, còn tụi bây được đi ...‘kế’ tao ngon ăn quá zậy.

__ Đừng có phân bì mày - Phong - ráng chịu chút đi, tao còn đôi ...tông lòn ở nhà ah’.

Nguyên bần thiêu, còn nó với thằng Phong đứng đó ‘chỉ bit cam nín nghe tiếng Nguyên khóc’ thôi. Sức nhớ tới nhỏ, nó quay qua.

__ Mà nhỏ làm gì ở đây zậy.

__ Đây là nhà tui mờ.

__ Trời đất - nó hú vía - Zậy cái ông Kim Phụng là...là....

__ Là ba tui đó - Nhỏ cười cười

Nó chợt hiểu ra. Hèn gì nhỏ hem bit trên đời này có cái gói xôi 2 ngàn thôi, hèn gì nhỏ hem bit ăn mì gõ bình dân, hèn gì nhỏ tính tậu luôn cái xe mì, hèn gì thấy nhỏ kì kì, hèn gì..... Tiểu thư nhà đại gia có khác.

Nhưng nó vẫn nghi nghi.

__ Mà thiệt hem zậy

__ Thiệt mà, tui là kon... ba tui mà.

Chèng ơi, vậy là nhỏ đầu có bị ...khùng, té ra lâu nay nó quen với công chúa nhà Kim Phụng mà hem bit. Nó ngỡ người nhìn nhỏ, Phong và Nguyên cũng vậy. Bữa nay nhỏ xinh thiệt, mặc cái áo sơ mi Hàn Quốc màu trắng, quần lửng trắng lòn, tóc búi cao, hai mắt bồ câu đen thui cứ chớp chớp nhìn ‘ngứa mắt’ ghê.

Nhỏ lên tiếng

__ Mà anh nói anh là thợ vẽ hả.

__ Uh.

__ Sao anh nhieu nghề quá zậy, tui thấy anh sửa xe nữa mà.

__ Ah’... cũng ‘bình thường thôi’.... ‘đàn ông là thế’.

__ Zậy anh zô vẽ phòng giùm tui đi.

__ Uh...uh, nhưng mà để chiều đi, tui tui còn phải về ăn cơm nữa, đói bụng quá.

Nó quay qua hai thằng bạn, hai thằng này cũng đang đói meo, xoa xoa bụng dòm nó.

__ Sao phải về, zô nhà tui ăn cơm luôn cho vui.

Trời ơi, tự nhiên nó thấy thương nhỏ này tè lun, nhỏ phán 1 câu chí lí quá xá, trưa nắng zậy mà zì nhà thì chỉ có xiu giữa đường, ở lại đây ăn cơm là.... hợp lý nhất.

Nhưng nó còn bày đặtxạo xạo.

__ Thôi kì lắm, để tui tui về nhà ăn rồi chiều lên đây lại.

__ Kì cọ gì đâu, nhà tui dễ lắm.

Nguyên lên tiếng

__ Đúng đó, zô nhà bạn này ăn đi, đói bụng lắm rồi.

— Nhưng..... - nó vẫn giả bộ.

— Nhưng khi gì nữa, zô đi mày, xạo quá đi, mắt mày đang cười kìa - Phong

Nó cười cười, bị lộ tẩy rồi

—Thì ...zô, sợ gì.

Thấy ba đứa đồng ý nhỏ có vẻ thik lắm, hăm hở dẫn tụi nó vào nhà.

Tại phòng ăn của “lâu đài” Kim Phụng có ba thằng nhok và một con nhỏ đang ngồi trên bàn ăn, kế bên là ông chủ nhà. Ông đại gia này có vẻ hiếu khách lắm, vừa bit tụi nó ở lại ăn cơm là ổng sai nhà bếp nấu thịnh soạn ngay. Cái bàn ăn cũng ngồ ngộ ghê, nó to như cái giường vậy nhưng lại hình tròn, xoay một cái là nó quay zòng zòng liền. Bên trên thì toàn... “đồ hiếm”, mấy đĩa thịt bò to đùng, 4 kon gà quay thiệt bự, đĩa tôm hùm to như cái mâm, thịt heo thì ê hề, rau rắng nhìn rộp cả mắt. Đã vậy ông chủ còn chịu chơi, rót trước mặt mỗi thằng một ly rượu tây thơm phứt. Nghe đầu chai rượu tới 10 triệu lận, dễ sợ quá. Tụi nó nhìn ly rượu mà tiếc tiếc, giá mà có... cái bịch, đem đổ zô rồi ra chợ... “xổ rể” thì cũng được tháng lương chứ hêm ít.

— Ah’, cô nhà đâu chú - Phong hỏi

— Mẹ em đi shopping rồi, trưa nay hêm về - nhỏ nhanh nhẩu trả lời

— Thôi ăn đi mấy đứa, đừng khách sáo gì hết.

— Zạ.. - ba thằng hí hửng.

Khách sáo khi gì, tụi nó “quốc” thả cửa, lâu lâu mới được ăn chùa mà, chưa kể cái “chùa” này bự quá chừng. Ông chủ với nhỏ nhìn tụi nó ăn mà hết hồn, tụi này hình như bao tử bị lủng, ăn bi nhui cũng hok đầy bụng được. Nhất là cái thằng Nguyên kia kìa, nó gấp lia lịa, nó xoay cái bàn vù vù, món gì nó cũng chơi nửa đĩa hết ah’.

Ghê quá, tụi này mà bắt thả zô ...chuồng heo chắc heo... chết đói hết.

Ăn xong ba thằng vỗ bụng.

— Ấy da... no quá

— Mà sao chú với nhỏ ăn ít quá zậy - nó ngạc nhiên hỏi.

— Ah’.....oh’, thấy mấy anh ăn là hai cha kon em no quá rồi.

Ông chủ lên tiếng

— Mấy đứa đi nghỉ đi rồi chút làm típ.

— Zạ, chú ăn ngon miệng nha.

Ba thằng vác ba cái bụng bự thiệt bự đi ra vườn. Phía sau chủ nhà và nhỏ le lưỡi dòm theo, xui cho nhà nào nuôi mấy đứa này, tụi nó ăn cho hok còn khúc xương... “xia răng” cho coi.

Ra tới bãi cỏ ngoài vườn, ba thằng nằm lăn ra dưới bóng cây ổi. Thằng Nguyên lên tiếng nói với nó.

— Cái thằng này giữ cửa quá nha, quen zới kon pé công chúa nhà giàu zậy mà hêm cho anh em bit.

— Tao đâu bit nhỏ này ở đây đâu, với lại tao mới gặp nhỏ có vài lần hà.

Phong ra về sành sỏi.

— Mặt mũi mày đẹp chai zậy thì vài lần là đủ “hạ thành” rồi.

— Nè thì “hạ” nè....

Nó nhảy zô đè úp thằng Phong xuống, leo lên bề ngược giò thằng này lại y chang như trận... đồ vật Mĩ nó xem ké bên tivi nhà hàng xóm hồi hôm. Phong nằm dưới la hét ồm ồm tới cầu cứu thằng Nguyên, Nguyên khoái chí chạy lại hok thèm cứu mà... “ăn hôi”, búng tai Phong mấy cái đau điếng.

Trong khi tụi nó đang “biểu diễn võ thuật” thì từ trên lầu cao ông chủ nhà đứng dựa cửa sổ nhìn xuống, tụi nhỏ này vui ghê. Ông có cảm tình với mấy đứa nhok này, bao nhiêu năm sống trên thương trường nên ông bit dùm người lăm, mấy đứa này đều có tố chất, lại vô tư như vậy thì hok thể là người xấu được. Bất giác ông mỉm cười 1 mình, 1 ý tưởng vừa lóe lên trong đầu ông.

1h chiều, tụi nó bắt đầu sơn tip bức cuối cùng, sau 1 hồi bàn cãi ba thằng đã quyết định vẽ thêm kon phượng hoàng nữa, cái gì cũng phải có đôi nhìn mới ...dữ. Đang hí hục tô tô quét quét thì nhỏ tới sau lưng nó.

— Chút anh nhớ vẽ phòng giùm tui với nghen.

Nguyên tài lanh chen vô

— Uh, để chút anh vẽ cho.

— Zô ziên thúi nghen mày, nhờ nhờ tao chứ nhờ gì mày - nó

— Nhưng mày vẽ xấu òm - Phong - lạng quạng hư phòng ‘em” sao.

— Thêm mày nữa, tụi bây tính làm phản hả, mún gì đây.

— Mún làm công cho người đẹp chứ chi - Nguyên, Phong nhe răng cười.

— Mơ đi, tụi bây nhí nhỏ tao vắn hợm hết giờ.

Nhỏ lên tiếng can thiệp

— Thôi, thôi, 3 anh vẽ luôn cho đẹp. Một lúc sau, hoàn thành tác phẩm cuối cùng. Tụi nó theo nhỏ zô nhà. Dừng lại trước một căn phòng trên lầu, nhỏ mở cửa bước vào, 3 đứa giành nhau vào theo. Quỷ thần ơi, phòng nhỏ dễ thương ghê, thú nhồi bông quá trời lun, đếm sơ sơ cũng được hơn 20 kon lớn có nhỏ có. Thằng Nguyên thì khoái trá cầm kon khỉ đột đang nhe răng vỗ ngực, Phong thì rờ rờ kon Pikachu, còn nó đứng chết trân dùm kon heo khổng lồ trên giường, to quá xá phải 3 tạ là ít, nhưng đến khi nó nhấc thử thì nhẹ xòm hà, heo “dỏm” có khác. Bốn bức tường đều màu trắng, nhưng bức tường chỗ cái giường đã treo một tấm tranh lớn hình 2 đứa pé đang hun nhau rồi nên không thể vẽ được.

Phong lên tiếng hỏi

— Pé thik vẽ gì.

— Hem bit nữa, mấy anh thấy gì đẹp đẹp thì vẽ lên đi.

Trời đất, hai cha kon nhà này giống nhau quá, kêu người ta vẽ mà hỏi vẽ j’ thì hem bit.

Nguyên có vẻ khoái cái zụ này.

— Thik vẽ gì cũng được hết hả.

— Ủa, nhưng phải đẹp đẹp nghen.

Ba đứa chiếm ba bức tường, nó xí bức đối diện cửa sổ. Phong và nó thì còn lơ ngơ chưa bit nên vẽ gì cả, còn thằng Nguyên thì cứ hí hà hí hục chấm chấm quét quét hoài, hai đứa liếc mắt “dòm bài” coi thử cái thằng đầu xù kia đang vẽ gì. Chẳng hiểu j’ cả, Nguyên cứ ngược ngoạc mấy cái j’ trên tường nhìn bắt ghê, chắc nó đang.... vẽ bùa. Nó quay qua Phong thấy thằng này cũng bắt đầu vẽ rồi. Còn lại mình nó, chẳng bit vẽ gì cả, nó nhăn nhó nhìn nhỏ, nhỏ mỉm cười với nó 1 cái dễ thương quá chừng. Bất giác nó quay lại tường, nắn nót vẽ cái gì đó.

2 tiếng sau, ba thằng cùng lúc ngừng cọ. Nhỏ nhìn bức tường của thằng Nguyên, thằng này vẽ một thác nước, xung quanh thác nước là quá trời động vật, hình như nó vẽ hầu hết những kon thú nhồi bông có trong phong nhỏ, chắc nó tính làm... tazzan.

Thằng Phong vẽ nguyên khu rừng đầy hoa, có lẽ tất cả giống hoa Đà Lạt đều có ở trong này.

Nhỏ nhìn sang bức tường của nó. Nó vẽ một bầu trời đêm, trên trời đầy sao sáng, bên dưới là đồi cỏ xanh rì có một cô bé đang ngồi bó gối đếm sao. Cô bé đó giống nhỏ y chang, tóc cột cao sang một bên, hai mắt đen tròn đầy vẻ tinh nghịch, môi hơi nở một nụ cười mím chỉ nhìn thật hiền. Nó vẽ đẹp ghê. Nhỏ quay qua nhìn nó, nó mỉm cười nhìn lại, tự nhiên nhỏ thấy mình đỏ mặt, vội quay đi.

— Thằng này cũng lãng mạng quá ta - Phong dòm nó.

— Uh, nó vẽ ‘điệu’ tè ah’ - Nguyên cười cười

Hơi què què, nó đánh trống lũng.

— Thôi về tụi mày, xong hết rồi, với lại sắp tối tới nơi.

— Uh, về đi, tao đói rồi - Nguyên tán thành

Tụi nó chào nhỏ

— Anh về nha pé.

Ba đưa đi ra, sực nhớ điều gì, nó quay lại, thấy nhỏ vẫn đang đứng ngắm bức tranh của nó rồi cười một mình.

— Uhmuhm.

— Ah’...ah, ah anh, anh quên gì hả - nhỏ giật mình

— Oh’.... oh, tui quên một thứ quan trọng lắm - nó cười cười - tui quên hỏi nhỏ tên gì.

— Zà, em tên Nguyễn Thị Trà Huế.

Lần đầu tiên nhỏ xưng em với nó, nó thấy là lạ nhưng cũng vui vui. Cũng lần đầu tiên nó nhận ra nhỏ cũng kon gái ghê, hiền hiền, đáng iu dễ sợ.

— Oh, tên gì vui vậy

— Em cũng hèm bit nữa, ba má em đặt tên vậy. Chứ anh tên gì.

— Ah’.....oh’, tui tên....

Cũng lần đầu tiên nó nhận ra nó hok có tên. Ngày trước, khi sống với mấy sơ nó nhớ nó có một cái tên, nhưng đã từ lâu lắm rồi từ ngày nó leo cồng bỏ đi không còn ai gọi tên cái tên đó nữa. Người ta chỉ kêu nó bằng thằng này thằng nọ, nhok này nhok kia. Khi vào trại mồ côi thì mọi người gọi tên nó theo sổ bảng tên nó đeo “thằng 1429”. Đến khi “vượt ngục” ra đường, tham gia vào băng của Đại ca, mọi người gọi nó là thằng vô danh. Bây giờ Phong và Nguyên chỉ gọi nó bằng mày tao, tụi đàn em thì kêu nó là đại ca.... Giờ nhỏ hỏi như vậy, nó bit làm sao. Cố gắng lục lại ký ức, nó nhớ hình như... hồi đó các sơ gọi nó là ...Nguyên Đức, nghĩa là làm gì cũng luôn để việc đạo đức lên đầu tiên. Còn họ ah’, bà trùm (sơ trưởng) là họ Huỳnh, còn sơ phó thì hình như họ Trần. Vậy tên nó là...

— Tui tên... Huỳnh Trần Nguyên Đức.

— Woa,...tên anh hay quá hen.

— Uh....uhm, thôi tui về nhen.

Nó nói rồi chạy một mạch, có gì đó rất hụt hẫng trong nó, bùn quá.

8. Chương 8:

Xuống tới phòng khách, nó thấy ông chủ đang Trả tiền cho Nguyên và Phong, cả hai thằng có vẻ thích thú lắm, chắc tụi nó mới “chém đẹp” ổng, cái phong bì ổng đưa nhìn oách ghê.

Trước cổng căn biệt thự khổng lồ trên đường Hoàng Văn Thụ, ba thằng nhok đang hăm hở cười đùa, trong đó một thằng đội nón nghiêng nghiêng, một thằng có vẻ điềm đạm, còn một thằng đi... chân không. Thằng nhok đội nón lên tiếng trước.

— Khui phong bì ra coi mày, nhui trong đó zậy.

— Hok bit nữa, thấy ổng giàu quá tao đòi 2 triệu - Phong vừa hí hửng vừa xé “bao”

Thằng này tham quá, công 3 người 1 ngày mà dữ zậy, nó nghĩ thầm.

— Trời đất quỷ thần ơi, 5... 5 chai.

— Đâu... đâu, đưa coi coi.. - nó và Nguyên lật đật quay sang

Mẹ ơi,... đúng 5 chai không thiếu, 10 tờ polime 500 còn gì. Cha đại gia này sộp quá, tính ra thằng cũng hơn chai rượu chứ đâu ít. Chèng ơi, mới có 1 ngày mà kiếm được chừng này, làm 1 tháng chắc tụi nó đủ tiền... mua nhà quá.

— Tao thấy “mết” cha nội này quá, ước gì ngày nào ổng cũng thuê mình ha - Nguyên mơ tưởng.

Nó nhăn mặt.

— Xa vời quá mày, mà giờ “nhà giàu” rồi tụi mày tính làm gì đây.

— Tao cũng hok bit nữa - Phong - Chắc tao mua cho Trúc cái xe đạp để đi học, xe em “cà tàng” quá rồi.

Uh, cũng đúng, nhưng mà nhờ cái xe cà tàng đó Phong mới quen Trúc chứ bộ. Nhà Trúc nghèo lắm, ba Trúc chết trong một ngày mưa gió thật to.... Hôm đó, sau khi lượm đầy một bao ni lon và giấy vụn, ông đi về nhà. Ngang qua hồ Xuân Hương, thấy dưới đập đập dềnh một kon búp bê còn mới nguyên, chắc ai mới rớt mà không dám lượm. Nhớ tới đứa kon gái đáng thương ở nhà, 7 tuổi rồi mà chưa một lần bit tới cái gọi là đồ chơi, ông leo xuống lượm một cành thông cổ khều kon búp bê vào bờ. Nhưng dòng nước xoáy quá, người ta đang xả đập. Dòng chảy cứ liên tục đẩy kon búp bê sát vào bờ rồi lại cuốn ra xa, cố nhào người ra chút nữa, bỗng ông hụt chân trượt xuống. Vậy là dòng nước mang ông ra đi, ngày hôm sau người ta vớt được xác ông mang về, ông nằm đó mà không bao giờ đứng dậy nữa, để lại mẹ con Trúc bám víu nhau sống trong cái xóm “cầu đá” này.

Cùng năm đó Trúc được nhận vào trường Tình Thương. Học giỏi, ngoan ngoãn, tới năm cấp 3 Trúc được nhận học bổng trong trường Phù Đổng. Vậy là ngày ngày Trúc đạp xe đi học, chiếc xe của mẹ để lại đã cũ quá rồi, hư hoài, mà chính cái hư hoài đó đưa đẩy Trúc gặp Phong, thằng nhok sửa xe đầu xóm, mất mẹ có cha mà cũng như không. Sáng Trúc đi học, tối thay mẹ bán cà phê ở đầu đường. Những đêm ngồi quán nhìn qua thấy Phong vắng khách, Trúc im im... tháo dây sên xe rồi dắt qua nhờ Phong sửa dùm. Tiền công là ly... đen đá có khi mấy điều thuốc. Hai đứa quen nhau từ đó.

Nó bùi ngùi hèm muốn nhắc lại nỗi bất hạnh của cả hai.

— Uhm, zậy cũng hay.

— Còn mày sao - Phong hỏi Nguyên.

— Tao hủ, chắc mua dàn tôn mới về nhà thay, mái nhà tao mục hết rồi, mỗi lần mưa thì nằm giường ...che dù mà ngủ.

— Mai nghỉ mày đi mua lun đi rồi tụi tao phụ thay cho - nó

— Vậy mày thì tính lấy tiền làm gì - Nguyên

— Cũng... chưa bit nữa

Về nhà nấu cơm ăn uống xong ba đứa vác vai nhau ra ngã ba sửa xe. Trong khi chờ khách tụi nó zô quán Trúc ngồi, Phong và Nguyên lôi bộ cờ tướng ra đánh. Cái đầu thằng Phong chiến lắm nó đánh hay cứ như mấy ông già ngoài chợ vậy, vì thế nó chấp Nguyên hẳn một Pháo một Mã. Còn nguyên cũng đâu hiền gì, nó cũng chấp lại thằng Phong kon.... Trúc chứ bộ. Ba đứa vừa chơi vừa cãi lộn chí chóe, thằng Nguyên đánh ăn gian quá trời, nó cứ rình rình thằng Phong hok để ý là lén lén bốc kon cờ của thằng Phong bỏ ra ngoài làm như nó mới ăn được vậy, may mà Trúc phát hiện mấy lần. Đã vậy nó còn “chày cối” ghê lun, lúc thằng Phong đẩy hết quân sang sông chuẩn bị hạ màn thì Phong tá hỏa, chèng ơi cái thằng khỉ Nguyên này nó... giấu mất tiêu kon Tướng rồi, bit chiếu cái gì đây trời. Zậy là hai thằng bắt đầu ỏm tỏi cả lên.

Nó thì từ đầu tới giờ vẫn chỉ ngồi phiêu lãng bên ly cà phê, cầm điều jet rít một hơi dài phun ra làn khói dày đặc. Hình như nó đang suy tư cái gì đó, hai thằng bạn nó ít ra đều có chỗ dùng tiền có ích, còn nó. Lần đầu tiên có số tiền dư, nó chẳng bit làm gì cả, không có ai để nó chăm lo, ăn chơi thì phung phí quá... bùn ghê. Đột nhiên nó đứng bật dậy.

— Anh mượn xe 1 lát nha Trúc.

— Anh lấy đi, mà anh đi đâu vậy.

Nguyên nhăn răng cười, chen vô

— Nó đi mua đồ ăn cho anh đó.

— Ăn cái này nè.

Nó chìa cùi chỏ rồi dắt chiếc xe đạp cũ kỹ ra đường leo lên phóng một mạch, một ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu nó. Ý nghĩ này liên quan đến một nơi trong quá khứ. 15' đạp xe, nó dừng lại trước cổng tu viện Mến Thánh Giá, nơi mà 19 năm trước người ta tìm thấy nó. Vẫn cái cổng sắt ngày ấy, vẫn cái sân nó từng chạy nhảy chơi đùa, vẫn bức tượng Chúa đứng giang tay mà mỗi đêm nó vẫn đứng dưới chân đọc kinh. Mọi thứ chưa thay đổi, thân thương quá, nó lặng nhìn mọi thứ, một thời tuổi thơ êm đềm trở về.

Lát sau nó đi qua quán tạp hóa bên kia đường, nó mua một cái phong bì, nhờ bà chủ quán viết vài câu gì đó rồi trở ra. Nó móc bóp bỏ 3 tờ polime 500 vào, dán lại, nhẹ nhẹ leo qua cổng dứt vào khe cửa.

Đột nhiên một sơ đi ngang qua trông thấy nó, nó vụt nhảy qua cổng dắt xe chạy một mạch. Bà sơ đi lại phía nó vừa đứng, thấy dưới khe cửa lòi ra một góc phong bì, bà cúi xuống nhặt lên rồi đem vào nộp sơ trưởng.

Tại căn phòng chính thư viện, các sơ đứng xung quanh, bà Trùm đứng giữa bóc phong bì ra, bên trong là 1 triệu rưỡi cùng mảnh giấy nhỏ “đứa con thừa của đời”. Bằng hoàng, các sơ nhớ đến đứa bé đi tìm cha mẹ ngày nào, nó đã trở về rồi, có lẽ giờ đây nó đã trưởng thành. Bà Trùm rưng rưng nước mắt, một vài sơ bật khóc nức nở.

Nó quay lại quán trong một niềm vui là lạ, cảm giác bình yên nơi mái nhà tuổi thơ vẫn đang phảng phất trong nó. Nó bít chai rượu của nó chẳng là gì cả, nhưng chừng đó là tất cả số tiền nó có, nó mún làm một cái gì đó tốt cho đời.

— Đồ ăn tao đâu mày - Nguyên lên tiếng khi thấy nó dắt xe vào

Nó đang vui

— Để mai đi.

— Mai mày dẫn tao đi ăn hả

— Hem, mai tao đi mua ...vé số coi trúng hem đã - nó cười hìhì

— Zậy thôi cám ơn lun, chờ mày trúng chắc tao “theo chân Bác” lâu rồi.

Phong hất hàm với thằng Nguyên

— Thôi, thằng Nguyên zô tính tiền cà phê đi rồi còn về

— Mắc gì mày.

— Mày đánh cờ thua còn tính xù hử, 12 - 1 rồi còn đòi gì.

— Nhưng mà...

— Nhưng nhị gì, trả tiền đi, nhây nhưa tao nói em Trúc lấy gấp đôi giờ.

Nguyên tính tiền mà mặt mày rầu rầu. Ba đứa thu gom đồ đạc về nhà. Nó thấy vui vui trong người, chu mỏ huýt gió một bài, Phong hứng chí lên hát nhịp theo, còn thằng nguyên thì bày đặt tài lạnh.

— Để tao hiphop cho, tao thấy trên tivi người ta nhảy đẹp lắm.

Nói rồi nó nhảy nhót như thằng... khùng

— Thôi đi, mày nhảy như.... ngựa ah', cái này mà hiphop gì - nó phì cười

— ah, bày đặt chê hử, nhìn tuyệt chiêu nè.

Nói rồi Nguyên nhún chân lộn ngược một phát ra sau. Tưởng gì chứ, té ra tuyệt chiêu của thằng Nguyên là bung người ngược ra sau rồi mất thăng bằng.... tông cái rầm zô cây cột điện gần đó. Cái đầu nó sưng 1 cục to như trái ổi Sài Gòn.

_ Hahaha... - Phong và nó cười chảy nước mắt

Nguyên mếu máo

_ Hok thấy thương sao còn chọc quê nữa hả.

_ Cho chừa cái tội lanh chanh, đáng kiếp - Phong cười.

Trên kon đường về xóm, có ba thằng nhok đang bước đi. Một đứa vui vẻ huýt sáo, một đứa hát hò nhịp theo, còn một đứa mặt mày... bần thiêu.

Hôm sau, Nguyên thức dậy đầu tiên, đi đánh răng súc miệng rồi chạy thể dục. Đến lúc Phong và nó tỉnh giấc thì Nguyên lò dò về, tay xách mấy cây mía to đùng.

_ Đâu ra ah mày - Phong ngáp ngủ

_ Mua chứ đâu.

_ Xạo mày, sáng sớm ai bán à mua - Phong

_ Mày hok tin thì thôi - Nguyên giận giận

Còn nó thì cứ im im dòm Nguyên. Nghi lắm, thằng này đâu mà tốt dữ vậy. Mà sao cái ống quần nó mất một miếng zậy nè.... Thôi rồi, đảm bảo sáng nay nó chạy thể dục rồi leo rào zô nhà ông Năm râu bẻ trộm đây. Cả khu này chỉ có nhà ông là có bụi mía thôi, chắc đang lui cui vặt mía thì bị kon chó nhà ông chạy ra 'xin' miếng quần. Thằng này cũng chịu 'hy sinh' ghê.

_ Làm gì nhìn tao kĩ vậy mày, có ăn hok - Nguyên quay qua nó

Nó nhìn cái quần Nguyên mà cổ nhin cười.

_ Ah'... ăn, mày đã có lòng thì tao.... có bụng thôi.

Tụi nó ngồi gặm hết mấy cây mía rồi kéo nhau ra chợ. Đến 1 cửa hàng vật liệu xây dựng, ba thằng đi vào. Lát sau tụi nó khệ nệ khiêng ra một đồng tôn to đùng, phải chặt vật lắm mới bỏ được lên chiếc xe đạp mượn của bà chủ nhà. Ba thằng bắt đầu hí hục đẩy về.

Nguyên rên rỉ.

_ Nặng quá quá tụi bây ơi, đẩy đồng này tới nhà chắc cụp xương sống quá.

_ Ai bủ mày tham còn nói, tao đã kêu chở 2 chuyến cho nhẹ rồi còn cãi chi - nó toát mồ hôi, cảm râm

_ Thôi ráng lên tụi bây, sắp tới nhà rồi - Phong động viên

Ì ạch mãi tụi nó mới đẩy được cái xe về tới nhà Nguyên. Dựng xe lên gỡ đồng tôn xuống, ba thằng bắt tay vào việc. Tụi nó leo lên mái nhà gỡ hết những tấm tôn nát mục xuống rồi lôi mấy tấm tôn mới lên đóng vào, hăng hái cả buổi sáng mà đến trưa mới xong có một nửa.

Mệt quá cả bọn quăng búa ngồi nghỉ, nó với Nguyên nằm dài cả ra, Phong thì móc bóp lui cui ngồi đếm tiền.

_ Làm gì mà tự nhiên kiểm tra tài khoản zậy, tính phát lương cho tao với thằng Nguyên hả - nó hỏi

_ Mốc xì, mắc gì tao phải phát, tao đang chuẩn bị tiền chiều đi mua xe đạp chứ bộ. Trúng bữa nay sinh nhật em Trúc nữa mới hay chứ.

_ Thiệt hem - Nguyên và nó bật dậy

_ Sao hok mày, tao sẽ tặng em chiếc xe đạp đẹp nhất cái Đà Lạt này - Phong mơ màng - lúc đó em sẽ mừng rơn, ôm cổ tao hun chùn chụt

Nó trề môi.

— Xi... ảo tưởng quá mày, cái xe đạp mà mày làm như kon atila zậy.

— Uh, chắc thằng này nhiễm phim Hàn Quốc nhiều quá - Nguyên cười cười

Thằng Phong không thèm để ý mấy thằng bạn, nó đang tưởng tượng tới nét mặt của Trúc lúc nhận quà. Chắc là vui mừng lắm. Nghĩ vậy, Phong đột nhiên mỉm cười.

Nguyên và nó nhìn Phong mà khó hiểu.

— Thằng này bị sao sao ah' mày - Nguyên khều nó

— Uh, kì kì ghê, chắc nó.... đói bụng.

Phong nghe hết, nhưng hok nói gì, chỉ im im leo xuống đất, nó và Nguyên cũng xuống theo. Ba thằng vào nhà nấu cơm ăn rồi ngủ trưa một chút. Tối chiều, tụi nó tiếp tục công việc, may sao trời lúc này tự nhiên dịu nắng, tụi nó sung sức làm vèo vèo. 4h là hoàn tất mọi thứ.

— Xong rồi, phê quá - nó thở phào

— Dẫn anh em đi bồi dưỡng đi mày - Phong dụ Nguyên

— Uh, đi thì đi, ra ăn bún riêu cua đầu đường đi.

Tụi nó thu dọn mọi thứ rồi lên đường... "chiến đấu".

Buổi tối, Phong kéo hai thằng bạn ra khu Phan Bội Châu lựa xe. Thằng này khó tính quá, đi 3 - 4 quầy rồi mà nó vẫn chưa chấm được chiếc nào cả. Đang tính qua một quầy khác nữa thì...

— Ah.... mấy anh đi đâu đây.

Tụi nó giật mình quay qua, một con pé bán vé số cười cười với tụi nó. Kon pé này là Hoàng Ngọc Dung, 18 tuổi, chị hai của băng Bạch Kim. Băng này chỉ toàn nữ nhi thôi, mấy đứa kon gái bán vé số, bán hàng rong ở khu chợ này tập trung lại với nhau để hok bị bắt nạt. Dung là chị hai trong băng, cả khu này người ta kính nể Dung lắm, vì nó rất bit cách sống, lại bit võ nghệ nữa, nó có thể một lúc hạ 3 thằng kon trai to lớn trong vòng chưa tới 2 phút. Xui cho thằng nào dám chọc ghẹo nó.

Khắp vùng này, nếu tính hết những băng nhỏ tuổi thì chỉ có băng Bạch kim, băng của nó và băng Hồ kungfu là mạnh nhất thôi. Ngay cả những băng lớn khác cũng phải nể mặt ba băng này nữa là...

Nhưng do thằng Hồ từ bé đã chịu nhiều cay đắng, lại bị bạn bè phản bội, nên nó mới sống lạnh nhạt, bất cần như vậy. Chứ như Dung thì hiền lành dễ thương lắm, vì vậy băng Bạch Kim và băng của nó rất thân nhau.

Nguyên cũng kết Ngọc Dung một cây, thằng này bị Dung hớp hồn ngay lần đầu tiên gặp mặt. Dung có đôi mi dài lắm, hai mắt long lanh, lại thêm sống mũi thẳng tắp. Thằng Nguyên chết mê chết mệt là phải.

— Bọn anh đi với thằng Phong ra mua chiếc xe đạp - Nguyên vẽ ra một nụ cười dễ thương hết sức.

Ngọc Dung chớp chớp mắt.

— Woa... mấy anh giàu có quá hen. Mà ba người sao mua có một chiếc ah'.

— Đâu phải mua cho bọn anh đâu - nó mỉm cười - mua cho "mối" của thằng Phong, hôm nay sinh nhật bạn gái nó.

Dung có vẻ thấy thik thú.

— Mấy anh mua được chưa, hay để em đi lựa cho, em cũng thik xe đạp lắm.

Phong mừng rỡ

— Oh, zậy thì hay quá, bọn anh này giờ chưa chọn được chiếc nào hết

Cả bọn đi vào quán, một lúc sau dắt ra chiếc xe đạp nữ mới cóng. Xe màu cam lại có vẽ thêm vài bông hoa màu xanh, nhìn đơn giản mà dễ thương quá trời. Dung có mắt thẩm mĩ ghê.

— Cho em đạp thử một vòng nha - Dung mân mê chiếc xe mới, ra vẻ thik lắm

Nguyên lên tiếng liền.

— Em cứ chạy đi, chạy... ba bốn chục vòng rồi chạy về.... nhà cất lun cũng được.

— Xí... làm như ai cũng giống anh vậy.

Nguyên cười

— Hì, hok sao đâu mà, đồ của anh thì cũng như của em thôi.

Phong hết hồn.

— Ấy bây này, chiếc đồ của tao mà.

— Thì đồ của mày cũng như của tao rồi.

— Zụ đó thì hok có đâu nghe, của mày là cái này nè - Phong chìa cùi chỏ.

Nó mỉm cười rồi lên tiếng với Dung.

— Hay là em đi sinh nhật với bọn anh lun đi cho vui.

— Thôi nữa.... - Dung lắc đầu

— Sao vậy, anh thấy em bán hết số rồi mờ.

— Nhưng mà kì lắm... em đâu có quen ai trong đó đâu.

Phong cười với Dung.

— Hok sao đâu, chỉ có tụi anh thôi, với lại bạn anh hiền lắm

— Uh, đúng đó - Nguyên khoát chỉ - Đi đi cho vui

— Nhưng....

— Nhưng j' nữa, đi đi mới cho... đạp xe - Nguyên dụ

Dung mỉm cười.

— Uh, đi.

Vậy là cả bọn lên đường về xóm Cầu Đá. Dung đạp xe từ từ chạy trước, nó và Phong đi sau, còn thằng Nguyên thì te te... “chạy theo cô bé yêu” chọc ghẹo. Bất ngờ Nguyên nhảy lên yên sau làm Dung lảo đảo, cô bé quay lại lườm mắt dòm Nguyên, còn Nguyên thì cứ trơ mặt ra cười. Cả hai đứa cứ ồn ào suốt chặng đường đi.

Nó nhìn hai đứa đó mà phì cười, rồi tự nhiên nó nhớ đến một hình bóng. Nó hấp tấp chạy lên chỗ Dung và Nguyên.

— Cho anh mượn xe chút đi Dung.

— Hok được mày - Nguyên la nó - Dung đang chạy chứ bộ

Dung quay sang Nguyên

— Anh này zô ziên quá, đâu phải xe của em đâu.

Nói rồi Dung bước xuống mỉm cười đưa xe cho nó. Nó hối hả leo lên xe tính đạp đi, nhưng Phong gọi giật lại.

— Đi đâu đó mày.

— Tao mượn xe ra đây chút xíu, về liền. Tụi mày tới đầu đường đứng chờ tao xíu nghe.

— Đạp cẩn thận nghe mày, xước miếng sơn nào là tao... bẻ răng mày đó.

Nó quay lưng đạp một mạch, nó tìm đến “lâu đài” nhà Kim Phụng. Dừng xe trước cánh cổng to đùng, nó đứng do dự mất mấy phút, rồi rụt rè bấm chuông. Ông quản gia chạy ra mở cổng.

— Ah.... Cậu là..... cậu đến có việc gì không.

— Zà... cho cháu gặp Trà Huế được hok ah.

— Cậu đợi chút, để tui gọi cô chủ.

Ông quản gia quay lưng đi vào nhà, 5' sau nhỏ đi ra. Bữa nay nhỏ mặc áo thun trắng sọc đen, quần đen luôn, xinh ghê, nó đứng như trời trồng nhìn nhỏ.

Vừa thấy nó, nhỏ tròn mắt ngạc nhiên, rồi mỉm cười với nó.

— Anh tìm em hử, có chuyện gì hèm.

— Oh'.... Nhỏ rảnh hok. Tui mún.... mún rủ nhỏ đi chơi.

Nhỏ chớp chớp mắt.

— Rảnh, nhưng mà đi đâu.

— Ah'... oh - tự nhiên đứng trước nhỏ nó ấp úng ghê - nay sinh nhật bạn tui, tui mún rủ nhỏ đi lun cho zui.

— Thôi.... em hèm đi đâu, sinh nhật bạn anh em đi làm chi.

— Sao đâu, có mấy người ah', có thằng Nguyễn thẳng Phong với mấy đứa nữa thôi.

— Nhưng.... vẫn thấy kì kì sao ah.

— Mặc gì đâu, năn nỉ đó, đi đi mà. Công tui chạy hết hơi lên đây mà nhỏ hèm đi, bùn lắm.

Giờ nhỏ mới nhìn kĩ nó. Uhm đúng thiệt, mặt nó ướt đẫm mồ hôi, mặt mũi đỏ bừng vì mệt.

— Oh' thì đi.

Nó mừng rơn.

— Zô xin phép lẹ đi rồi đi.

— Khởi cần, ba má em đi thăm bạn chưa về nữa.

Nhỏ quay vào gọi ông quản gia đóng cổng rồi đi ra. Tự nhiên nhỏ rút di động đứng bấm bấm.

— Làm gì vậy.

— Gọi taxi chứ gì, anh để xe đây đi chút về lấy.

— Ấy, đâu được. Cái này là quà sinh nhật thẳng Phong mới mua đó. Để lại đây lấy gì nó tặng cho người ta.

— Vậy chứ giờ đi sao.

— Thì nhỏ ngồi sau để tui chở đi chứ sao.

Bất giác nhỏ đỏ mặt

— Thôi... lỡ ra đường người ta tưởng hai đứa... bồ nhau sao

— Xời ơi, ăn nhằm gì, kệ người ta. Cho họ tưởng.

— Nhưng....

— Nhưng hoài ah', lên xe lẹ đi, tui đi một mình bi giờ.

Nó nói rồi giả bộ quay xe nhấn bàn đạp, nhỏ thấy vậy vội vàng leo lên.

9. Chương 9:

Trên Con đường về xóm Cầu Đá. Bên trên trời có muôn vàn vì sao, còn bên dưới có 1 thằng nhóc chở 1 kon nhỏ. Thằng nhóc đội cái nón lưỡi trai nghiêng nghiêng một bên, còn con nhỏ thì cột tóc cao cũng nghiêng nghiêng một bên. Tụi nó đạp xe giữa hai hàng cây xanh ngắt.

Thằng nhóc lên tiếng.

— Lạnh hem nhỏ.

— Lạnh.

— Vậy ôm tui zô cho nó... tình cũng được.

— Nói bậy nè...

Nhỏ véo nó một cái đầu thấu trời.

— Mà sao anh lại qua rủ em vậy.

— Ah'...oh', tại tự nhiên tui thấy.... nhớ nhỏ ghê.

Nó nói mà mặt bắt đầu đỏ. Nhưng nó đâu bit rằng sau lưng nó, mặt nhỏ còn đỏ gấp mấy lần.

Về tới đầu xóm, thấy Phong đang đứng chờ bên kia đường, nó tấp xe vô lề.

— Lâu quá nghe mày - Phong cảm rằm.

Nó cười trừ rồi quay sanh nhỏ.

— Nay sinh nhật "ghê" thằng Phong đó.

— Chào anh - nhỏ cười với Phong

— Pé cũng đi hã. Uh, càng đông càng zui.

— Ah', mà mấy đứa kia đâu rồi - nó ngạc nhiên khi thấy chỉ có mình Phong

— Tụi nó đi mua quà rồi.

Nhỏ chột giật mình.

— Uh, hén. Nãy anh hồi quá, quên mua quà mất tiêu. Chở em ra đây chút đi.

Hai đứa quay xe vội vã chạy đi. Trước khi đi nó còn ngoái cổ quay lại nói với Phong.

— Chút hai đứa kia về thì tụi mày vô trước đi, tụi tao vô sau liền.

30' sau nó và nhỏ quay lại xóm. Đang tính chạy thẳng vào nhà Trúc, bỗng nhớ đến zụ xe mì gõ. Nó quay lại dặn nhỏ.

— Nhà bạn tụi này nghèo lắm, chút có gì thì đừng có chê ghen.

— Em bit rồi, làm như em... chảnh lắm vậy.

Nó cười cười rồi đập tip. Dừng lại trước căn nhà gỗ màu lam, trước cổng có giàn hoa thiên lý. Nó dắt xe vào sân, nhỏ theo sau nó. Căn nhà tuy nhỏ nhưng có vẻ thơ mộng lắm, bên trong có tiếng nói cười rôm rả.

— Chào cả nhà - nó lên tiếng khi mở cửa nhà

Trong nhà có đầy đủ mặt mũi hết. Mẹ Trúc ngồi trên tấm phản đang cắn hột dưa, dưới chiếu thì Nguyên, Dung, Phong, Trúc đang đùa giỡn.

— Hai đứa sang chơi với Trúc hã, vào nhà ngồi đi cháu.

Nói rồi mẹ Trúc bỏ sang nhà hàng xóm chơi, bà muốn tụi nhỏ được tự nhiên. Còn lại mấy đứa với nhau, nó giới thiệu.

— Đây là Trà Huế bạn tui - rồi quay qua đám kia - Nguyên, Phong thì nhỏ bit rồi. Còn đây là Trúc bạn gái Phong, đây là Ngọc Dung.

— Bạn gái Nguyên... - Nguyên chen ngang

— Tào lao nè - Dung thụi Nguyên cái rằm.

—Ồn ào quá, quà của tụi bây đâu - phong lên tiếng.

Nhỏ đặt cái cái bánh kem bự chất lên bàn.

__ Đây của tụi em.

Thiệt ra là của mình nhỏ thôi. Hồi nãy lúc nhỏ chọn bánh xong nó móc bóp trả tiền. Nhưng lúc bà chủ tiệm đưa tờ hóa đơn 600 ngàn. Nó lục tung cái bóp, mềng ơi... còn có 120 hà, ai mà dè mấy thứ bánh kem này mắc dữ zậy chớ, mà tại nhỏ này chọn cái bánh lớn nhất tiệm nữa chi. Thấy nó lúng túng, nhỏ đưa bà chủ 2 tờ polime 500 rồi nhìn nó cười cười. Mắc cỡ dễ sợ.

__ Đây của tao với Dung - Nguyên lôi ra đồng bánh kẹo quá trời.

__ Cám.. ơn,... cám ơn... nhiều lắm - Trúc cảm động nhìn hai món quà sinh nhật lần đầu tiên của mình

__ Chưa hết đâu, ra đây với anh.

Phong kéo Trúc ra trước hiên nhà, chỉ tay vào chiếc xe đạp mới tinh đang dựng trong sân.

__ Cái này anh tặng Trúc để đi học đó.

Nghen ngào nhìn chiếc xe, rồi nhìn những người bạn. Trúc xúc động quá, bạn bè là vậy sao, là có thể bù đắp những thiếu hụt trong cuộc sống bất hạnh, là nơi để tình cảm có thể xót chia. Trúc thấy hạnh phúc ghê, tuổi 18 của cô bé có lẽ là đẹp nhất từ trước đến nay.

__ Cám... ơn, cám.... Ôn mọi người.

Nó cười toe toét.

__ Ôn nghĩa gì.... Hun mỗi người cái là được rồi.

__ Thằng láo nè...

Cả bọn bu zô oánh nó.

Tụi nó chơi đùa cả đêm. Tới 10h thì giải tán. Phong nán lại dọn dẹp với Trúc, Nguyên thì năn nỉ miết để được đưa Dung zìa.

__ Để anh đưa về cho, tối rồi. - Nguyên

__ Thui, hok cần, em tự về được chứ bộ.

__ Nhưng mà... tối rồi. Em về 1 mình anh sợ lắm.

__ Sao đâu, với lại có anh còn sợ hơn nữa ah' chứ.

Nhìn cái mặt thẳng Nguyên bắt tội, nó lên tiếng giùm.

__ Thôi Dung để Nguyên đưa về cho an tâm. Trên đường nó mà nhí nhố j' thì cứ tự nhiên mà bẻ răng nó.

Lúc đó Dung mới chịu.

Còn lại mình nó với nhỏ. Nó chưa kịp nói gì thì một chiếc taxi chạy đến. Té ra nhỏ gọi điện kêu xe từ lúc đầu.

__ Sao hok để tui đưa về cho.

__ Hem thềm, Em bit tự về.

__ Nhưng.... - nó ấp úng nhìn nhỏ quay lưng

Rồi tự nhiên nó nói với theo.

__ Vậy mai tui qua rủ nhỏ đi ăn xôi nha.

__ Hem được, mai em bận rồi, để khi khác đi.

__ Khi khác là khi nào.

__ Là khi nào anh thấy.... nhớ em ah'.

Nhỏ nói rồi vọt chạy lên xe, để lại nó bối rối đứng dòm theo.

Dưới bầu trời đầy sao. Trên 2 kon đường về nhà, có kon nhỏ ngồi trên taxi mỉm cười 1 mình, đường kia cũng có thằng nhóc tay đứt túi vừa đi vừa... cười một mình.

10. Chương 10:

Một bữa tối trời mưa bay bay nhẹ hạt, kon phở vắng người đi lại. Tối nay Phong và Nguyên đi sửa xe một mình, nó bận đi thăm thằng đàn em bị ốm. Mua mấy kí cam, thêm 2 lon sữa, nó vào nhà thằng đệ tử thăm hỏi kĩ lưỡng rồi cất đặt mấy đứa khác chăm nom thằng này rồi mới ra về.

Không như những đại ca khác. Từ ngày nó trở về đây, nó làm trùm băng này là để chăm lo, bảo vệ những mảnh đời cơ cực, chứ không phải để thu tiền bảo kê, thu thuế như tụi giang hồ kia. Vì vậy bọn đàn em nể trọng, yêu thương nó lắm, lúc nào cũng coi đại ca tụi nó là thần tượng cả.

Đang trên đường về, ngang qua đồi Thông Tin, nó nghe có tiếng kim loại leng keng. Ngước mắt nhìn lên nó thấy một bọn đứng 12 đứa, thằng nào cũng cầm “đồ chơi” loang loáng. Côn nhị khúc, tuyết, nhưng “ác” nhất là hai cây kiếm nhật và cây mã mĩ. Tụi nó đang vây một thằng nào đó trên đồi.

— Giang hồ rửa hận hả ta - nó lẩm bẩm rồi nhẹ nhàng tiến sát gần “chiến trường”.

Trời đất, thằng bị vây là Hồ Kungfu chứ ai. Kì vậy, đây là “đất” của thằng Hồ mà, nó nghĩ thầm.

Cả bọn không bit có người đang theo dõi phía sau. Thằng cầm mã lên tiếng trước tiên.

— Sao rồi, bình thường nhìn đại ca ghê gớm lắm mà. Sao giờ thấy tụi em thì run rẩy dữ vậy.

Hồ gằn giọng

— Tao *** sợ thằng nào hết ah. Tụi mày muốn gì đây.

— Chẳng j’ hết, chỉ là đại ca hết thời rồi, tụi em muốn xin đại ca... tí huyết, vậy thôi.

— Lên tụi bây - một thằng hét lớn.

Cả đám lao đến. Thằng Hồ bình tĩnh ra đòn lia lịa, vắn gậy tay một thằng giật được cây nhị khúc. Hồ vung quát tứ tung, tụi kia hơi dạt ra rồi lại bu kín vào tấn công. Thằng Hồ đánh mấy ông tuyết vào lưng bắt đầu loạng choạng. Bất ngờ thằng cầm mã từ phía sau lưng nhảy vào chém lén, Hồ quay lại giật mình không đỡ kịp.

Nhưng trong cái giây phút tưởng sẽ “ra đi hok lời từ biệt” đó thì một bóng người xuất hiện. Nó chứ ai, việc đầu tiên của nó là tước hung khí của thằng kia bằng cú đá cực đẹp. Việc tiếp theo là nhanh tay lượm lại thanh mã vung lên “giải tán đám đông”. Tụi kia hoảng hồn lùi ra khi thấy người lạ, nhưng vốn chuyên nghiệp tụi nó lại bao vây lại ngay.

Nó cười gằn.

— Bữa nay tụi mày hok làm sát thủ được rồi.

Tụi kia tức tối xông vào. Nó đếm lướt qua thật nhanh, tỉ số bây giờ là 10 chọi 2. Một đường kiếm xả xuống đầu nó, nó cầm mã gạt ra rồi xoay người để một cú song phi ngay mặt thằng côn đồ, thằng này ngay lập tức bật ngửa văng ra sau. Nhưng lại một cây kiếm tip theo tính chém xuống lưng nó. Nó quay lại né đòn, quăng cây mã, hai chân nó búng lên “cắt kéo” vắn ngược cổ thằng kia xuống đất nghe cái rầm.

Phía bên kia, Hồ cũng vừa giải quyết gọn 2 thằng bằng những đường côn nhà nghề.

Tỉ số rút gọn còn 6-1. Chỉ cần liếc sơ qua cách cầm “đồ nghề” là đủ bit tụi còn lại toàn là dân cao thủ rồi, tụi nó múa côn múa tuyết loang loáng. Nhưng 2 thằng đại ca đang bị vây cũng đâu phải tay mơ, hai đứa lập tức xoay lưng vào nhau lựa thế. Hồ xoay xoay cây nhị khúc, nó trụ mình xuống tấn.

Bọn kia tiến lên, trận chiến lại bắt đầu. Nó và Hồ ra đòn vù vù, thêm ba thằng giang hồ gục ngã, nhưng bù lại nó ăn hai cây nhị khúc cực mạnh vào bả vai. Máu nóng dồn lên, nó quay người bẻ nát cánh tay thằng vừa đánh lén. Hai thằng cuối cùng quay lưng bỏ chạy.

Trận chiến chấm dứt, nó đá vào lưng một thằng đang nằm gần đó.

__ Biển.

Tụi kia dắt díu nhau lồm cồm bò dậy, leo lên mấy chiếc xe xoay nòng ầm ầm rút lui.

Hồ thở phào, quay qua lặng yên nhìn nó.

__ Sao lại là mày, Sao mày lại cứu tao.

__ Hem bit, tại tao thik thế.

__ Mày hok giận vụ tao tính chiếm địa bàn mày sao.

Nó mỉm cười

__ Ăn nhằm gì đâu, với lại mày đâu có chiếm được.

Hồ nhìn nó mà ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên, lần đầu tiên có 1 thằng xả thân vì mình. Hồ lại càng ngạc nhiên hơn khi thằng đó lại từng là kẻ thù không đội trời chung.

__ Thôi mày về đi - nó lên tiếng - tụi kia kéo lên lại thì phiền lắm.

__ Nhưng... nhưng tao chẳng còn chỗ nào để về hết.

__ Sao lại hem, về với tụi đàn em mày đi.

Hồ buồn rầu.

__ Tụi hồi nãy là đàn em tao đó.

__ Trời... trời đất, j' ki' cục vậy, sao tụi nó lại.... - nó ngạc nhiên cực độ.

__ Mày đi với tao, tao nói cho nghe.

Nói rồi Hồ lôi nó đi, hai thằng bước vào một quán nhậu bình dân bên đường. Hồ kêu lít rượu với đĩa gỏi.

Cầm ly rượu nốc cái ực, thằng đại ca nổi tiếng liều mạng buồn buồn kể lại.

__ Thời thế thay đổi rồi mày ah', tụi đàn em phản tao hết rồi. Hai thằng đệ kề cận tao nhất giờ lại muốn hất cẳng tao xuống để giành chức đại ca.

__ Vì vậy hôm nay tụi nó mới phục kích tính hạ mày phải hem - nó bắt đầu hỉu ra

Hồ lắng lắng gật đầu rồi nâng ly rượu dốc cạn.

__ Bây giờ mày sẽ thế nào - nó hỏi

__ Hok bit, chắc tao nên ra đi tìm đất mới.

__ Vậy mày qua ở chung với tao cho vui, cứ phiêu bạt vậy đâu phải giải pháp.

__ Nhưng mày....

__ Tao sao ?

__ Mày hok giận chuyện hồi trước sao.

Nó nhe răng cười thật tươi.

__ Giận dỗi j', chuyện nhỏ. Thôi quyết định vậy đi, bắt đầu tối nay mày về ở với tao. Nâng ly mừng zụ này coi.

Hồ cầm ly mà mặt đầy vẻ xúc động. Tròn mắt nhìn nó cười thật vô tư, như hai thằng đã quen nhau từ lâu lắm rồi. Thì ra trên đời này cũng có người tốt sao, vậy mà trước giờ Hồ cứ ngỡ cuộc sống này chỉ toàn là những mưu toan, ân oán thôi. Bất giác Hồ bật cười rồi cụng ly với nó.

__ Uh, nâng ly.

Hai thằng chén tạc chén thù tâm sự đủ chuyện.

Thì ra quá khứ của Hồ cũng một trời đau thương như nó. Năm lên 7 tuổi, ba Hồ trong một cơn nghiện thuốc, đã đem nó đi bán cho nhà giàu không có con để lấy tiền. Má Hồ khóc lóc chạy theo giành con lại, nhưng ông chồng vũ phu giang tay tát bà cái rầm, bà ngã đập đầu vào tường ngất xỉu. Hồ khóc ré lên nhìn má nó nằm rũ rượi trên mặt đất, ba nó trói nó lại mang đến một ngôi nhà thật lớn có cái cổng sắt khổng lồ.

1 tuần sau Hồ trèo cổng trốn về tìm má. Nó đứng sững lại trước cửa khi thấy bà ngoại nằm khóc vật vờ bên cái bàn thờ nghi ngút khói hương. Trên bàn thờ đặt tấm ảnh của má nó, kế bên còn có ảnh ba nó nữa. Sau khi ba nó mang nó đi bán, má nó gượng tỉnh lại chạy theo thì một chiếc xe tải phía sau phóng lên tông trúng bà. Người tài xế hoảng sợ vọt ga bỏ chạy, bỏ lại sau lưng người mẹ đáng thương nằm gục trong vũng máu mà đôi mắt vẫn mở to như tìm hình bóng đứa con Ba nó thì bị giang hồ thanh toán, ông bị đâm lút cán dao vào ngực sau một trận thắng bạc lớn tại sòng Hai Quý.

Cuộc đời chỉ để lại cho Hồ bà ngoại đã ngoài 70. Nhưng đau thương chưa hết, 3 ngày sau người ta mang giấy nợ đến xiết nhà, ba nó đã vay rất nhiều tiền của anh em giang hồ. Họ đuổi hai bà cháu ra đường.

Bà già nghèo khổ rơi nước mắt dắt đứa cháu 7 tuổi ra đi, bit sống như thế nào đây. Bà ngoại đành dẫn Hồ lang thang đi ăn xin khắp nơi, tiếng là nuôi Hồ chứ thật ra Hồ nuôi bà nhiều hơn. Với chiếc ca nhựa, ngày ngày Hồ len lỏi trong các quán ăn, chờ khách gọi tính tiền là : a lê hấp! nhảy vào trút gọn mớ đồ ăn còn sót lại trên bàn vào ca.

Hồ cùng bà sống nhờ nghề “trút sơ-ri” cho đến khi lên mười tuổi. Một buổi sáng Hồ gọi bà dậy để đi “ăn sáng”, nhưng lay hoài ngoại vẫn không mở mắt, bà nó đã chết cồng trong đêm mưa gió hôm qua rồi. Sau khi bà chết, Hồ bỏ nghề “trút sơ-ri”, nó đã đủ lớn để biết được nỗi nhục khi húp thức ăn thừa của thiên hạ.

Vậy là Hồ dấn thân vào các băng móc túi, giựt đồ. Dần dà luật đường phố tàn khốc đã biến Hồ thành một con người bạo lực, tính gan lì cộng với những miếng võ học lén khi đứng xem ở những võ đường đưa Hồ trở thành một đại bàng đường phố. Đã nhiều lần bị bắt vào các trại thiếu niên và trường cường bức lao động, nhưng sau mỗi lần trốn ra Hồ lại càng hung hăng hơn và thêm hận cuộc đời hơn.

Nhưng đến đêm hôm nay thì... đại bàng đã gãy cánh. Nhưng chính lúc này Hồ lại gặp nó, nó sẽ đưa Hồ làm lại cuộc đời.

— Thôi về mày - nó ngà ngà lên tiếng

— Uh.....về.

Hai thằng mồ côi vác vai nhau ngất ngưỡng bước trên đường.

Về tới nhà hai đứa bước vào. Nguyên và Phong đang ngồi đánh cờ, ngược lên thấy thằng Hồ đi sau lưng nó thì giật mình nhảy dựng lên. Phong chụp liền cái ghế, Nguyên cầm luôn cây.... lau nhà. Nó và hồ điếng người nhảy lùi ra sau.

— Tính làm gì đó tụi mày - nó hét hồn

— Thằng... thằng Hồ Kungfu sau lưng mày kia - Phong

Nó bật cười.

— Ah', từ bữa nay thằng Hồ ở với tụi mình.

— Sao...sao... J' kì vậy, hok phải nó là ..là.... - Nguyên vẫn chưa hoang hồn.

— Là người chứ là gì' - Hồ lên tiếng

— Hì', tụi bây ngồi xuống đã rồi tao nói cho nghe.

Nó kể lại hết cho hai đứa bạn. Hai thằng chăm chú lắng nghe rồi gật gù.

— Uh', mày làm zậy được đó - Nguyên - Hồ ở đây với tụi tao lun cho vui.

Phong cũng cười cười chọc ghẹo.

— Hay ghê, vậy là từ giờ mình có thêm thằng osin nữa.

— J' mày - Hồ trợn mắt.

— Sao đâu - nó cười cười - Thăng Nguyên làm osin trưởng, mày làm osin phụ.

— Thôi, vậy để tao đi bụi đời tip hay hơn - Hồ le lưỡi - tụi bây bóc lột lao động quá.

Nó nhăn mặt.

— Hok có đi đâu hết ah, ày nghỉ bữa đầu, mai bắt đầu dọn dẹp. Mày mà đi là tụi tao trối đầu lại.... thọc lét giờ.

— Thôi thôi, tha tao đi - Hồ buồn thiu

Cả bọn ôm bụng cười khoái chí.

— Mà thôi ngủ, mai còn đi làm - Phong

Sáng hôm sau, bốn đứa dẫn nhau ra công trình Bùi Thị Xuân. Bây giờ tụi nó phụ hồ ở đây. Nơi này người ta đang xây cái công ty gì đó to lắm, công nhân đông nghịt, ra vào nườm nượp. Bốn thằng đến trễ vội vã bắt tay vào công việc mưu sinh.

15' nghỉ giải lao, tụi nó ngồi dưới bóng cây tùng tránh nắng. Châm điều thuốc, nó nhả từng vòng khói to tròn bồng bồng, chăm chú quan sát hai thằng vừa bước xuống xe hơi đi vào cổng công trình. Một thằng tóc đỏ, một thằng đầu đinh nhuộm vàng, hình như tụi công tử nhà giàu hôm nọ. Phải rồi... chính hần và đúng nó. Tụi nó làm cái gì ở đây vậy cà, chẳng lẽ đi.... phụ hồ.

— Ê “người quen” kìa mày - Nguyên cũng phát hiện ra “cố nhân”

Phong với Hồ liếc hai thằng đang nhơn nhơn đi vào, mặt thằng nào cũng vênh vênh vào vào, láo hết sức.

— Tụi nào đó mày - Hồ

— Công tử nhà Thanh Long, Trung Lâm - nó nhổ 1 bãi nước miếng.

— Hai thằng đại gia ***** có số - Nguyên thêm vào

Hai thằng kia vẫn chưa thấy bọn nó. Tụi công tử kênh kênh vừa đi vừa dòm ngó chỉ chỗ tùm lum. Bất ngờ thằng tóc vàng vấp phải chân 1 thằng nhok đang nằm nghỉ trưa. -Oạch - thằng nhà giàu té sài lai trên đất. Bọn nó ngồi nhìn mà khoái chí bật cười ha hả, xung quanh cũng bắt đầu râm rang tiếng cười.

— Thằng bố láo nào đây - thằng tóc vàng lồm cồm bò zậy tức tối

Thằng nhok đang nằm nghỉ giật mình tỉnh dậy.

— Chuyện.... chuyện j' vậy.

— Chuyện này nè....

Thằng nhà giàu tát cái bốp vào mặt thằng nhok đang lơ ngơ trước mặt, làm bé chúi nhủi xuống đất.

— Sao... sao lại đánh tui.

— Tại mày dám gạt chân tao.

— Đâu có, tại anh tự vấp vào chân tui mà.

— Tự vấp hả...

Thằng công tử chụp cái cây gỗ gần đó vung lên tính xử đẹp thằng nhok đang té dưới chân nó.

Một bàn tay cứng như thép chụp cánh tay thằng tóc vàng lại.

— Đủ rồi.

— Mày.... mày là... là thằng mấy bữa phải hok. - thằng đại gia lấp bắp

— Chính xác - nó lạnh lùng - vẫn nhớ hả.

— Mày... - thằng tóc đỏ cứu bạn, vung nắm đấm vào mặt nó.

Ăn nhảm gì, nó nghiêng người chụp luôn nắm đấm rồi vặn ngược khóa tay hai thằng ***** lại.

— Xin lỗi thằng bé lệ lên.

— Không.... mắc gì... ối đau....

Nó lạnh lùng xiết mạnh hai tay.

— Nhanh.

— Xin... xin lỗi - hai đứa bại trận lấp bắp.

— Tốt, giờ biến - nó hất mạnh tay lên phía trước.

Tụi công tử chúi nhủi xuống đất, rên rỉ ôm cánh tay. Vừa bò dậy chạy đi vừa đe dọa.

— Chờ đó. Rồi mày sẽ bit tay tụi tao.

— Hì, Cũng vui thôi, nhanh nhanh nha tao chờ.

Nó đưa tay đỡ thằng bé đứng dậy rồi đi về phía tụi bạn.

Nguyên cười cười.

— Mày xử đẹp đó, mà sao ít quá zậy.

— Uh, gặp tao là hai thằng đó rụng mấy cái răng rồi - Hổ

— Hì, nhieu đó đủ cho tụi nó “xài” cả tuần đó chớ. - nó cười

Hết giờ nghỉ, lại tip tục công việc. Nó đang lui cui vác thùng hồ thì...

— Ah.... ah.... Anh, sao anh lại ở đây.

Nó giật mình quay lại. Trời đất, nhỏ nè chứ ai. Nay ngày gì mà toàn gặp người quen zậy chaj’.

— Thì tui làm ở đây mờ, còn nhỏ cũng... “làm” ở đây hở - Nó cười cười thả thùng hồ xuống, đưa tay phải phủi bộ đồ lấm lem đất cát

— Hứ... em còn đang đi học chứ bộ - nhỏ liếc nó 1 cái lé xệ

— Vậy sao hem học y, ra đây chi.

— Ba em là cổ đông của cái công ty đang xây này mờ, em ra xem thử.

— Chaj’, hèn gì.

— Uh, công ty này của ông giám đốc nào ah’ giàu lắm. Ba em với ông chủ nhà Thanh Long, Trung Lân cũng đầu tư vốn theo ổng.

— Chết em... - nó hoảng hồn

— J’ zậy.

— Ah’... hem j’.

Thôi tiêu em rồi, nó nghĩ thầm, mới dợt công tử nhà 2 sắp xong, điệu này thất nghiệp là có.

Y như rằng, ngay lúc đó ông thâu đi ra. Sau lưng là 2 thằng nhà giàu bố lão vừa đi vừa cười đắc ý. Đến chỗ nó, ông thâu “phán”.

— Ê nhok, từ giờ mày được “cấp giấy” nghỉ thoải mái.

— Tui bit - nó lạnh lùng đáp

— Vậy thì : a lê hấp biến - thằng tóc vàng hí hửng

Nhỏ hết hồn -

— Ê, mấy người làm gì vậy, sao lại đuổi anh.

— Tại tụi anh ghét nó - thằng tóc đỏ lên tiếng

— Nhưng... nhưng mấy người hok có quyền.

Nó bất cần, 3 thằng bạn nó đã đứng sau lưng nó từ nãy giờ.

— Kệ họ nhỏ ah'... thui tui về trước nha - nó chào nhỏ bằng 1 nụ cười thật tươi rồi quay lưng

— Bye tụi bây - Hổ gần giọng nhìn 2 thằng nhà giàu - sẽ gặp tao 1 ngày thật gần thôi.

Phong và Nguyên cũng lẳng lặng vừa bước theo nó vừa lườm mắt nhìn 2 thằng công tử.

— Anh... anh ah' - nhỏ hốt hải chạy theo nó

— j' vậy nhỏ - nó quay lại

— Giờ anh sẽ làm gì.

— Làm gì có cơm ăn thôi.

— Vậy anh đến nhà em đi, ba em hình như đang tính nhận tụi anh làm gì đó.

— Uhm, để tui coi đã.

Nó lại quay lưng cất bước, nhỏ bứt rứt nhìn theo, bỗng cất tiếng.

— Ah, tối nay em qua nhà anh chơi cho bit nhà ngen.

Thoáng chút ngập ngừng.

— Nhà tui xấu hoắc hà.

— Kệ.

— Nhà tui nhỏ xíu hà.

— Bình thường.

— Nhà tui bê bối lắm.

— Hem sao.

Nhỏ này lý tề luôn ah, sao đây chaj'. Chẳng lẽ để công chúa nhà đại gia chui zô cái đồng ván cũ nó thuê. Nó tip.

— Nhà tui....

— Anh hem muốn em zô nhà anh phải hem - nhỏ nói mà như giận

Nó bối rối. Nó muốn được nói một tiếng uh lắm. Khi so sánh giữa căn nhà thuê của nó và lâu đài nhà nhỏ, nó chợt nhận ra là khoảng cách quá xa vời. Nó hok muốn nhỏ khinh thường những đứa bình dân như nó và bạn bè nó. Làm sao đây chứ. Nó nhìn nhỏ, ánh mắt nó bắt gặp ánh mắt nhỏ nhìn nó. Nó đầu hàng ngay, ánh mắt nhỏ luôn là thứ làm nó mềm lòng.

— Hem... đâu có đâu... tối nhỏ cứ đến chơi.

— Chắc ngen - nhỏ mỉm cười thật tươi

— Uhm, chắc.

— Tối anh ra đầu đường đón em ngen.

— Uh.... - nó thua trắng rồi, nhỏ luôn có uy lực thật lớn đối với nó.

Bốn thằng lủi thủi đi về. Hổ giận dữ.

— Sao hồi nãy mày hok để tao làm thịt hai thằng chó kon đó cho rồi, đưa tay ngăn tao làm gì.

— Mày hung hăng quá, hồi nãy mà mày hạ tụi nó là giờ công an thó cổ mày rồi - nó giải thích - Thế nhà tụi nó lớn lắm.

Nguyên bực mình

- _ Vậy cứ mỗi lần gặp tụi nó là phải im sao.
- _ Tao hèm nói vậy, nhưng mà nhịn chút sao đâu.
- _ Thôi bỏ qua zụ này y - Phong - về nhà cho lẹ coi, nóng nực quá.
- _ Uh, về cho rồi - nó.

11. Chương 11:

Buổi tối, trời lạnh quá. Nhà Trúc bữa nay đang cúng bái j' đó không bán cà phê, nên cô bé sang nhà chơi với Phong rồi. Nó đứng thu mình bên góc đường chờ nhỏ.

30' rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, nhỏ này lè mề quá. Lạnh ghê, nó đốt thêm điều thuốc nữa chống lạnh. Đúng lúc đó thì nhỏ đến, bữa nay cô bé đi xe đạp, quần jean, áo thun trắng, đội thêm cái nón lưỡi trai nữa, nhí nhảnh ghê.

- _ Anh chờ lâu chưa - nhỏ nhoẻn miệng cười
- _ Mới àh, mà sao nhỏ lại đi xe đạp.
- _ Em tập thể dục lun mà.
- _ Uh, thui vô nhà đi, lạnh quá hà.

Nó đạp xe chở nhỏ đi. Cô bé ngồi sau lưng hồi han tíu tít, nó thì lo lạng lách tránh ổ gà, đường xá j' xấu xí quá. - Cách - nó tung trúng cục đá to dùng khiến xe chao đảo, nhỏ hết hồn vội ôm lấy nó. Nó sững người... cảm giác thật lạ, cứ thế nào ấy. Nhưng rồi nhỏ lại bỏ tay ra ngay làm nó tiếc hùi hụi. Cái mặt bắt đầu.... gian gian, nó giả bộ né ổ gà lạng qua lạng lại vèo vèo, nhỏ sợ quá ôm cứng lấy nó hết ỉnh ỏi.

- _ Từ từ thôi, anh chạy ghê quá.
- _ Tại cái đường dở quá chứ bộ.
- _ Zậy để em xuống đi bộ đi cho chắc.
- _ Ấy bậy, cứ ngồi đó đi hèm sao đâu.
- _ Nhưng mờ....
- _ Hèm có nhưng j' hết, ngồi yên đó.

Nhỏ chẳng bit làm sao, đành phải ngồi im... ôm chặt nó để khỏi bay xuống xe. Còn nó thì khoái chí, thay vì chạy thẳng về nhà thì lại chạy một vòng xóm rồi mới đến nhà... đều tè lun.

- _ Nhà tui nà - nó nói rồi dắt xe vào sân.
- _ Sao nhìn xấu hoắc zậy.
- _ Kê, nhìn ngoài xấu xấu zậy thôi chứ vào trong thấy còn..... xấu hơn nữa ah' - nó cười mím chi cọt
- _ Xí... zậy mà cũng khoe.

Nhỏ liếc xéo 1 cái rồi theo nó vào nhà.

- _ Có khách nè tụi bây - nó bước vào
- Hồ, Phong, Nguyên, Trúc đang oánh bài, cả bọn hăng quá chẳng thèm ngẩng mặt lên.
- _ Huế đến rồi hả, zô làm 1 tay lun nè em - Nguyên vừa đánh vừa nói
- Nó cảm rằm

— Thôi mày, người ta mới tới chưa nước non j' mà tính dụ rồi hả.

— Uh, cho em chơi zới, nước non j' nữa

Nhỏ cười cười rồi ngồi xuống, để nó đứng đó há mỏ nhìn theo. Chèng ơi, nhỏ này nhìn hiền hiền zậy mà cũng máu cờ bạc ghê. Thôi thì... chơi lun chứ ngu sao đứng dòm.

— Đánh sao đây - nó ngồi xuống cạnh nhỏ

— Đánh bài sai vật đi - Phong lên tiếng

Nhỏ ngạc nhiên.

— Là sao.

— Là 2 nhà thắng đầu được quyền bắt 2 nhà sau làm 1 việc j' đó - Phong

— Coi bộ zui quá hen. Uh, chơi zậy đi - nhỏ có vẻ khoái

Nguyên bắt đầu phân chia.

— Rồi "tiến lên" tính điểm... thằng Phong với Trúc một cửa, tao một cửa, thằng Hổ 1 cửa, còn lại hai đứa bầy 1 cửa. Nhào zô kiểm ăn.

Hổ bắt đầu chẻ bài, xào xào mấy cái rồi chia, tay cứ thoăn thoắt, ghê quá, thằng này nhìn chuyên nghiệp quá đi. Nó đưa tay chưa kịp gom bài thì nhỏ đã lấy hết trơn.

Nó hok an tâm

— Oánh được hem zậy.

— Sao hem, em là thần bài ah.

— Nhưng mà mấy đứa này toàn thứ dữ hết đó.

— Em cũng đâu hiền chứ - nhỏ chun mũi

Nhưng mà kì wa' ha', "thần bài" oánh dở tè lun, toàn thua. Nó bực mình.

— Thui đưa đây y, oánh ẹ wa'.

— Im coi, để im gỡ coi - Nhỏ đang hăng

— Nhưng mờ có gỡ được đâu.

— Im...

Dữ wa' ha', nó im ru, đã đánh dở còn hung hăng.

Rốt cuộc sau một hồi gỡ, nhỏ "thắng"... chót, Phong zới Trúc "thắng" kế chót, Nguyên trù, Hổ nhì.

— Mua tao gói thuốc jet coi - Hổ khoái chí

Phong chạy đi mua mà mặt bần hiu. Còn lại nó với nhỏ hồi hộp chờ thằng Nguyên "định đoạt" số phận.

— Bít xử tụi này sao tụi bây - Nguyên lên tiếng chờ góp ý

— Bắt tụi nó nộp 5 xì xài đi - Hổ "bày bày"

— Thôi bắt tụi nó đi dọn dẹp nhà đi - Phong vừa về

— Hay là nói hai người... hun nhau cái đi - Trúc bày còn "bây" hơn.

Nó zới nhỏ hết hồn.

— Ấy, zụ này hem được đâu.

— Sao hok được, tao thấy hay đó - Nguyên gật gù

— Hem được... - nó zới nhỏ la chí chöhe

— Được - tụi bạn bắt đầu ồn ào

— Nhưng... - nó bối rối

— Nhưng khi j', lẹ lên - Hổ

Bí quá nó dòm nhỏ, thấy nhỏ mắc cỡ cúi mặt, nó chơi "liều" lun.

Cúi xuống sát mặt nhỏ, nó hơi "tiến lên" thì - Bóp

— "Dê" nè...

Nhỏ tát nó 1 cái đau thấu trời.

— Ui da... tui đã làm j' đâu.

— Nhưng mà tính làm - nhỏ cười cười

— Haha, được đó - Nguyên khoái chí - zậy Huế tát nó cái nữa đi là được.

— Bóp....

Nó chưa kịp phản ứng đã dính thêm tát nữa. Mẹ ơi... nhỏ này bạo lực quá, đau chết luôn. Cả đám cười khoái trá, nhỏ cũng vậy. Nó nhìn nhỏ mà bực tề, nhỏ oán thua chứ bộ, tự nhiên nó... lỗ zốn.

Bực quá từ lúc đó tới cuối nó im lun. Đến khi đưa nhỏ về nó cũng vậy, hèm thềm chở mớ chỉ lẳng lẳng dắt xe ra tới đầu đường. Nhỏ cũng im lặng bước theo rồi đột ngột lên tiếng.

— Anh giận Huế hả.

— Hèm.

— Vậy là anh giận chứ gì nữa.

— Hèm phải.

— Vậy chứ sao...

— Hèm sao.

— Thui mờ, em xin l...

Bất chợt nó cúi xuống ôm nhỏ thật chặt rồi đặt một nụ hôn lên môi. Cô bé hết hồn, lặng im mất 10s rồi vội đẩy nó ra.

— Anh... anh... em ghét anh!

Leo lên xe đạp, nhỏ đạp vụt đi thật nhanh. Để lại nó bối rối trông theo, với cảm giác thật lạ trên môi. Nụ hôn đầu đời của thằng bé cô đơn.

Đã mấy ngày liền, tối nào nó cũng đến trước cổng ngôi nhà to lớn đứng mấy giờ đồng hồ mong gặp nhỏ để được một lần nói tiếng xin lỗi, nhưng bóng dáng cô bé cứ biệt tăm. Đến hôm nay nó đành ninh là cô bé giận nó ghê lắm thì cô bé lại xuất hiện.

Nhỏ đến trong lúc nó đang đắm chiêu bên ly cà phê và khói thuốc nơi quán Trúc.

— Uống 1 mình thôi hả - nhỏ lên tiếng trước

Nó ngược lên, thấy nhỏ nó giật mình đánh rơi điếu thuốc.

— Oh' Uh một mình.

— Cho em uống zới được hèm.

— Oh' ... được chứ.

Nhỏ ngồi xuống chiếc ghế gần nó rồi kêu ly cam sữa.

Nó lặng nhìn 1 lúc rồi ập ứng.

— Nhỏ.... hèm còn giận tui chứ.

— Còn...

Thật ra những đêm nó đứng trước cổng nhỏ thấy hết, nhưng cô bé hok thèm ra mà chỉ im lặng ngồi trên lầu nhìn nó. Đến hôm nay nó hèm đến nữa thì cô bé lại tự động đi tìm nó. Nhỏ cũng hèm hiểu sao mình lại làm vậy, hình như khi hèm thấy nó nhỏ có cảm giác trống vắng thế nào ấy.

— Vậy bây giờ cho tui xin lỗi ghen - nó bối rối

— Hèm cho....

— Vậy tui phải làm sao nhỏ mới bỏ qua.

Cô bé hơi nháy mắt.

— Vậy bây giờ anh về làm cho nhà em đi.

Nó ngạc nhiên

— Làm j'....

— Làm vệ sĩ cho em - nhỏ mỉm cười

— Là làm “bảo kê” ah hả.

— Hèm phải - nhỏ nhăn mặt - là mỗi khi em đi đâu thì anh đi theo bảo vệ em zậy đó.

— Chaj', nhỏ làm j' như chủ tịch nước zậy.

— Bình thường mờ, thường ngày ba em vẫn cho 2 ông vệ sĩ theo em đó thui.

— Đâu, zậy 2 ông đó đâu - nó tò mò

Nhỏ chỉ tay về phía quán cà phê kế bên. Nó liếc qua dòm thử. Chèng ơi, bên quán đó có 2 ông “kẹ” mặc vét đen đang lom lom dòm nó, ông nào ông nấy bự như ông thần đèn vậy. Hèn gì hôm đầu nhỏ đến vá xe nó đã thấy 2 cha nội này thập thò bên kia đường, nhưng nó hèm thèm quan tâm.

— Nhưng mờ tui đâu bit làm vệ sĩ - nó ngập ngừng

— Thì dần dần sẽ wen mờ.

— Nhưng...

— Em giận tip ah' - nhỏ dọa

— Uh... thì làm. Nhưng....

— Nhưng sao...

Nó cười điệu điệu

— Mỗi lần nhỏ đi... tằm tui có phải theo hèm

— Nói bậy nà.... - Nhỏ véo nó 1 cái đau thấu trời.

Vậy là từ giờ nó bắt đầu làm vệ sĩ. Ngày đầu tiên lúc nó đến nhà nhỏ nhận việc, cô bé đưa cho nó 1 bộ vét đen bắt mặc vào. Nó hok chịu.

— Thui, mặc mấy cái này tui hèm wen.

— Hèm wen cũng phải mặc, anh mặc bộ đồ kia nhìn “cô hồn” thấy mờ.

— Kệ chứ.... Sao đâu.

— Có sao chứ, nhìn hok lịch sự chút nào, bỏ cái nón ra luôn.

— Thui, hèm mặc đâu...

— Đi zô trong thay nhanh lên, hèm nói nhieu - Nhỏ trừng mắt

Hung dữ tề, nó nghĩ thâm, ngày đầu tiên mà đã bắt nạt người ta vậy rồi. Lủi thủi đi thay đồ mà mặt mũi bần thiêu.

Thay xong bộ đồ. Liếc thấy có chai xịt tóc gần đó, nó cầm xịt xịt chải chơi cho vui. Xong xuôi nó bước ra.

— Rồi nà, rắc rối quá.

Nhỏ đang ăn kem quay qua nhìn nó. Giật mình cô bé đánh rơi hộp kem xuống sàn nhà.

— Trời.... trời đất - nhỏ tròn mắt

Nó nhăn mặt.

— J' vậy, bộ tui mặc..... ngược hả.

— Hem... hem cóa.... Nhưng mà nhìn anh lạ quá, đẹp trai ghê.

— Đẹp trai mà còn 'ghê' hả.

Để coi coi, nó bước tới tấm gương cuối phòng. Chèng ơi, nhìn cũng được đó chứ, tóc chải ngược, trán cao, vài cái sọc và ánh mắt hơi lạnh, tay áo xắn cao. Ok, nhìn nó cũng 'hot' lắm chứ bộ, giờ nó mà đi chung với nhỏ cũng đâu kém j' chứ. Nó cười 1 mình, chắc mai phải đi làm ca sĩ quá, khi nào nổi tiếng thì thuê lại nhỏ làm..... nó thì cho bỏ ghét.

— Nhìn anh 'dễ xươg' thiệt - nhỏ khen

— Còn phải nói.. - nó khoái chí chảnh chệe liền

— Hì, thui chờ em đi học đi, sắp trễ rồi.

Nhỏ kéo áo nó dắt đi. Cô bé đưa nó chồm chìa khóa xe khi dừng lại trước chiếc innova láng cóng. Nó há mồm đứng dòm chiếc xe.

— Sao vậy, sắp trễ rồi, đưa em đi học lẹ lên - nhỏ hối

— Đưa làm sao.

— Thì chờ em đi chứ sao.

— Giỡn hoài... ai mà biết chạy mấy chiếc này.

— Chứ anh biết chạy xe j'?

— Tui hả.... xe đạp.

— Chaj', còn xe j' hem !

— Ah'... oh'... xe... điện đưng.

Nhỏ nhăn mặt.

— Thui, anh dõm quá đi... bít chạy xe máy hem.

— Mai mốt chắc bít - nó cười

Nhỏ nhìn nó cười mà bun' dễ sợ, sắp tới giờ học rồi mà vệ sĩ hem bít chạy xe, xui tề. Chẳng lẽ đi xe đạp, tụi bạn thấy cười chết. Bớt quá... sao đây chaj'.

Cuối cùng thì nhỏ đành phải ngồi taxi với nó. Nó ngồi im re hem dám nói chiện, hình như nhỏ đang giận, nhìn mặt.... ngầu quá.

Xe đến trường. Nó bắt chước.... trong phim, nhảy xuống xe mở cửa cho nhỏ. Cô bé bước xuống mà hem thèm nhìn nó cái nào, chắc còn đang giận. Nhỏ đi một mạch vào trong, đến khj quay lại thì thấy nó đang dựa lưng vào cổng đứng hút thuốc.

— Nè... đi zô, đứng đó chi - Nhỏ gọi lớn

— Zô chi, tui đâu có... đi học đâu.

__ Thì anh là vệ sĩ mà, phải đi theo em chứ.

__ Rắc rối quá zậy - nó quăng điều thuốc, bước theo nhỏ

Đến lớp, nhỏ bắt nó đứng ngoài cửa chờ. Nó bùn thiu.

__ J' mà sai người ta như kon zậy.

__ Vệ sĩ thj' phải vậy chứ - nhỏ mỉm cười - anh đứng ngoài đó hèm được đi đâu hết nghe chưa. Hôm nay em học có 4 tiết hà.

Nó nhăn mặt, tự nhiên dính zô zụ này, mệt tè.

Nhỏ ngồi trong lớp lâu lâu liếc ra nhìn nó. Liếc đến lần thứ tư thì nó... biến đâu mất tiêu. Cô bé hết hồn, chẳng học hành j' được, giờ ra chơi vội chạy đi tìm nó...

12. Chương 12:

Cuối cùng nhỏ "bắt" được nó trong căn tin trường. "Thằng vệ sĩ" đang ngồi uống cà phê, xung quanh là 1 đám nữ sinh đang ra sức.... "kua" nó.

__ Anh sướng quá ha - nhỏ nóng mặt bỏ đi

Nó lật đật chạy theo.

__ Huế... Huế ah'.

__ Đừng có gọi tui - nhỏ bước đi thật nhanh

Chạy vụt lên trước mặt, nó chặn nhỏ lại.

__ Sao vậy... sao tự nhiên lại... - nó thở hổn hển

__ Tự nhiên cái j', em nói anh đứng trước cửa mà.

Nó gãi gãi đầu.

__ Thì tui đứng này giờ đó thôi. Nhưng mà đứng 1 chỗ hoài chán quá, vừa lúc lại có mấy cô bé học sinh đi ngang qua rủ tui đi uống nước. Tui mới đi chút xíu hà.

__ Vậy anh zô uống tip đi - nhỏ lách qua người nó bỏ đi

Nó lại chạy theo chặn nhỏ lại.

__ Thui mà, giờ tui hèm đi nữa. Để tui đứng tip cho. Được chưa.

Nhỏ hơi dụi

__ Đứng im hèm được đi đâu nghe chưa.

__ Nghe.

__ Hèm được nói chuyện zới mấy đứa kon gái kia nữa.

__ Uh.

__ Zậy thì tạm bỏ qua cho anh.

Nhỏ mỉm cười rồi đi vào lớp. Nó lủi thủi theo sau đứng.... "gác cửa" như thằng cai ngục.

Ai đi qua cũng dòm nó chỉ chỗ. Nó mắc cỡ quá, mỗi điều thuốc hút.... "chống què". Liếc vào thấy nhỏ đang nhăn mặt nhìn ra, nó vội vàng vút điều thuốc đứng im. Lưng dựa tường, hai tay đút túi, nó làm..... người gõ gần 3 tiếng đồng hồ nhỏ mới học xong.

Cô bé đang đi ra với 2 đứa bạn gái xinh lắm. 1 kon bé trắng trẻo thắt hai bím tóc, với 1 đứa tóc ngắn ngang vai. Cả ba cười nói tíu tít.

__ Ê, ai vậy Huế - kon bé tóc ngắn hồi nhỏ khi thấy nó trước cửa

__ Vệ sĩ mới của tao đó - nhỏ cười

__ Nhìn "kute" quá ha, hơi "cold" nữa. Oai ghê - "bé" thắt bím bình luận

__ Vệ sĩ của tao mà lại... - nhỏ vênh mặt

__ Nhường cho tao đi - kon bé thắt bím "dụ dỗ" - mấy ông vệ sĩ của tao nhìn chán lắm.

Nhỏ chun mũi

__ Hem có đâu mà.

__ Kon nhỏ này keo quá nha, vậy giới thiệu cho bọn tao cũng được - tóc ngắn

__ Uh, ra đây.

Nhỏ kéo 2 đứa bạn lại chỗ nó.

__ Đây là vệ sĩ mới của tao, ảnh tên Nguyên Đức.

2 kon bé kia mỉm cười chào nó. Nó chẳng bit khi khô j' hết cũng... nhe răng cười lại.

Nhỏ tip tục chỉ vào kon bé thắt bím.

__ Đây là bạn em, tên Đoan Trang, còn kia là Bảo Quỳnh. Hai đứa nó mún làm quen với anh.

__ Ah'.... oh - nó bối rối - chào 2 "pé".

__ Anh làm cho công ty vệ sĩ nào vậy - Trang

__ Ah'... oh, tui là... "thí sinh tự do".

Trang "xúi bậy"

__ Vậy anh về làm cho em đi, em "tốt bụng" hơn kon Huế này nhieu.

__ Oh'....oh'....

Nghĩ tới sáng giờ đứng chóc góc ở đây, nó hơi "nghe đại". Nhưng liếc qua thấy nhỏ đang tròng mắt dòm, nó hết hồn.

__ Mà hem được đâu, tui làm vệ sĩ cho Huế rồi.

__ Thì sao đâu, để kon Huế kiếm người khác. Anh về làm cho em, mỗi tháng em trả gấp đôi lương, rảnh rồi thì đi du lịch, đi chơi, đi ăn.... - Trang tip tục dụ khi

Nó khoái khoái, oh' ngon ah', zụ này được ah' nghe. Liếc qua nhỏ xem sao. Lúc này nhỏ hem thèm nhìn nó nữa, cô bé mím môi quay qua chỗ khác. Nó mất hứng.

__ Thui, tui hem làm đâu.

Trang bần thiêu.

__ Sao vậy, em trả gấp 4 lương lun ghen.

__ Thui, bi nhieu cũng hem làm đâu.

__ Vậy thì em....

__ Thôi đừng ép ảnh nữa - Quỳnh can thiệp, "pé" này có vẻ điềm đạm hơn - đi ăn đi đói quá rồi.

__ Uh, đi ăn trưa lát còn học - nhỏ có vẻ vui vui mỉm cười với nó

Nó đi theo 3 cô bé xuống căn tin trường. 1 mình nó xử 2 hộp cơm to đùng, để 3 đứa kon gái trợn mắt dòm mà muồn no lun.

Ăn xong Trang, Quỳnh lên lớp trước. Nó với nhỏ ngồi lại uống nước.

— Nhỏ nè - nó lên tiếng

— J' vậy.

— Mai tui hem làm nữa đâu nghen, chán lắm.

— Hem được, anh phải làm vệ sĩ cho em.....

— Thôi, suốt ngày cứ phải đi theo nhỏ rồi đứng canh chừng ngoài cửa vậy quê lắm - nó nhăn nhó

— Thì vệ sĩ thì phải vậy chứ.

— Nhưng mà... kì lắm, tui hem làm nữa đâu.

Nhỏ xụ mặt.

— Hem được, anh mà nghỉ việc là em nghỉ chơi anh lun. Đừng có gặp em nữa.

— Nhưng....

Nhỏ lườm nó.

— Nhưng nhị j', có làm hem.

— Thì..... làm, nhưng mà lúc nhỏ zô học đừng bắt tui đứng "thập thò" ngoài cửa nữa nghen.

Nhỏ hơi đắn đo.

— Uh, vậy cũng được. Nhưng tan học phải đưa em về đó, anh hem được về trước nghe chưa.

— Nghe... - nó mừng rơn

Vậy là nó đưa nhỏ lên lớp. Cô bé vừa bước vào lớp là nó "hô biến" mất tiêu liền. Nhỏ hơi bực, nhưng mà kệ, ép quá nó đưa.... "đơn" nghỉ việc sao.

Chuông reng hết giờ, nhỏ chạy đi tìm nó. Bực ghê, "vệ sĩ" j' ma' cứ bắt người ta đi tìm.

Lần này nhỏ "tóm" được nó ở sân bóng. Nó với mấy đứa lớp 11 đang đá banh với tụi 12. Bọn kon gái lớp 11 cổ vũ đội nhà quá trời, còn tụi kon gái lớp 12 cũng hò hét vỗ tay cho đội.... 11 rùm beng lên. Đội 11 có... nó mờ.

— Ai mờ nhìn bánh quá vậy mà - tiếng 1 kon bé hỏi đứa bên cạnh

— Hok bit nữa, lạ hoắc. Nhưng nhìn đẹp trai ghê.

— Uh, để chút qua làm quen đi.

Nhỏ im im khi nghe tụi kia bàn tán, nhỏ ngồi xuống xem nó đá, cô bé nhìn nó đang quần thảo trong sân, quần áo lấm lem, "vệ sĩ" j' dơ tè. Bất giác nhỏ mỉm cười.... 1 mình.

Trọng tài thổi tiếng còi cảnh cáo nó lần thứ.... 7. Đáng ra nó đã bị ra sân từ lâu. Tụi 12 này yếu quá, nó mới quệt nhẹ đã nằm lăn ra rồi, chứ như ngoài đường thì còn lâu. May nhờ bọn kon gái ở ngoài la ó phản đối âm ỉ làm dữ quá, ông trọng tài sợ bị "hành hung" nên nó mới được đá tiếp.

Kết thúc trận đấu, 11 dẫn trước 12 tỉ số là 5-3. Tụi kon gái hoan hô rầm trời, tụi kon trai 12 tiu nghỉ đứng nhìn.

— Anh đá hay quá - một đứa nữ sinh khen khi nó bước ra

— Anh tên j' vậy.

— Anh học lớp nào.

— Nhà anh ở đâu.

— Anh có "bx" chưa.

Nó ngu người nhìn đám kon gái.

_ Ah' Anh wên tên rồi, hem đi học, nhà ở Việt Nam... còn "bx" là cái j'.

Tụi kon gái thấy nó trả lời huề zốn wá, lại "hai lúa" nữa. Hơi bùn bùn.

_ Anh có người iu chưa - 1 đứa mạnh dạn

_ Ah' oh', chưa.

Cả đám mừng rỡ hí hửng. Nó chẳng hủ j' hết..... ngu mặt đứng nhìn.

_ Em đăng kí ghen - 1 đứa dạn dĩ bước lên

_ Để em cho - 1 đứa #

_ Thôi để em.

_ Để em...

Cả đám kon gái nhao nhao. Nó thì đúng là thằng hai lúa ngu ngu đứng dòm.

_ Oh' ...oh' đăng j' thì... lên văn phòng mà kí...

Tụi kon gái xém xỉu... bờm tè. Đúng lúc đó nhỏ bước lên nắm áo nó kéo đi.

_ Ê, ai zậy...

_ Chơi j' ki' zậy....

_ Sao tự nhiên lại...

Cả bầy kon gái bắt đầu ầm ĩ, nhỏ vẫn kéo áo nó bước ra taxi. Nó hoảng quá bước theo.

_ Ê.. Zụ j' zậy... - nó ngồi trên xe mà mắt ngác nhiên nhìn phía sau

Nhỏ lom lom nhìn nó.

_ Anh hem bit hả.

_ Hem... j' zậy.

_ Tụi nó tính... kua anh đó.

_ Sao lại kua tui ?

_ Anh hem bit hả... - nhỏ lặp lại

_ Hem, tui đâu có wen j' zới' mấy người đó đâu mờ - nó ngờ nghệch

Nhỏ tròn mắt, rồi bắt giác mỉm cười.

_ Zậy thì thui.... Anh khờ lắm.

_ J' mờ khờ, tui thông minh lém đó ghen.

_ Oh' thì thông minh, nhưng mờ.... thua em.

_ J' mờ thua, tui đi thi... "ai là triệu phú" được đó .

_ Kệ anh, anh vẫn.. khờ.

_ Tui còn đi thi được.....

_ Kệ, kệ, kệ... khờ.

_ Hứ, tui còn.....

2 đứa cãi nhau suốt cho đến khi về đến nhà nhỏ.

Nó chào nhỏ rồi đi bộ về mặc dù nhỏ năn nỉ đi taxi miễn. Nó đang bực vì.... cãi thua nhỏ, kon gái... mở dẻ cái ghê quá.

Về đến nhà.

— Sướng quá ha, đi chơi cả ngày nghe maj' - Nguyên

— Chơi j' maj'.

— Chứ sao may' đi cả ngày vậy - Phong

Nó lè lưỡi

— Tao đi... 'công tác' chứ bộ, mệt lắm chứ tưởng

— Công tác j' - Hổ điều tra

— Tao đi làm vệ sĩ.

— J'.... - 3 thằng há mỏ

— Làm vệ sĩ, nghe chưa - nó nhấn mạnh

Hổ hok tin.

— Màj' thj' có làm 'tu sĩ' thi' co'.

— Hứ, xin lỗi nghe. Tao làm hơi bị ngon đó.... - nó bắt đầu quăng.... lựu đạn - được đi ăn nà, đi chơi, đi du lịch, lương cao nữa nà....

Nó 'quăng' 1 hồi tụi bạn tròn mắt ngồi nghe. Thằng Nguyên tấm tắc khen, Hổ ngồi hít hà, Phong tắc lưỡi.

— Đã quá hen, 'cò' tao 1 chân vệ sĩ zới màj'.

— Uh, tao nữa, tao nữa - Nguyên, Hổ nhao nhao

Nó cười hề hề.

— Hết chỗ rồi, người ta chỉ nhận mình tao thôi. Với lại... 'xấu xí' như tụi bây ai mà thêm.

— Đừng có giọng keo với anh em ghen màj' - Nguyên

— Có chỗ ngon zậy phải xin cho tụi tao làm mới tình nghĩa - Hổ phụ họa

— 'Bầu ơi thương lấy bí cùng' zới chứ - Phong ca cải lương.

Nó thấy mấy đứa bạn năn nỉ ỉ ôi quá, trong bụng khoái lắm.

— Uh, để từ từ 'anh'... nghiên cứu cho.

Rồi làm ra vẻ quan trọng, nó ngồi gác chân lên ghế mà mặt héch lên trời nhìn... 'bất ghét'. 3 đứa kia bực lắm, nhưng vẫn phải khúm núm đứng kế bên dụ ngọt.

— 'Anh' nghiên cứu lẹ lẹ giùm tụi 'em' ghen - Nguyên mời cho nó điều thuốc

Nó cầm điều thuốc rồi lên giọng... 'cha chú'

— 3 đứa đấm lưng cho 'anh' coi. Sáng giờ anh phải xử lí.... mấy chục thằng dám quậy 'sếp' nên mỗi tay mỗi chân quá.

3 thằng tức xịt khói, nhưng vẫn phải 'hy sinh' vì sự nghiệp.

— Zạ zạ, để tụi 'em'.

Hổ đấm lưng cho nó, rồi lên tiếng nịnh nọt.

— 'Anh' khát nước hok 'anh'.

— Oh', khát.

Hổ quay qua hai đứa kia

— “Anh” khát nước kìa tụi mày, chạy ra mua cho “anh” lon tiger lẹ lên.

Phong lật đật chạy đi. Nó ngồi nhìn mà khoái quá trời. Hehe, tự nhiên có mấy thằng “em” ngoan tè.

Vậy là nó làm tới, sai mấy thằng “em” cả buổi tối. Bọn “em” tức lắm, nhưng mà chỉ bit câm nín... ****
thầm “Hãy đợi đấy”.

13. Chương 13:

Sáng nay nó đến nhà nhỏ mà trong đầu suy nghĩ tùm lum. Sao đây trời, hôm qua lỡ... chảnh chó với mấy đứa kia quá, giờ bit xin việc cho tụi nó sao đây. Nó bước đi mà đầu óc rối bời, lỡ quố xin hem được thì chỉ có nước đi... bụi đời lun, chứ về nhà là 3 thằng “em”... xử đẹp liền.

— Đến sớm vậy - nhỏ đang đứng trước cổng

Cô bé mỉm cười với nó 1 cái thật tươi vậy mà nó chẳng thêm cười lại j' hết. Mặt cứ nhăn nhăn nhó nhó nhìn bất chán.

— Sao vậy, anh bị bệnh hả - nhỏ chăm chú nhìn nó

— Hem..

— Hay bị chó cắn?

— Hem phải.

— Chắc đói bụng phải hem.

Nó lắc đầu. Nhỏ vẫn lom lom nhìn nó.

— Chứ sao...

— Tui... tui tính... hỏi Huế cái này.

— Hỏi y..

— Ah'....oh, mấy thằng bạn tui ah'.... thằng Phong, Hổ, Nguyên ah'... - nó ngập ngừng

Nhỏ tò mò.

— Uh, sao.... mấy người đó sao.

— Tụi nó cũng muốn đi... làm giống tui - nó đưa mắt nhìn nhỏ - Huế có nhận thêm người hem.

— Hem.

Nhỏ phán 1 câu thẳng thừng làm nó.... “đau răng” quá. Thôi tiêu rồi, kì này chắc mềm xương với 3 đứa kia quá. Nó rầu rầu.

— Uhm, vậy thôi...

Trong đầu nó đang hiện ra cảnh “3 thằng ma cô” đè 1 thằng vệ sĩ ra oánh. Bùn đời quá. Nhưng nhỏ đúng là... “thiên thần”, cô bé phán thêm câu nữa làm nó yêu đời lại liền.

— Nhưng mà ba em cần vệ sĩ giỏi ah'.

— Ah... oh' oh', zậy thì hay quá - nó mừng rơn - 3 thằng này giỏi lắm. Tụi nó oánh nhau còn chiến hơn... Lý Liên Kiệt nữa.

— Thiệt hem zậy - nhỏ nghi nghi

Nó “đốt pháo”

— Thiệt mà, hồi đó tụi nó học võ chung với.... Lý Tiểu Long ah’.

Nhỏ liếc xéo nó 1 cái lé xẹ.

— Thui anh xạo quá đi... Mà kệ, mai anh cứ dẫn mấy anh đó tới đây gặp ba em là bit.

— Oh’ oh’, dẫn liền.

Mừng ghê, sao mà nhỏ này dễ thương quá vậy nè. Tự nhiên nó muốn ôm nhỏ 1 cái quá. Nhưng nhớ lại 2 cái tát hồi hôm, nó giật mình hem dám “manh động”. Nhỏ này dữ lắm, lu bu là... phù mủ liền.

— Làm j’ đứng xớ rớ đó nữa, zô đây - nhỏ đã đi vào sân từ hồi nào rồi

Nó vội vàng chạy vào. Nhỏ đang đứng trước chiếc xe hơi đời mới, bên trong có 1 người đàn ông lớn tuổi cầm lái. Cô bé kéo nó lên xe, người tài xế bắt đầu cho xe lăn bánh.

Nhỏ nói với nó.

— Chút em zô học thì anh đi với bác này nghen.

Nó ngạc nhiên

— Đi đâu...

— Thì đi tập lái xe chứ đâu, để bác tài bày cho anh. Chứ làm vệ sĩ cho em mà hem bit chạy xe thì dõm lắm.

Nó hơi hoảng

— Thôi... thôi... tui mà chạy lỡ hư xe thì sao.

— Hư thì sửa. Xời ơi... bõm zậy.

— Đào đâu ra tiền mà sửa mấy chiếc này chứ.... Thui, tui hem chạy đâu.

Nhỏ liếc xéo nó

— Có ai bắt anh sửa đâu chứ, nhà em có mấy cơ sở sửa xe lặn chứ bộ.

— Nhưng mà... vẫn thấy sao sao ah’...

— Sao trắng j’, tập đi - nhỏ dụ - chạy xe này oai hơn xe đạp nhieu, lại đỡ mưa nắng nữa, hem sợ mỗi chân lun.

Nó lim dim suy nghĩ. Oh’, nghe cũng hay đó, đi xe này thì chảnh hơn nhieu. Rồi nó bật cười khi nghĩ tới lúc nó chạy chiếc đời mới này về xóm. 3 thằng bạn nó sẽ xúm xít bu quanh trầm trồ, còn nó thì tha hồ nạt tụi kia đứng xa xa ra coi chừng... trầy xe. Hehe, lúc đó 3 thằng kia phải năn nỉ ỉ ôi để nó cho.... rờ xe 1 miếng, nó sẽ hào phóng chở tụi bạn đi hăn 1 vòng thành phố giựt le với tụi kon gái chơi. Được đó. Duyệt.

Nó cười cười

— Uh, tập thì tập, sợ j’.

Vậy là sau khi đưa nhỏ đến trường, bác tài chở nó ra sân tập xe. Nó cũng thông minh, học mau zô lắm, lại thêm ông tài xế này kinh nghiệm dày mình, chỉ bảo nó tùm lum. Đến chiều là nó có thể chạy riu riu được rồi.

4h chiều. Nó cầm lái, bác tài xế ngồi sau, xe chạy từ từ đến trường. Thấy nhỏ vừa bước ra cổng là nó nhảy xuống xe mở cửa liền.

— Tui bit chạy rồi đó nghen - nó vênh mặt

Nhỏ lườm nó

— Hứ, mới có 1 ngày mà đã....

— 1 ngày thì sao chứ, lên xe tui chạy cho coi.

Nhỏ leo lên ngồi kế bên nó, nó bắt đầu nỏ máy rồi cho xe lăn bánh.... chậm như rùa. Nhỏ bật cười.

— Anh bit chạy zậy ah' hả, kiểu này tới tới mai mới đến nhà.

Nó quê quê.

— Chạy zậy là ngon rồi j' nữa, chạy nhanh công an chụp đầu sao.

— Xí.... Đã chạy dở còn đổ thừa nè - nhỏ nhéo nó - anh xuống để bác tài chở đi, chừng nào chạy giỏi thì chở.

Nó quê quá nường lái rồi chui ra ghế sau ngồi xị mặt 1 đồng. Nhỏ cũng ra sau ngồi... “dỗ” nó.

— Thui mờ, anh mới tập mà chạy zậy là giỏi rồi, từ từ là chạy tốt thôi.

Nó im lặng. Nhỏ bắt đầu... “chơi chiêu”

— Giờ mình đi ăn đi nhen.

Nó vẫn im.

— Em mới bit chỗ này mới mở ngon lắm.

Nó hok thêm nói chiện.

— Nghe đầu toàn món mới hem ah', ngon cực kì, ăn nhieu được tặng thêm suất nữa ah'.

Nó hơi chép miệng... nuốt nước miếng, nhưng vẫn ngoan cổ ngồi im.

— Tiếc ghê, tính rủ anh đi mà anh chê thì thui - nhỏ cười cười - Em đi ăn 1 mình vậy.

— Ai nói tui chê - nó sắp “đầu hàng”

Nhỏ cười khúc khích.

— Ai bửu anh giả câm hoài chi, giờ đi ăn nha.

— Oh', đi thì đi.

Nó đưa tay xoa xoa bụng. Tụi kon gái là “trùm” dụ ngọt, mới nói có mấy câu mà nó đã thấy đói quá rồi.

— Đến rồi - nhỏ chỉ vào một quán thiết sang trọng bên phố

— Đây hả - nó trầm trở ngược lên nhìn quán - cao quá.

— Thui đi zô, dòm ngó j' nữa.

Nhỏ kéo nó bước vào quán. Quán này toàn đại gia hok ah', người nào cũng mặc mấy bộ đồ bằng mấy tháng lương của nó chứ hem ít.

2 đứa ngồi xuống 1 bàn gần cửa sổ. “Tiểu nhị” xách menu chạy đến.

— Anh chị dùng j' ah.

Nó cầm menu xem thử... Mẹ ơi.... sao mà món nào cũng mấy “trăm” zậy nà. Mắc quá zậy chaj'. Chắc kêu tô.... cơm nguội quá.

Thấy nó trợn mắt “ngiên cứu” thật kĩ cái thực đơn, nhỏ mỉm cười rồi quay qua “tiểu nhị” sổ 1 tràng mười mấy món. Nó há mồm ngồi dòm.

— Anh chị dùng nước j' ah - người phục vụ hỏi thêm

Nó ấp úng

— Cho... ah' cho... chai “num bờ oanh”

“Tiểu nhị” tròn mắt dòm nó. Nhỏ bật cười rồi quay qua.

— Lấy chai Whisky.

Người phục vụ đi vào trong, nó ngạc nhiên nhìn nhỏ.

__ Quán to zậy mà hem chơi ‘num bờ oanh’ hả.

Nhỏ cười cười.

__ Hì, thì to vậy nên ai mà uống mấy thứ đó.

__ Zui quá hen.

Nó tặc lưỡi nhìn xung quanh. Đúng là quán này sang thiết, nhìn ai cũng oai hết. Lát sau “tiểu nhị” bưng ra mấy mâm đồ ăn chất đầy cả bàn.

__ Hem có đĩa sao ăn - nó ngạc nhiên

__ Dùng cái này nè.

Nhỏ đưa cho nó kon dao với cái nĩa. Nó cầm mà mặt cứ ngu ngu, hình như trong phim tụi tây cũng ăn bằng cái này nè. Để thử coi.

Nó cắt cắt nĩa nĩa 1 hồi mà chả được khi khô j’ hết. Dòm qua thấy nhỏ đang cười cười nhìn nó. Bực quá nó cầm 2 kon dao... làm đĩa gấp ăn lun.

__ Ấy đứt miệng bây giờ - nhỏ hốt hoảng

__ Hem sao đâu, sợ j’, nhỏ cứ ăn đi - nó vừa nhai vừa nói.

Nhỏ trừng mắt

__ Sao mà hem sao, đưa 2 kon dao đây, lẹ lên.

Nó bần bần đưa cho nhỏ, giờ bit ăn sao chaj’. Bí quá.... nó chơi bốc tay lun.

Nhỏ nhìn nó mà lắc đầu, vệ sĩ j’ mà kì zậy. Rồi cô bé cũng mỉm cười ngồi ăn.

Ăn xong bác tài chở nó với nhỏ về. Nó hơi chệnh choáng, rượu xịn có khác mạnh ghê.

Mở cửa bước vào nhà. Vừa thấy nó là ba thằng bạn xúm đến liền.

__ Sao rồi.

__ Được hem maj’.

__ Tụi tao được làm hok.

Nó tê tê leo lên ghế ngồi đốt điếu thuốc. Rít 1 hơi thật dài phun khói mù mịt. Nó bắt đầu giả giọng... chảnh.

__ Đáng ra tụi bây hem được làm, nhưng nhờ tao... ‘năn nỉ’ dữ quá nên ‘sếp’ mới nhận.

__ Ngon lành.... - ba đứa hí hửng

__ Chưa đâu... - nó cắt ngang - ngày mai người ta còn phải thử tụi bây đã, họ chỉ nhận mấy người giỏi.... giống tao thôi.

__ Hừ, tụi tao giỏi gấp chục lần mày - Nguyên hếch mặt

__ Uh, tụi tao mà làm là ngon hơn mày nhiều - Hồ a dua

Nó nhăn mặt.

__ Tụi bây bắt nghĩa quá nha, tao đã... ‘cố công’ xin việc jum’ rồi mà tụi bây còn chê tao hả.

__ Oh’, oh’, để tụi tao khao mày 1 bữa cháo vịt. Đi - Phong tỏ vẻ bit ơn

Zậy là tối đó nó được ăn thả cửa. 1 tăng của... ‘sếp’ còn 1 tăng của 3 thằng.... ‘em’.

14. Chương 14:

Sáng hôm sau là chủ nhật, nó dẫn cả bọn đến... “công ty” nhận việc. Ông đại gia Kim Phụng lúc trước đã có cảm tình với tụi nó rồi, ông vui vẻ đưa 3 đứa kia đi huấn luyện cơ bản ở đâu đó. Nhỏ cũng vậy, cô bé cũng đưa nó đi huấn luyện.... chạy xe. Lần này nó chăm chú tập hết sức, hôm qua bị nhỏ chê giờ vẫn tức.

Nhỏ thì ngồi trong quán, cô bé vừa uống nước vừa quan sát. Nhờ có “giám sát viên” vậy nên đến chiều là nó có thể chạy ngon ngon rồi, nói chung là nhanh hơn... hôm qua.

_ Khát hem - Nhỏ đưa nó chai nước

Nó cầm tu ừng ực.

_ Tui chạy zậy ngon chưa, đi “bão” được rồi đó.

_ Xí... mới bit sơ sơ mà đã chán.

_ Sơ sơ j’, chạy zậy là được rồi, từ từ mới lên tay chứ.

_ Uh... vậy giờ anh chở em đi chơi thử nghen - nhỏ đề nghị

_ Đi đâu.

_ Thì đi chơi, đi đâu cũng được...

_ Uh, đi thì đi... - nó đang khoái chạy xe

Nhỏ háo hức lên ngồi kế bên nó.

_ Tới lun bác tài...

“Bác tài” bắt đầu cho xe đi. Lần này “bác tài” có vẻ cứng tay hơn, chạy hơi ngon được chút.

Nó chở nhỏ chạy zòng zòng thành phố, nhỏ đòi vào khu vui chơi. Uh thì vào... nó cho xe tới bãi đỗ rồi đi zô với cô bé.

_ Wooo... đẹp chưa kìa - nhỏ tròn mắt chỉ vào bức tượng Bạch Tuyết đứng với 7 chú lùn

_ Oh’, oh’... đẹp.

Gớm, xấu hoắc, nó nghĩ thầm, đúng là đồ... kon gái. Bức tượng xấu xí zậy mờ cũng khen, nó mà zô đó đứng còn... đẹp hơn nhieu.

_ Ah, đây nữa nè... dễ thương quá...

Nó đưa mắt dòm thử... Xời ơi... chỉ là 1 bầy nhok kon đang quây trong nhà banh thôi mà, có j’ đâu. Mấy đứa này nhìn là mún... bọ má thôi chứ dễ thương j’. Mai mốt mà.... cưới zợ thì nó có... 1 đám còn đông hơn zậy nữa cho koi.

_ Ah... đây nữa... đây nữa..., ở đây cái j’ cũng đẹp hết ta ơi.

Nó xụ mặt, kon nhỏ này hình như hem có... óc thẩm mỹ. Nãy giờ gặp j’ cũng khen đẹp, nó... đẹp hơn đây thì hem chịu khen, bực ghê.

_ Đi chơi xe đua đi - tiếng nó

Nhỏ “chịu” liền.

_ Uh, đua thì đua...

Nó chơi xe đồ, nhỏ ngồi xe cam. Chấp nhỏ chạy 1 quãng dài trước nó mới bắt đầu theo sau.

Tưởng nhỏ chơi ẹ lắm chứ ai dè chạy còn ác hơn.... ngựa nữa, cô bé đạp tẹt ga, xe chạy vù vù. Nó vội vàng đuổi theo sau.... hít bụi mịt xối. Chật vật lắm nó mới bắt kịp nhỏ, cô bé quay qua cười với nó một cái rồi vọt ga lên trước. Nó hốt hoảng vội theo sát liền.

Sắp tới đích nó chơi liều lun, đạp hết ga bẻ qua khúc cua cuối cùng. Xe nó hơi vượt lên xe nhỏ... bất ngờ mắt nó bị 1 vật j' quẹt qua, hình như là kon côn trùng j' đó, chệch tay lái. Xe nó quẹo qua 1 chút làm xe nhỏ bị ép bay cả lên lề, cô bé mất đà chúi người về phía trước.

— Chết.... có sao hem nhỏ - nó quăng xe chạy đến chỗ nhỏ

Cô bé bị 1 vết trầy be bé trên má, nhưng hình như đau lắm nên thấy nó chạy đến là cô bé òa lên khóc liền. Nó bối rối xoa xoa má nhỏ.

— Xin lỗi.... xin lỗi... ghen. Tui chạy dở quá

Nhỏ vẫn khóc mỗi lúc một to. Nó bắt đầu đâm hoảng.

— Đau lắm hả.... để tui... để tui đi mua bông băng ghen.

Nó vừa dợm bước tính chạy đi thì nhỏ níu áo nó lại, cô bé hok cho nó đi, khóc còn to hơn nữa.... Nó thù người ra chẳng bit làm sao, dỗ thì hem nín, đi mua bông băng thì hem cho, đã vậy nhỏ khóc mỗi lúc mỗi to thêm nữa chứ. Hoảng quá mặt mày nó... ‘mếu mếu’ chuẩn bị... khóc theo... Tự nhiên nhỏ bật cười khúc khích, rồi mỗi lúc lại cười to hơn. Nó ngu người nhìn nhỏ.

— Hết đau rồi hả - nó lo lo

Nhỏ cười toe.

— Có đau đâu mờ hết.

— Vậy.... vậy.... sao lại khóc....

— Chọc anh chút chơi....Hj', ai bủ anh dễ dụ quá chi.

Nó thộn mặt ra nhìn y chang.... thẳng bờm.

— Zậy... zậy nậy giờ... tui bị lừa hả.

Nhỏ bật cười to hơn nữa.

— Chứ sao nữa....hihi, nhìn cái mặt anh thấy khờ tè lun.

—

Nó im ru, lần đầu tiên nó thấy nó giống bạn.... thẳng bờm quạt mo quá.

Quay phắt người lại, nó bỏ đi. Nhỏ hết hồn chạy theo níu áo nó lại.

— Anh.... Anh ah'.

—

— Sao vậy, em giỡn chút thui mờ.

—

— Đừng giận mà.

—

— Thui mà, em xin lỗi... anh nói j' đi, đừng vậy mà.

Mắt nhỏ bắt đầu rung rung, lần này là sắp khóc thật. Đến lượt nó tự nhiên cười thật to.

— Haha... vậy là tới phiên nhỏ khờ nha, ai giận chứ hả.

Nhỏ tròn mắt nhìn nó.

— Anh... anh....

— Tui giả bộ đó - nó cười toe

Nhỏ bực hết sức, dám chọc nhỏ xém khóc. Cô bé đâm thùm thụp vào lưng nó.

— Anh..... xấu lắm nghe.

Nó vừa đỡ vừa hi'hi'.

— Tui bắt chước nhỏ mà.

— Ai... ai cho anh bắt chước hả.

— Tại nhỏ... ‘đầu độc’ tui trước chứ bộ.

— Kệ em... lần sau hèm được chọc em vậy nữa nghe chưa.

Nó cười cười.

— Nghe.

— Xin lỗi em đi.

— Sorry....

— Bồi thường đi.

— Đợi chút.

Nó chạy ra cổng, lát sau đi vào tay cầm 1 bạch kẹo bông gòn to đùng. Lôi trong bạch ra 10 cây, nó đưa cho nhỏ..... 1 cây.

— Cái j' đây... - nhỏ xoay xoay que kẹo

— Kẹo bông gòn, ngon lắm ah', ăn thử y.

Nhỏ cắn thử 1 miếng... cũng ngon. Cô bé xử lý thật nhanh que kẹo.... Ăn hết, nhỏ quay qua nó xòe tay ra.... dụ ăn.

— Cho que nữa y.

— Cho rồi.

— Có 1 que hà, anh còn 9 que lận.

Nó giấu mấy cây kẹo ra sau lưng.

— 1 que thui... của ít lòng nhieu.

— Kệ, hèm thêm... lòng, cho nữa y.

— Thui, cho nhieu lòng... hèm có bì nhieu hết.

— Anh tham ăn quá đi, đưa đây lệ lên, để lâu em lấy hết giờ.

Nó đi xa xa nhỏ ra 1 chút. Cô bé kéo nó lại.... thọc lét. Nó sợ nhất món này nên đầu hàng liền. Nhỏ ‘tịch thu’ hết sạch kẹo, chỉ chừa cho nó có 1 que hà.

— Cho tui cây nữa y - nó năn nỉ

— Thui..... của ít lòng nhieu.

Nhỏ nói y chang nó rồi cắn kẹo ăn 1 mình, để cho nó nhìn mà..... chảy nước miếng tùm lum.

— Ngon ghê.... - cô bé liếm môi khi xử xong cây cuối cùng

Hứ... ngon j' mà ngon. Kẹo của nó chứ bộ, tự nhiên bắt nó đứng dòm nhỏ... nhem thềm rồi còn chọc què nữa.

— Ngon lành j' đâu.... - nó bựx bựx

Nhỏ hồn nhiên.

— Ngon thiệt mà.

__ Thiệt giả j', tui có 1 cây sao bit ngon hay dở chứ.
__ Hj'... anh giận ah', đừng có xấu tính vậy chứ. Kon trai thì phải nhường kon gái mới galăng.
__ Nhưng mờ... kon trai được có 1 cây hà. Kon gái được 9 cây lặn... - nó "phân bì"
Nhỏ mỉm cười.
__ Thui mùa... lần sau em chia cho 1 nửa, đừng vậy nữa nhaaaaaa...
Mỏ dẻo tề. Nó thua liền, kon gái... "cao thủ" quá.

15. Chương 15:

Nó về nhà trước 3 thằng bạn, mở cửa bước vào chẳng có ai cả. Pha ly cà phê, nó đem ra trước sân ngồi chờ mấy thằng... "em".

30' sau 3 đứa về, mặt mũi thằng nào cũng phờ phạc.

__ Lừa đảo hả mày - vừa gặp nó Hồ dĩa liền
__ Lừa j'... ai lừa...
__ Tụi tao có thấy cái zụ.... "du lịch" hay "đi ăn" j' đâu mày - Phong
__ Toàn thấy suốt cả ngày "sếp" bắt tụi tao đi vòng vòng theo ống hok ah' - Nguyên bựx bựx - mệt bỏ xừ.
Nó cười cười.
__ Tao có bit đâu, tại tụi bây làm cho "sếp" lớn thì ráng chịu, tao làm cho "sếp nhỏ" mới được vậy chứ bộ.
__ Khi khô... - Phong - hok bit mà cũng bày đặt "cò" tầm bậy hả mày.
__ Hj', nhưng mà lương cao là được rồi, vài bữa nữa tụi bây wen việc thì hết mệt thui.

3 thằng im lặng. Nó nói cũng có lý, lương cao thiệt, vả lại hôm nay tại ông "sếp" đại gia có việc nên đi típ khách hơi nhieu.

__ Thôi zô ăn cơm rồi ngủ sớm lại sức đi - Nó nhắc

Cả đám vào nhà.

Mấy hôm sau 4 đứa bắt đầu quen dần với công việc mới. Hằng ngày tụi kia theo sếp lớn đi công tác, còn nó theo "sếp nhỏ" đi học với đi... chơi.

Hôm nay sau khi nhỏ vào lớp nó lại xuống căn tin uống cà phê như mọi bữa.

Đang phi' pheo' điều thuốc.

__ Cho em ngồi với nha...

Nó ngược lên. Đoan Trang bạn của nhỏ đang đứng trước mặt nó. Nó nở 1 nụ cười

__ Tính tiền.... dùm mới cho ngồi.

__ Uh, để em tính cho - Trang kéo ghế ngồi xuống

Nó khoái khoái, kon pé này dễ zụ quá, hehe. Mà đúng thui, trường này toàn tiểu thư với công tử nhà giàu không ah', tiền bạc là.... phù du, ngu ngu là nó.... dụ hết ráng chịu, hehe. Bỗng sực nhớ, nó hỏi.

__ Ủa, sao Trang hem vào học. Nhỏ..... ah' Trà Huế đâu.

Trang hơi nhăn mặt khi chưa j' nó đã hỏi thăm "ai" rồi.

— Nó đang làm kiểm tra ở trong lớp ah'. Em làm xong rồi nên ra đây tìm anh.

— Tìm tui hả... có j' hem.

Trang cười cười.

— Anh rảnh hem, đi chơi với em đi.

— Đi đâu...

— Thì đi chơi, đi đâu cũng được.

Nó lắc đầu nguầy nguậy.

— Hem, được đâu... tui còn phải chờ Huế. Lỡ Huế kiểm tra xong mà ra hem thấy tui thì mệt lắm, Huế hay giận lắm.

Trang hơi xịu mặt. Nhưng nhất định hok bỏ cuộc.

— Thì bây giờ mình đi chút thôi, Huế còn làm bài lâu lắm, nay đâu phải môn tú của nó đâu.

— Nhưng mà..... Mà thui nữa, tui sợ Huế giận lắm.

— Hok sao đâu mà, còn lâu lắm... Đi đi nha. - Trang năn nỉ

Thấy nó có vẻ hơi hơi xiêu lòng. Trang ra.... đôn 'sát thủ'.

— Em có chỗ này bán nhiều món ăn lạ lắm, ngon cực kì.

Gật đầu cái rụp, nó bị 'hạ' rồi, cái bụng của nó... 'ngu' lắm.

Trang đưa nó ra xe của mình. Nó choáng váng.... Dễ sợ quá, giàu hơn nhỏ nữa, chiếc xe hơi đời mới này trên tivi vừa quảng cáo tuần trước thui mà, ở đâu tí bên nước ngoài mới có lận. Vậy mà giờ Trang đã có rồi.

— Anh chở đi - Trang đưa nó chầm chìa khóa

Tay nó run run mở máy xe... ghê quá, ngu ngu mà làm trầy 1 miếng sơn thôi là đi... ở độ bồi thường liền. Bit đâu Trang còn hok thèm cho nó ở độ, mà bắt nó đem... xử bắn thì chết em lun. Lúc đó chắc phải.... "vượt biên" trốn quá.

— Xe này dễ chạy hem zậy - nó hồi hộp hỏi

— Dễ lắm, kon nít cũng bit chạy nữa là...

Thử coi, nó bắt đầu chậm chậm cho xe đi, Trang ngồi kế bên. 1 hồi sau thấy xe cũng dễ chạy thiệt, nó hết run mà lại bắt đầu thấy khoái nữa. Người đi đường cứ gọi là phải... lé mắt dòm nó ngưỡng mộ. Oách ghê, nó hào hứng.

— Quán ăn chỗ nào vậy.

— Đến rồi nè, quẹo vô lề đi - Trang chỉ tay sang bên đường - quán to to đó đó.

Nó thấy quán rồi, nhưng mà còn rảnh giả bộ chạy lơ qua 1 chút để.... bóp còi inh ỏi de xe lại khoe của chơi.... thẳng láo tè.

Trang dẫn nó vào.

— Chào cô chủ.

Vài người phục vụ cúi chào khi thấy Trang. Nó há hốc mồm.

— Quán này của.... của Trang hả.

— Uhm, nhà em có mấy quán lận.

Trời đất, bạn của nhỏ có khác, giàu có dễ sợ.

Một bàn đầy ắp thức ăn được dọn ra, nó đi với nhỏ nhiều rồi nên hem còn ngại mấy nơi sang trọng này nữa. Xắn cao áo bắt đầu nhập cuộc, nó hì hục gấp, hì hục ăn..... Ngược lên thấy Trang đang ngồi nhìn.

— Sao hem ăn đi, ngồi đó chi zậy - nó hơi quê

— Ah', em no rồi.

— Zậy ngồi không làm j' thì rót tui ly nước y.

Trang rót cho nó ly nước. Thấy... dễ sai nó làm tới.

— Lấy giùm khăn lau lun.

Đưa cho nó cái khăn, Trang cười cười.

— Lấy giùm cây tắm lun.

Trang vui vẻ đưa hủ tắm cho nó. Nó khoái lắm, kon bé này hiền ghê, chứ như nhỏ thì chỉ toàn ăn hiếp nó hok thôi hà.

Ăn uống no say chợt giật mình nhìn lên đồng hồ.

— Chết tui rồi... Trễ giờ rồi. Về trường lẹ lẹ. - nó hoảng hốt

— Từ từ đi, giờ đi mua đồ chút đi rồi về.

— Thui, thui, trễ rồi, về trường lẹ đi đã.

Nó hấp tấp chạy ra cửa, Trang xui mắt chạy theo.

Nhỏ làm bài xong đã ra từ lâu rồi. Cô bé đi tìm nó này giờ mà hem thấy. Căn tin cũng không mà sân bóng cũng chẳng có, nó cũng không đánh cờ nơi phòng bảo vệ... Xe còn đây mà nó đâu rồi. Hoang mang, nhỏ ra cổng đứng đợi xem sao.

Lát sau thấy nó về, hình như đi xe với Trang. Cô bé hơi nhú mày, môi mím lại. Nó vội vã nhảy xuống xe chạy đến.

— Nhỏ ra lâu chưa.

Giọng có vẻ hờn dỗi.

— Ra từ lâu rồi.

Nó gãi gãi đầu

— Tui... tui xin lỗi nghe, tính đi 1 chút thôi ai dè trễ mất tiu.

— Anh đi đâu này giờ vậy.

— Trang dẫn tui ra quán nhà Trang ăn chút.

Nhỏ giận, mắt công tìm nó, đợi nó này giờ, còn nó thì đi ăn uống với người ta. Cô bé lảng lảng quay lưng lên xe. Vội vã leo lên theo. Nó lí nhí.

— Nhỏ giận hả...

— Uhm.....

— Xin lỗi mà.

— Không...

— Thui mà... Bớt giận đi, mún xử tui sao cũng được nè.

— Không thềm... - nhỏ gắt

— Vậy... vậy chứ sao giờ.

Cô bé im lặng.... nó bối rối cũng chẳng bit làm gì.

Về đến nhà. Nhỏ bước 1 mạch vào trong, nó gọi theo khăn cả cổ cô bé cũng không thềm quay lại. Ngay người nhìn theo, nó đứng như tượng đá.....

20' trôi qua. Chậm chậm đi ra cổng, nó quay người lại nhìn lên phòng nhỏ, hình như cô bé đang nhìn ra. Nhưng khi nó ngược lên thì nhỏ buông rèm xuống đi vào ngay.... Kon gái giận dai lắm....

_ Làm sao đây chứ...

Nó thật sự bối rối. Trước giờ có bao giờ nó có cảm giác thế này đâu. Thành Nguyên nói nó dạo này thấy... kì kì. Phong thì chuyên nghiệp hơn... "mày... iu rồi".

Nó cũng hem bit nữa. iu là zậy hả.... Là cứ quan tâm đến 1 người, là lun nhớ đến 1 người, là thấy vui mỗi khi người đó cười, và lo âu mỗi khi người đó giận sao..... Khó hiểu quá....

Nó không đi về, mà đứng dựa lưng vào cổng nhà nhỏ. Nó cố chờ nhỏ ra để nó nói tiếng xin lỗi lần nữa.

10h đêm rồi. Nhỏ nhìn ra cổng.... nó vẫn đứng đó. Nhỏ không ra gặp nó.... nó vẫn chờ...

Cô bé nghĩ thầm.

_ Thôi kệ, mệt quá thì về giờ thôi...

Mà đúng mệt thật... thả mình ngồi xuống bãi cỏ trước sân. Sương ĐàLạt xuống lạnh lắm. Nhỏ không thấy nó nữa, cô bé vào giường đi ngủ.

16. Chương 16:

Sáng hôm sau. Nhỏ dậy sớm tập thể dục như mọi hôm. Giật mình khi nhìn ra cổng.... Nó đang ngoài bãi cỏ... nằm co ro dưới trời sương. Nó Không về nhà, nó chờ nhỏ cả đêm rồi thíp đi lúc nào không bit.

Nhè nhẹ bước đến bên cạnh, cô bé ngồi xuống thật gần.... Dễ thương ghê, nhỏ nghĩ thầm, giống kon nít quá. Năm tháng bão tố làm nên gương mặt lạnh lùng của nó, nhưng khi chìm vào giấc ngủ thì nét mặt có vẻ bình yên lạ...

_ Nè... zậy đi - Nhỏ lay lay

Hơi hơi mở mắt.

_ Hắt.... ắt xì.

Hình như nó cảm rồi.

_ Anh ở đây cả đêm hả. - nhỏ hỏi

_ Ah'.... oh'..... Tui mới tới thôi....

Xạo ghê.... nhỏ thấy nó đang lạnh run rõ ràng. Nó đang rung mình theo mỗi đợt sương xuống kia.

_ Anh ăn sáng chưa.

_ Tui... tui ăn rồi mới tới đó chứ.

Đồ bạn.... chú cuội. Nhỏ mỉm cười..... khờ quá.

_ Zậy hả, chở em đi ăn sáng nữa được hem.

Hình như nhỏ hết giận rồi, nó cảm thấy thế.

_ Oh'... oh'... thì đi.

Nó đến vòi nước vệ sinh chút rồi ra. Nhỏ cũng chuẩn bị xong rồi, đang chờ nó trước cổng.

Chạy xe đưa nhỏ đến quán xôi quen thuộc.

_ Bình dân 2000 nè... Tiểu thư ăn hem.

— Ăn chứ...

Nhỏ mỉm cười, trong lòng cô bé bây giờ đang cảm thấy vui vui.

Nó ngồi xuống chiếc ghế đầu thấp lè tè.

— Cho 2 đĩa đi dì năm.

Dì năm đặt ra bàn 2 đĩa thật to rồi liếc mắt nhìn nhỏ cười cười, làm cô bé ngượng chín cả mặt.

Tuy mới ăn lần đầu món xôi bình dân này thôi. Nhưng mà nhỏ... “quốc” bạo lắm cơ, đâu thua j’ nó chứ. 2 đĩa 6 đĩa, thêm 2 ly nước trà to đùng. Đô cao dễ sợ....

Nó xuống canteen uống cà phê sau khi đưa nhỏ đến trường. Đang ngồi nhâm nhi điều thuốc thì... Trang lại đến... “cắm đống”

— Đi chơi đi.

— Thui, thui... Tui hem đi nữa đâu - nó xua tay - Trang đi học đi.

— Hok, bữa nay em đi trễ nên nghỉ tiết đầu lun.

— Oh’, vậy hả.

Trang lại bắt đầu dụ.

— Đi với em chút đi, bữa nay em có chỗ này hay lắm.

— Hem đi đâu... tui chỉ thik ở đây thui.

— Nhưng mà chỗ này vui lắm. Có nhieu trò chơi mới nè, món ăn cũng đủ loại hết, món tây món tàu j’ cũng có.

Kon bé này “ác” tè, đã hem mún đi rồi mà cứ chơi “đòn độc” hok ah’. Nó mún đi ghê, nhưng chột nhót tới gương mặt giận hờn của nhỏ.... lại thôi.

Nuốt nước miếng lác đầu.

— Hem đi...

— Sao vậy, đi chút thôi...

— Nửa chút cũng hem đi... Tui đang bị bệnh.

Nó ráng khàn cổ ho sù sụ như ông già.

Thoáng chút thất vọng, Trang ngồi xuống bên cạnh nó.

— Bộ anh... hok mún đi chơi với em hả.

Bối rối.

— Đâu... có.... Tại tui.... Tại tui đang bệnh thiệt mà.

“Ông già” ráng ho thêm mấy cái nữa để... “bệnh thiệt”. Trang kêu ly nước, bần bần nhìn nó.

— Uhm, vậy thôi... ngồi đây cũng được.

Ngồi im lặng... thật ra nó mún đi lắm chứ bộ. Món ngon là nó thik rồi chứ nói j’ tới... món tây món tàu nữa...

Nhưng mờ.... nhưng mờ.... sợ nhỏ lắm.... Nhỏ giận vô nhìn “ngầu” lắm....

— Em hỏi anh cái này nghe... - Trang chăm chăm nhìn nó.

— Uh, hỏi y.

— Anh... anh thik Huế hả.

Đỏ mặt.

— ‘Bậy’... làm gì có...

— Nhưng mà hình như em thấy là có.

— Tào lao..... Nhỏ Huệ toàn ăn hiếp tui hem ah’. Ai mờ... ‘dám” chứ.

Trang nhìn thẳng vào mắt.

— Thật chứ.

—‘Thật” ...

Nó ráng nặn ra bộ mặt thơ ngây hết sức. Ngu j’ để lộ... ‘bí mật quốc gia”.

Hình như Trang hơi nhoẻn cười rồi đứng lên đi vào lớp.

Cầm ly cà phê nhấp 1 ngụm ,nó nhìn theo. Phải canh chừng kon pé này mới được, chuyên gia xúi bậy nó cho nhỏ giận hem ah’.

Tối đến. Đi ăn xong, nhỏ đòi ra chợ chơi. Vậy là ‘bác tài” đưa nhỏ đi.

Cất xe vào bãi, hai đứa dạo bộ trên kon đường đông người.

— Đại ca....

Cả hai quay người lại, một thằng nhok đánh giày bên kia đường xách thùng đồ nghề chạy qua.

— Chà... bữa nay đại ca nhìn oách quá ta, mới trúng số hủ - thằng nhok trầm trồ nhìn bộ vét của nó

— Uh.... Chứ sao nữa... tao bữa nay chứ đâu phải tao... hồi bữa đâu.

Thằng nhok cười cười nhìn qua nhỏ.

— Còn chị này là ai mà nhìn xinh zậy đại ca.

Nhỏ mắc cỡ ngó lơ chỗ khác. Nó khoái khoái.

— Oh’, ‘ma đăm” này là sếp của tao đó, bữa nay tao làm vệ sĩ cho ‘ma đăm”.

Thằng nhok tròn mắt dòm ‘vệ sĩ”.... Oh’, hèn j’ bữa nay nhìn đại ca oai ghê. Liếc xuống thấy đôi giày của nó, nhok... cò liền.

— Đôi giày đại ca mờ rồi kìa, đánh bóng... soi gương hok đại ca.

— Thui.... tội tao mày. Tao chưa lãnh lương đâu.

— Đi mà đại ca, tối giờ em chưa được đôi nào hết. Đói nhăn răng rồi nè...

Thằng nhok xụ mặt nhìn bần bần. Nó thấy tội tội...

— Uh.... Zậy thì đánh đi, ngon ngon zô ghen. Chút tao ra lấy.

Nhok cởi đôi tông lờ đưa nó rồi cầm đôi giày hì hục đánh đánh chà chà.

Tip tục đưa nhỏ đi bát phở. Cô bé vừa đi vừa ngạc nhiên.

— Sao nhok đó gọi anh là đại ca. Anh là ‘ông trùm” ở đây hủ.

— Ah’.... oh’ cũng gần gần zậy.

Nhỏ hơi bắt ngờ.

— Ghê vậy, sao anh lại làm ‘ông trùm”. Em thấy trong phim mấy ông trùm máu lạnh với ác lắm. Toàn thu thuế với sai khiến người khác thui.

Nó bật cười.

— Hì’, cái đó là trong phim. Còn ở đây ‘ông trùm” này chỉ chủ yếu là giữ trật tự tụi nhok, với che chở chút thui.

— Vậy hử...Zui quá hen.... - nhỏ tròn mắt

— Oh'...oh'... zui.... - thiệt ra nó có thấy zui chỗ nào đâu

— Zậy giờ “đại ca” dắt em đi thăm “địa bàn” đi.

— Thì... thì đi.

“Đại ca” bắt đầu dẫn... sếp của đại ca đi khắp phố. Đến đâu cũng có mấy đứa vé số, đánh giày, kẹo kéo bu lại hỏi thăm tíu tít.

— Đại ca đi đâu mà đẹp giai quá zậy.

— Đi chơi hả đại ca.

— “Chị hai” nhìn xinh quá kìa tụi bây.

— Uh', “po’” đại ca mà.

— Chắc mình sắp nhận “thiệt” rồi ah' tụi mày.

Nhỏ đỏ mặt mắc cỡ quá chừng, bit vậy hem đi... thăm địa bàn đâu. Nó cũng vậy, mặt đỏ rần, giả bộ nạt nộ đuổi bớt tụi kia đi xa xa giùm.

— Đại ca.... đại ca ơi.

Bên góc đường, một kon pé cỡ 9-10 tuổi đang gọi nó. Kon bé ngồi bán chùm bong bóng bay to rực rỡ. Ai nhìn vào cũng có thể nghĩ rằng, nếu bất cẩn thân hình nhỏ bé kia sẽ có thể bị chùm bong bóng kéo vụt lên trời lúc nào ko bit. Nó kéo nhỏ đến chùm bong bóng. Ngồi xuống hỏi thăm.

— Pé út bán được nhieu chưa.

— Zạ cũng kha khá. Cả ngày nay cũng được 40 ngàn rồi đó - Kon bé mỉm cười hồn nhiên

Nó ngồi xoa đầu pé út hỏi han tùm lum. Nó thương kon pé này lắm. Hồi đó nó bắt đầu ra đời lúc còn nhỏ hơn pé này nữa, nhưng nó là kon trai, có j' cũng đỡ hơn.

Nhỏ nhìn pé út mà trong lòng cứ thế nào ấy. “Cũng kha khá”, kha khá mà cả ngày chỉ được 40 ngàn thôi sao. 40 ngàn nhỏ uống 1 ly trà sữa là hết liền. Vậy mà.... vậy mà pé này phải dầm mưa dãi nắng cả ngày để kiếm được chừng đó. Cuộc sống còn nhieu thứ lạ lẫm với nhỏ quá.

— “Chị hai” đây hả đại ca - út cười cười nhìn nhỏ

Cái kon pé này... Nó đã trốn tụi ồn ào kia rồi. Zậy mà zô đây cũng hem thoát nữa.

Nhỏ lên tiếng trước.

— Hok, chị là bạn quen bit ảnh thui.

— Thiệt hok zậy đại ca - út láu cá quay qua nó

Nó đỏ mặt.

— Sao hem thiệt chứ cái kon pé này. Nhỏ xiu mà tò mò quá hà.

Hok bit út có tin hok nữa. Kon pé hok nói j' mà cứ cười cười nhìn nó rồi liếc qua nhỏ.... nhìn điệu bộ kon pé “gian” quá.

— Ba má em đâu - nhỏ mỉm cười nhìn út

Nó giật mình hem kịp che miệng nhỏ lại. Gương mặt pé út thoáng chút bùn, rồi mỉm cười lại ngay.

— Má em dính ung thư... mới mất tháng trước.... Ba em bán kẹo kéo trên chợ, chút quay lại đón em về lun.

Nhỏ hơi hối hận. Thật tình nhỏ hem bit. Thì ra cuộc sống không như nhỏ nghĩ, không phải đời ai cũng trải hoa hồng như đời nhỏ. Cô bé thấy thương út quá.

— Em đói bụng không.

— Đói meo rồi, chút về phải ăn... chực tô cơm là ít - út xoa xoa bụng

— Đi ăn với tụi chị đi.

— Thôi, em còn phải ráng bán chút nữa cho bớt bớt bong bóng đã.

— Thì xì hơi ra mai bán tiếp.

Nó với út cười cười nhìn nhỏ. Tiểu thơ nhà bụi có khác, chẳng bit j' cả. Nó giải thích.

— Hem được đâu. Bong bóng bơm 1 lần là giãn hết rồi, xì ra bơm lại ai mờ mua.

Nhỏ hơi hơi hiểu ra.

— Oh'... vậy hả.... Vậy bán hết mớ này cho chị đi.

Pé út tròn mắt.

— Giỡn hoài chị... Nhiu đây cũng tới 70 đó.

Nhỏ hok trả lời. Móc bóp đưa út tờ polime 500.

Kon bé hết hồn.

— Em hok... hok đủ tiền thôi.

— Hem sao, chị tặng em lun đó.

— Nhưng mà... nhưng mà.... nhieu lắm. Em hok lấy đâu.

Kon pé cầm tiền trả lại, nhỏ cầm lấy tay kon pé dúi tiền vào.

— Cầm đi, hem sao đâu mà.

— Thôi. em hok cầm đâu.

— Cầm đi mà, đã nói là hem sao mà....

— Nhưng em....

— Cất túi đi, hem là chị giận đó....

Nhỏ nhanh tay nhét tờ tiền vào túi kon pé rồi mỉm cười. Kon pé cảm động quá, mắt hoe hoe đỏ.

— Chị.... Chị tốt quá.

Ngập ngừng 1 chút kon pé cười cười.

— Để em.... “gả” đại ca cho chị ghen.

Ah'... cái kon pé này, nó hết hồn, dám đem đại ca nó ra gả tùm lum zậy hả. Láo quá thể rồi. Nó cố đầu kon pé cái cốp.

— Nè thì gả nè...

Pé út cười cười ôm đầu lùi xa.

Nhỏ cũng cười.

— Thui nà. Vệ sĩ với pé út có đi ăn hem.

— Em hok đi được, em phải chờ ba em nữa.

— Uh, đi chi ắc công - tiếng nó - 2 người cứ ngồi đây đi, tui đi mua về cũng được.

Nói rồi nó xăm xăm bước đi, để cho nhỏ với kon pé ngồi 8. Thì ra nhỏ cũng tốt ghê, nó vừa đi vừa cười cười 1 mình.

17. Chương 17:

__ Xong rồi nè đại ca.

Nhok đánh giày chìa ra đôi giày khi thấy nó.

__ Oh'...oh'. Tiền nè...

Nó đưa thẳng nhok 50 rồi lui cui mang giày. Nó cũng tốt lắm chứ bộ, nhưng tốt có bằng 1/10 nhỏ hà. Nó nghèo hơn mà...

__ Bữa giờ dân "ti-co-lo" tụi bây có chuyện j' hèm - tiếng nó

"Ti-co-lo" là tiếng thông dụng của dân đường phố chỉ mấy nhok đánh giày. Đơn giản thôi, thùng đánh giày nào mà hok có ba hộp màu đen, nâu, bóng chữ. Thay vì 3 màu thì gọi là ti-co-lo cho... tây 1 chút ah' mà.

__ Zạ không. Bình thường hết.

__ Oh', zậy thì tốt.

__ Ah' wên mắt..... Có, dạo này có chuyện...

Nó ngẩng mặt nhìn thẳng nhok.

__ Chuyện j'.....

Thằng nhok liếc chừng xung quanh 1 vòng, rồi quay qua nói với nó.

__ Dạo này có 1 tụi ở đâu đêm nào cũng kéo ra đây tụ tập. Tụi nó láo lăm. Chuyên xin đếu người qua đường, thu thuế tụi em nữa... Tụi em đang tính tìm nói cho đại ca đây.

Nó nhăn mặt. Tụi nào đây ta, dám ra đây tác quái cơ ah'.

__ Đâu... Tụi đó đâu.

Thằng nhok lắc đầu.

__ Chưa thấy, bữa nay hok bit sao chưa gặp tụi nó.

__ Mà bit tụi nó ở đâu hèm.

__ Zạ hok, nhìn lạ hoắc ah'. Nhưng mà trong đó có 1 thằng chuyên quần xích đầy người, nhìn là bit liền.

__ Uh, cứ để đó tao lo zụ này cho.

Nó quay lưng đi. Sức nhớ điều j'.

__ Mà ăn tối chưa nhok.

__ Zạ rồi... nhưng mà có nửa ổ bánh mì ah'. Giờ đói lại rồi.

__ Đi qua đây ăn với tao nè.

Nó dẫn thằng nhok đi mua đồ ăn rồi quay lại chỗ bán bong bóng.

Chúa ơi..... nó đánh rớt cả bịch đồ ăn, vài trái quýt lăn long lóc trên mặt đường.

Nhỏ không ngồi nơi bán bong bóng nữa. Cô bé và pé út bị 1 tụi thanh niên lừa vào sát bức tường vắng vẻ bên kia đường. Cô bé sợ hãi nép sát vào tường, 1 tay giữ chặt chiếc váy, 1 tay ôm út vào người. Một thằng tiến sát lại.

__ Cô bé dễ thương ghê.

__ Làm vợ anh nha.

Một thằng khác nhăn nhó tiến lại. Thằng này quần xích đầy người, đúng là tụi mà nhok ti-co-lo kể rồi. Cả thấy 6 thằng.

Bất ngờ thằng này đưa tay vuốt má nhỏ.

— Bọn chó này....

Nó giận điên người lên. Ngay lập tức lao thẳng vào tụi ***** như kon sói phục mồi.

— Rắcccc....

Thằng khốn dây xích vừa vuốt má nhỏ trả giá bằng cánh tay gãy ngược nằm lê lét trên mặt đất.

— Rầmmmm...

Nó đập mạnh đầu thẳng kẻ bên vào tường, thẳng này ôm mặt máu đổ gục xuống đường.

— Mày..... mày là...là ai mà xía vô chuyện tụi tao.

Bọn còn lại hết hồn nhìn nó. Câu trả lời của nó là cú đá cực mạnh vào mặt thẳng gần nhất, lại 1 thẳng bị loại. Nó mất tự chủ rồi. Dám đụng đến nhỏ cơ ah'. Lao thẳng vào tụi kia xoay người vòng vòng ra đòn như bông vụ. Chưa bao giờ nó xử dụng những đòn tàn khốc của đường phố nhieu đến thế.

— Bịccch....

Thằng cuối cùng gục xuống với khuôn mặt đỏ nguyên màu máu.... Không... không phải thẳng cuối cùng. Thằng cuối cùng vừa đi mua thuốc lá về giật mình bỏ chạy thật nhanh.

— Anh... anh... thôi anh ah'.

Nhỏ níu tay nó lại khi nó kéo đầu thẳng dây xích lên tính oánh tip. Dòng máu cầm hận đang trào lên trong nó, thẳng này dám đụng đến nhỏ....

— Bình tĩnh lại đi anh...

— Tụi nó gục hết rồi đại ca ah'....

— Bỏ đi đại ca...

Nhỏ, pé út, nhok ti-co-lo giữ chặt nó lại. Nó hơi tỉnh người. Nhỏ bãi nước bọt xuống đất.

— Có sao hem nhỏ, có bị j' hem.

Cô bé lắc đầu nhìn nó, nó quan tâm đến nhỏ ghê. Hơi hơi mỉm cười, nhỏ dất tay nó qua bên kia đường.

— Anh đánh người ghê quá đi.

— Tại.... tại tụi đó ***** quá. Giữa chỗ đông người mà dám....

— Nhưng mà em có sao đâu.

— Uh....

Nó cúi xuống nhặt bịch đồ ăn lên. Đập hết rồi, mấy trái quýt xẹp lép, mấy phần cơm chiên Dương Châu văng tứ tung.

Nhok ti-co-lo nhúu mày

— Hư hết rồi, vậy sao ăn.

— Uh, uống ghê... - pé út tắc lưỡi

— Để đi mua cái khác cho - nó quay người dợm bước

— Đại.... đại...đại ca... ơi.

Pé út rùng mình. Coi kìa... đằng kia một dàn xe máy gầm thét ào tới.

— Tụi nó... tụi nó... kéo ra tip kìa đại ca - nhok lấp bắp

Nhỏ cũng nép sát vào người nó. Không kịp chạy rồi.... Được lắm, tụi bây thik thì tao chịu....

Bầy xe máy loang loáng ánh đèn trắng ken kết trước mặt nó. “Điểm danh” thật nhanh, xe 2 thằng, 9 xe là 18 thằng. Có lẽ bỏ xác đây rồi, nó vừa thấy số “hàng” tụi kia rút ra. Tuyết, mã, rửa dân tộc, còn Lý Tiểu Long, xích trọng tải... đủ hết tất cả.

— Nó đó, thằng đó hạ anh em mình đó.

Thằng khốn bỏ chạy khi nãy đưa tay chỉ nó. Một thằng to kon bước xuống xe, cầm cây mã tấu tiến đến. Ê, nó bit thằng này, thằng này là thằng đệ giành chức của Hồ Kungfu hồi hôm đây mà.

Nó lạnh lùng.

— Tụi bây mún j’ hả.

Thằng kia dường như cũng nhận ra nó, bữa trước nếu không có nó xen vào thì tụi này đã xử xong Hồ Kungfu rồi.

— Lại là mày, mày dám đánh đàn em của tao...

— Thì sao hả - nó gằn giọng - tụi nó *****, tao dạy lại tụi nó....

— Vậy thì bữa nay mày tui rồi.

Một tiếng huýt gió, ngay lập tức giang hồ tản ra vây kín bốn đứa vào trong.

Bình tĩnh, thật bình tĩnh. Kinh nghiệm đường đời bảo nó quay qua nhok ti-co-lo. Một cái hất hàm, nhok hiểu ý nắm chặt tay pé bong bóng.

— Rââmmm....

Nó quật ngã thằng gần nhất. Nhanh tay tước cây rửa của thằng này....

— Khoảng hở.... - nó hét lớn

Ngay lập tức nhok ti-co-lo kéo pé út chạy vụt ra ngoài bằng kon đường mà nó mới mở. Hai thằng đuổi theo bị nó lừa lại bằng cây rửa trên tay. Vòng vây khép chặt lại ngay. Nhỏ không ra kịp, cô bé không có kinh nghiệm trong những lúc như thế này.

— Nép sát sau lưng tui.

Nó che chắn trước mặt nhỏ.

Còn 17 thằng, 17 thứ đồ chơi, mắc thêm nhỏ nữa. Phải là... siêu nhân “gao” mới có thể bình an ra về. Đã vậy còn thêm mấy thằng ***** nó hạ lúc nãy đang lồm cồm bò zậy tham chiến.

22 vs 2, nhưng thật ra là 22 vs 1. Tỷ số quá cao. Suốt năm tháng giang hồ, chưa bao giờ nó đụng trận nào nguy hiểm thế này.

— Keeennng...

Cầm cây rửa đỡ thanh mã vừa chém xuống, nó tung chân loại thằng trước mặt bằng cú đá cực mạnh, 21-1. Bốppp, lại 1 đứa gục xuống sau khi ăn trọn nắm đấm của nó vào gáy. Quăng cây rửa xuống chân, nó chụp liền cái ống tuyết của thằng này, 20-1.

— Tụi bây...

Thằng đại ca của tụi kia hét lên, khoát tay thay đổi đội hình. Vẫn 20-1, nhưng bây giờ nguy hơn nhiều. Tụi nó không vây vòng tròn nữa mà vây bốn phía, mỗi phía là 5 thằng đứng sát nhau loang loáng đồ chơi.

Nhỏ nép hơn vào người nó. Cô bé đang sợ lắm, nó có thể cảm nhận được bàn tay đang run run trên lưng nó. Điều này làm nó càng lúc càng thêm máu giận.

— Tụi khốn kiếp này - nó rít qua kẽ răng

Lao vào 5 thằng gần nhất.

— Bốppp

_ Keng....

_ Rầm...

Nó dính 1 côn vào lưng, nhưng bù lại thêm 2 thằng nữa bị loại, 18-1.

Cứ thế, nó xoay vòng vòng trong đám đông. 16-1, 15-1, 13-1, lưng nó bầm đen hết vì những đường côn, đường tuyết, vai nó rách 1 vết dài vì đường mã. Đang tung hoành giữa bầy giang hồ..

_ Ah'ahhhh'....

Tiếng của nhỏ. Thôi chết, nó quên mất nhỏ. Quay phắt người lại, một thằng ***** đang vung ống tuyết hạ xuống người cô bé...

_ Bốpppp....

Ống tuyết đánh trúng đầu, đầu chảy máu... Cô bé không sao, ống tuyết đánh trúng đầu nó. Nó vừa lao vào che cho nhỏ, máu chảy khắp mặt. Nó choáng váng lảo nhuyển nhưng vẫn đủ sức quay người bẻ gập cánh tay cái thằng tính đánh nhỏ.

_ Anh.... Anh chảy máu nhiều quá - nhỏ hốt hoảng nhìn từng dòng máu từ đầu chảy xuống má.

_ Hem... hem sao đâu.

Nó kéo nhỏ ra sau lưng. Vòng vây lại khép chặt, 12-1.

_ Kon mỗi dính đòn rồi.

Tụi kia khoái trá xông vào tách nhỏ ra khỏi nó.

_ Bốppppp...

Thêm thằng nữa gục dưới ống tuyết của nó 11-1. Quay người lại tìm nhỏ.

Lạy chúa.... Lại 1 thằng ***** đưa cao thanh mã sau lưng cô bé.

_ Xoẹtttt...

_ Ah'aahhhh...

Cô bé hét lên khi thấy nó đổ gục xuống đất, nó vừa đưa người che chắn cho nhỏ lần 2. Nhỏ quì xuống ôm chặt nó bật khóc nức nở....

_ Hahaha... xử đẹp đi tụi bây....

Bọn kia xông đến đúng lúc 1 cục đá bay thẳng vào giữa đám *****.

Tiếp viện của pé út đó, đám vé số, ti-co-lo, kẹo kéo... rào rào ném đá vào.

Còn tiếp viện của nhok ti-co-lo kia hả. Phong, Hồ, Nguyễn xuất hiện ứng chiến lập tức.

Hồ đánh gục thằng đàn em phản phúc ngay 3s đầu tiên. Phong hạ mấy đứa đứng sát nhỏ và nó nhất. Nguyễn nhìn vũng máu của nó mà điên người vịn nát cánh tay thằng cầm mã tấu.

Nó hết sức rồi, đôi mắt nhắm lại ngay khi thấy thằng cuối cùng đổ xuống.

Trận chiến chấm dứt. Nó nằm bất động trong vòng tay nhỏ, cô bé gục mặt vào người nó òa khóc thật to.

Phía xa xa vắng vắng tiếng còi hú xe cứu thương.

18. Chương 18:

.....2 ngày.....3 ngày.....rồi 4 ngày. Nó chưa tỉnh lại nữa. Nhỏ sợ lắm..... lo lắm....

Vết thương không nặng, chỉ là mất máu nhiều quá thôi.... Bác sĩ bảo vậy. Mà quả đúng vậy thật, cái thằng chém nó hok phải dân nghề, thằng đó hok bit cách để 1 nhất tiễn lun 1 người.

Vậy mà sao đến giờ nó vẫn nằm im lìm vậy. Vì sao chứ.... Mấy hôm nay nhỏ chẳng bao giờ rời nó chút nào. Cô bé nghĩ học để ngồi bên nó suốt.

Đêm nay là đêm thứ 4 rồi. Bạn bè, đàn em vừa về.... Bác sĩ hok cho đông người ở lại, và tất nhiên hok ai dám giành cái quyền ở lại với nhỏ cả. Chùm bong bóng bay của bé út, nhỏ đem cột hết vào đầu giường nó nằm, bây giờ đã ỉu xìu hết rồi, chỉ còn bay là đà thôi.

Lo lắng, mệt mỏi, cô bé thip đi vừa đúng lúc đôi mi nó hơi hơi hé mở....

.....Đau quá, đầu nó nhức quá, ‘nhờ’ ổng tuyết hồi hôm đây... Ngực nó rất quá, nhói buốt theo từng hơi thở, cái này thì phải ‘cám ơn’ nhất mã tấu rồi.... Nhưng mà..... nhưng mà bàn tay nó.... bàn tay nó... Hơi cúi người xuống... Kia rồi, tay nó đang nằm trong tay nhỏ.... hèn j’.... bàn tay ấm áp mà nhẹ nhàng quá.....

— Nhỏ...

—

— “Ma đăm”....

—

— Kon... khùng kia.....

Nó co giò đá nhẹ vào vai nhỏ, cô bé giật mình ngược lên.

Nó cười thật tươi.

— Đói bụng quá hà....

—

— Bị j’ zậy, nhìn j’ ghê zậy. Có j’ ăn hem.

—

— Bộ điếc rồi hay sa.....

Nó ngưng bật. Nhỏ bắt ngờ ôm chầm lấy nó, hình như cô bé khóc. Bờ vai run run theo từng tiếng nấc nhẹ.

Bối rối quá....Nó có chọc j’ nhỏ đâu chứ, chỉ hỏi kiểm chút j’ ăn thui mà.

5’ rồi 10’, hơi hơi nín rồi. Nó hem dám gõ đôi tay trên cổ ra.

— Nè.... Nhỏ đè ngực tui đau quá hà.

Vội vàng bỏ ra, đôi mắt nhỏ hoe hoe đỏ.

— Sao giờ này anh mới tỉnh hả...

— Hì... đáng ra Diêm Vương bắt tui lại hem cho đi. Nhưng mà nhờ tui dụ dụ cho ổng.... nhậu say cảm nọc rồi trốn về ah’ chứ.

Nhỏ bật cười. Nó nhìn nhỏ.

— Ah’, vừa khóc vừa cười ăn mướt.....

— Bóppp...

Ui daaa, đau quá đi. Nó là “thương binh” mà... Sao ỳnh nó bạo lực zậy.

__ Nói bậy nữa hem.

__ Hem... - nó xoa xoa má

Hứ... đồ hung dữ. Chờ quên quên... nói típ cho coi.

__ Nhỏ nè...

__ j’.

__ Đói...

__ Kệ.

__ Đói thiệt....

__ Kệ thiệt.

__ Xỉu típ...

Nó kéo mền trùm mặt lại. Nhỏ kéo mền ra đưa cho nó trái lê. Khỏi cần gọt, 1’ thôi là mất tiêu trái lê liền. 1 tay lau miệng, 1 tay dụ ăn.

__ Trái nữa...

Nhỏ đưa nó trái nữa, lần này 30s thôi. Lại xòe tay ra... dụ.

__ Nữa...

Nhỏ lại đưa. Cứ vậy, cứ ăn hết, cứ đưa thêm.... Nó “nữa” tới trái thứ 7 mới chịu thôi.

__ No rồi - nó quệt mồm cười cười

Nhỏ chọc què.

__ “Ít” vậy. Nhiu đó sao no... “nữa” đi.

__ Thui, no lắm rồi.

Nhỏ mỉm cười đưa nó cái khăn. Cầm khăn lau lau nó liếc thấy chùm bong bóng trên đầu.

__ Ah’ nè....

__ Sao.

__ Nhỏ ở đây lâu chưa.

__ Từ bữa đó tới giờ.

Hơi bất ngờ, nó trở mặt nhìn nhỏ. Sao cô bé dễ xương dữ vậy ta.

__ Mệt hem.

__ Mệt... Giờ em về.

Nhỏ người đứng zậy, nhỏ làm nó hoảng hồn, lật đật níu tay cô bé lại.

__ Đừng mà, ở lại với tui đi.

__ Ở lại chi, anh tỉnh rồi.

__ Vậy xỉu típ...

Nó nhắm mắt... “xỉu” mà vẫn hem dám thả tay nhỏ ra. 1 lúc sau thấy im lặng, nó hí hí mắt liếc ra xem thử. Nhỏ đã ngồi xuống ghế lại rồi, nhìn bộ dạng của nó mà cô bé bật cười khúc khích.... Nó cũng cười.

Vậy là suốt cả đêm 2 đứa ngồi tán dóc tùm lum. Nó nói đủ thứ, từ chuyện ba xạo cho tới chuyện... “bồn xạo” làm nhỏ cười chảy cả nước mắt. Rồi cả hai thóp đi lúc nào hok bit.

19. Chương 19:

1 tuần sau.

_ Dậy đi làm tụi bây.

Nó gọi tụi bạn khi chuông đồng hồ reo.

_ Từ từ... mới 6h sáng... - Hồ ngáp ngáp

Nó tung mền bước xuống.

_ Từ khi j', lẹ đi.... tui bây dậy trễ tao ăn hết cơm bây giờ .

Phong dụi dụi mắt nhìn nó.

_ Mày khỏe rồi hả.

_ Khỏe lâu rồi - nó giờ giờ bập tay lên - thấy j' hem, Lý Đức còn phải trốn tao nữa nghe.

Nguyên ngáp ngán ngáp dài nhìn nó.

_ Oh', nhìn cũng được đó. Gần bằng.... tao rồi.

_ Gần nè....

Nó co giò đạp cái rầm, Nguyên bay khỏi giường như kon... chuồn chuồn rồi đáp cánh xuống đất ngáp ngáp như... cá vậy.

_ Uida....Đau quá mày... - Nguyên xoa xoa mông lồm cồm bò dậy

Hồ thấy “chuồn chuồn” bay đẹp quá xá mà bùm miệng hok dám cười. Giả bộ nhắc nhở

_ Thôi lẹ, ăn cơm đi làm.

30' sau, tại... “công ty”. 3 vệ sĩ theo sếp lớn đi đánh golf, 1 vệ sĩ đưa “sếp nhỏ” đi học.

Vừa thấy nó là cô bé mừng lắm, tíu ta tíu tít chuyện trò. Xe đến trường, nhổ vào lớp. Chợt cô bé sực nhớ điều j' quay đầu lại nói với nó.

_ Chút em tập văn nghệ bên khu A ah' ghen. Chuông reng ra chơi là anh qua đó liền ghen.

_ Oh'...oh'... Ở đâu.

_ Khu A.

_ Khoan.... khu A là ở đâu....

Không kịp rồi, chuông vào lớp vừa reng. Nhỏ vọt vào lớp mà hok kịp cho nó câu trả lời.

Rồi thì cũng chuông reng ra chơi. Nhỏ tập văn nghệ mà đầu óc cứ đầu đầu. Sao nó lại hok đến chứ, đi chơi típ rồi ah'.

Hết giờ tập, nhỏ chạy đi tìm. Bắt gặp nó đang ngơ ngơ ngác ngác đi lòng vòng dưới sân. Cô bé hờn dỗi.

_ Sao anh hem tới.

_ Tui... tui... hem bit chỗ.

_ Vậy sao anh hem hỏi thăm người ta.

_ Tui... tui.....

Nó hem dám nói là lúc nãy nó có hỏi thăm rồi, nhưng mà xui cho nó quá... Nó hỏi trúng ngay bây... yêu nữ “nhên nhện tinh”. Tụi này thấy “đường tăng” có vẻ khờ khờ, lại bảnh trai nữa, nên chỉ chỗ cho “đường tăng”

vào “động” căn tin. Sau đó bắt ở lại uống nước nói chuyện tùm lum... khó khăn lắm nó mới vượt ngục được chứ bộ. Đang đi tìm khu A... “thỉnh kinh” tip thì gặp nhỏ.

_ Tui... quên mất hỏi thăm....

Nhỏ bực bực chỉ lên cái sơ đồ trường trên tường.

_ Vậy anh hem thấy cái này hả.

_ Có... lúc đầu tui có thấy giống cái bản đồ.... nhưng mà....

_ Mà sao...

_ Mà.....

_ Lẹ đi...

_ Mà.... mà.... chữ A là chữ nào.

Xém nữa nhỏ lẩn ra xiu.

_ Anh... anh hem bit chữ hả.

Nó què què gãi gãi đầu.

_ Oh' hem bit..... Nhưng mà lúc nhỏ xiu tui có bit. Giờ lâu quá tui quên mất tiu.

Nhỏ lặng im nhìn nó, giận dữ này giờ bay đi đâu hết sạch. Tại nó hem bit chữ. Từ bữa đi thăm “địa bàn” cho đến hôm nay thấy nó đứng gãi đầu gãi cổ vậy, nhỏ mới nhận ra là cuộc sống còn mới mẻ với nhỏ lắm. Nhỏ hạnh phúc hơn cả tí người.

_ Vậy..... vậy.... bắt đầu tối nay em qua nhà bày cho anh nghe.

_ Thui, hem cần đâu, hem bit chữ có sao đâu.

_ Sao lại hem sao, hem bit chữ sao bit đọc bit viết.

Nó bướng bỉnh.

_ Cần j' đọc, viết. Hem bit chữ tui vẫn bit.... đếm tiền đó thui. Tui đếm nhanh lắm đó nghe.

Nhỏ chun mũi.

_ Xí... mấy cái đó tính chi. Để tối em qua bày cho.

_ Thui mà, hem cần đâu....

Nhỏ bắt đầu... chơi chiêu.

_ Anh khờ lắm, phải bit chữ mới bit ghi giấy... nợ chứ. Bit chữ mới đọc truyện tiểu lâm được.

Oh'...oh'..., có lý đó. Nó hơi xiêu xiêu, phải bit chữ để mai một giàu có thì ghi giấy... nợ cho người ta chứ ha.

_ Tối em sang nhà anh nghe.

_ Oh'... oh'. Sao cũng được.

Vậy là tối đó nó về cò tụi bạn trước.

_ Tối nay Trà Huế qua dạy học nghe tụi bây.

Ba thằng kia lắc đầu nguây nguây.

_ Dạy mà thôi, tao hok học đâu.

_ Uh, tao cũng vậy.

_ Bày đặt vẽ chuyện ko.

Nó bắt đầu chơi lại chiêu của nhỏ.

— Tụi bây.... ngu lắm. Phải bit chữ để mai mốt còn ghi giấy nợ, giấy.... bán nhà nữa chứ. Hém bit chữ người ta lừa cho sao.

Thấy 3 thằng kia hơi hơi thắm đờn rồi, nó bồi thêm liền.

— Với lại phải bit chữ để còn viết thư cho tình yêu chứ. Thằng Phong viết cho Trúc, Nguyên viết cho Ngọc Dung, còn thằng Hổ viết cho.... cho... tao.

Hổ trề môi.

— Viết ày chi mày, để mày đem bán cho bà Năm gói xôi hủ.

Nó nhe răng cười.

— Hì, thì tao zì zụ thôi mà. Tụi bây học nghen, Huế sắp qua rồi đó.

Bit ngay mà. 2 thằng kia nghe tới zụ viết thư giống trong phim là khoái liền, gật đầu cái rụp. Chỉ còn mỗi thằng Hổ là hơi nhú mồm, thằng này đang nghiên cứu coi có ai cho nó viết thư hok đây mà... Cuối cùng Hổ cũng gật đầu, kệ, bí quá hok có ai để viết thư thì đi... ghi số đề cũng được.

Chỉ chờ có vậy. Nó lon ton chạy đi.

— Ah' quên - nó quay đầu lại - ra mua mấy cuốn vở đi nghen.

15' sau. Nó chở “gia sư” đến nhà. Mở cửa bước vào.

— Ê mấy “em”, đứng dậy chào “cô giáo” với.... thầy hiệu trưởng coi - nó cười cười

— Đốppp... đốppp...

3 đứa kia chào thầy “hiệu trưởng” bằng mấy cuốn vở vào mặt rồi toét miệng chào “cô giáo”.

Nó xoa xoa má.

— Tụi này hồn hào quá, “thầy” phải... đuổi học mới được.

— Đốpppp....

Bút, phấn bay vèo vèo... nó lật đật bắn ra ngoài sân né đạn liền.

Phải 1 lúc lâu, sau khi nhỏ ổn định “lớp” nó mới len lén ngồi vào bàn.

— Mấy anh bit mặt chữ cái nào chưa.

Nhỏ hào hứng bắt đầu bài giảng... Nhưng rồi bùn hui ngay khi 4 cái đầu cùng lắc 1 lúc. Đã vậy thằng Nguyên còn bày đặt thắc mắc “phát biểu”.

— Mà chữ cái là chữ j' vậy.

Nó ra vẽ... trí thức.

— Mày ngu quá đi. Chữ cái là hém phải chữ.... đực đó.

— Uh, nghe là bit rồi còn hỏi - Hổ lên giọng hiểu bit

Nhỏ trợn mắt dòm tụi nó bình luận với nhau. Cái định nghĩa này ở đâu ra zậy chaj', tụi này “siêu” quá. Từ bé đến giờ nhỏ mới thấy học sinh cá biệt cỡ này.

— Thui đi, mấy anh nói tâm bậy hém ah'. Chữ cái là bao gồm cho 24 kí tự tiếng việt đó.... Đây nè.

Nhỏ bắt đầu viết ra tất cả 24 chữ rồi bắt tụi nó chép zô.... 4 thằng ngu mặt hí hí hoáy hoáy ngược ngoạc zô vở. Chữ thằng nào thằng nấy xấu hoắc.... mới viết lần đầu mà. Riêng nó hỏi đó mấy sơ dạy cho chút chút rồi, nên bây giờ viết có phần còn.... xấu hơn tụi kia nữa... thằng dôm tè.

Nhỏ lắc đầu dòm cuốn vở của từng đứa, xấu cỡ này thì tiến sĩ nhìn zô cũng phải mù chữ thôi.

— Mấy anh phải cố gắng rèn luyện chữ viết đi nghe chưa.

Rồi nhỏ bắt đầu tập cho tụi nó tập đọc.

_ A.... Ă..... Â..... B.....C.....

Phải gần 1 tiếng sau 4 học trò mới nhớ mang máng mặt chữ. Nhỏ chuyển sang đánh vần. Cô bé viết chữ “bò”... chọc quê tụi nó rồi chậm chậm đọc.

_ O....B...O.....Bo....huyền... Bò.

Ở phía dưới bắt đầu xì xào.

Nó khều khuê thằng Phong.

_ Ê mày, chữ này tao đâu có thấy giống... kon bò miếng nào đâu.

_ Oh’... oh’... kì quá ha - Phong gật gù

Nguyên lên giọng hiểu biết.

_ Tụi mày ngu lắm, đây là kon bò nước ngoài đó, kì là đúng rồi.

_ Oh’...oh’... hèn chi - 3 thằng gật gù ra vẻ “hiểu bài”

Nhỏ le lưỡi nhìn dòm tụi nó... Chắc trốn luôn quá... bẻm chi mà bẻm rứa hè....

Vất vả lắm buổi học hôm đó nhỏ mới chỉ cho cả bọn bit tập viết bit đọc sơ sơ.

Ngày thứ 2... rồi ngày thứ 3, thấy tụi nó hơi hơi viết được rồi. Nhỏ bắt đầu cho tụi nó làm bài “kiểm tra”.

_ Nè, mấy anh mỗi người viết 1 bài tả kon heo thử.

Cả bọn nhao nhao.

_ Nhà tụi này đâu có nuôi heo đâu mà tả.

_ Với lại tự nhiên tả này tả nọ chi.

Nhỏ chậm rãi giải thích.

_ Thì đây chỉ là viết thử thui mờ. Vừa để rèn chữ, vừa để coi mấy anh viết câu cú lưu loát không thôi.

_ Rắc rối vậy.

4 thằng lâu lâu lòi vở ra “làm bài”.

Làm có 1 chút mà cả bọn ồm tỏi lên tùm lum.

_ Tả heo nái hay heo nọc đây tụi bây....

_ “Đề” này khó quá tụi mày ơi....

_ “Cô giáo” ơi thằng Hồ dòm bài “em”

_

_

Chí chóc khoảng 20’ thì tụi nó nộp bài.

Bài của Nguyên : “Nhà em có nuôi 1 kon heo. Nó to như kon trâu vậy, dữ như cạp. Mỗi lần cho ăn trễ là nó lồng lên như ngựa đạp chuồng xông ra phá phách tùm lum.....”

“Cô giáo” lắc đầu phê : tưởng tượng phong phú, hem bit đang tả kon j’ nữa 3 điểm.

_ Haha... có 3 điểm ah’ kia’ tụi mày - nó khoái trá chọc quê

_ Uh... học dốt tè - Hồ cười nhe răng

_ Bài của anh đâu đưa coi thử - Nhỏ lấy cuốn vở của Hồ

Bài của Hồ : thằng này hok làm bài, lật qua lật lại chỉ thấy nó vẽ có cái hình kon heo ah’. Đã vậy còn vẽ heo buu cho dễ nữa chứ.

Lời phê : Làm văn chứ hèm phải tập vẽ. Lạc đề... Cho 2 điểm công vẽ.

Nguyên hí hửng cười to thiệt to.

_ Hahaha... có 2 điểm mà cũng cười tao.

_ Uh... thằng này dõm quá - Phong chọc quê

Bài của Phong : “Nhà em hok có nuôi heo... Nhưng mà em bit kon heo. Nó có 2 mắt, 2 tai, 1 mũi... mập mập nhìn y chang như heo vậy....”

“Cô giáo” ngán ngẩm : “ngắn gọn, xúc tích”, huề zôn... 1 điểm.

3 thằng kia nhăn răng ra cười quá trời.

Nhỏ quay qua nhìn nó.

_ Bài của anh đâu.

_ Oh'... oh'.... Tui chưa làm xong - nó giấu quyển vở ra sau lưng

Hồ nhanh tay giật cuốn vở trong tay nó nộp cô giáo liền. Nhỏ mở ra xem.

Bài của nó : “Nhà em hok có nuôi heo. Nhưng mà có nuôi.... thằng Nguyên. Nó ăn uống thì thôi rồi lun, heo cũng phải gọi nó bằng sư phụ nữa là... Tóm lại thằng này là em họ của.... anh “Trư” trong Tây Du Kí, họ hàng với mấy em heo...”

Nhỏ vừa đọc bài xong là thằng Nguyên... trợn mắt há mồm.... chụp liền cây lau nhà rượt nó chạy zòng zòng xóm. Quyết tâm đập cho gãy giò cái thằng bố lão...

20. Chương 20:

Ngày hôm nay là cuối tháng. Buổi tối lúc 4 đứa đang tính về, ông “sếp lớn” cho người ra phát lương cho 3 đứa kia. Riêng nó thì nhỏ kéo vào phòng đưa cho 1 phong bì dày cui.

_ Nhiu đây... - nó tò mò

_ 20 poli 500.

Nó hết hồn dúm phong bì lại cho nhỏ.

_ Thui... thui..., j' mà nhiu quá vậy. Tui hèm lấy đâu.

Nhỏ dúm lại vào tay nó.

_ Nhiu j' đâu mà nhiu. Tháng sau em trả nhiu hơn vậy nữa đó. Vệ sĩ của em mà...

_ Hèm được đâu... Tui hèm lấy đâu.... Cùng lắm tui lấy 2 tờ là đủ càfe thuốc lá rồi.

Nhỏ nhất quyết hok chịu.

_ Đã nói cầm đi mà, nhiu đây có là j' đâu.... Với lại anh còn phải gởi tiền về quê cho ba má chứ hả.

..... 1 thoáng im lặng.... 1 thoáng bối rối bùng lên trong nó.... 1 trời tử thân ập đến.....1 nỗi uất nghẹn nó cố gắng kìm lại trong lòng.....

_ Ba... má...của tui sao..... Uh... ba má tui.... Ba má....

Có nét j' hiện lên gương mặt nó. Nhỏ cảm thấy lạ lùng.

_ Sao vậy.... Anh sao vậy... Mệt ah'.

_ Hèm mệt..... Oh'...ba má....oh'.....

Nét mặt vô hồn.... Cầm phong bì trên tay... nó lạng bước quay lưng, ko 1 lời chào nhỏ.

_ Anh... anh sao vậy....

_

_ Anh..... Anh ah'.....

Nó vụt chạy ra cổng. Mặc cho nhỏ khăn cổ với gọi. Mặc cho lũ bạn hét hồn đuổi theo. Mặc kệ tất cả.....

Chạy thật nhanh.... thật nhanh..... ko ai đuổi kịp nó cả.... ko ai bên nó cả....

Nó đang đi đâu đây.... Chân không ngừng lại, tay nắm chặt sợi dây chuyền quá khứ.... Người nó muốn tìm giờ ở đâu..... ở đâu.... họ đang ở đâu..... ở đâu chứ hả..... Nó bit về đâu.... về đâu trong đêm nay....

Đường phố vùn vụt qua mặt. Dừng bước trước cổng tu viện.... Nó để lại chiếc phong bì nơi căn nhà tuổi thơ.... Ngồi xuống chiếc ghế nhựa quán lễ đường. Nó nốc 1 lúc nửa chai rượu bà chủ vừa đem ra... vô hồn nhìn dòng xe cộ qua lại.... rồi dốc cạn nửa chai còn lại.... rồi chai tip theo... rồi thêm chai nữa..... 1 giọt nước mắt lăn dài trên má thẳng gang hồ phiêu bạt.

Chiếc xe hơi đời mới vừa chạy ngang mặt nó bỗng từ từ de lại.

_ Anh.... Anh Sao vậy..... Làm em đi tìm quá trời.

Nhỏ vội vã bước xuống chạy đến chỗ nó.

_ ...Nhỏ..hả...Oh'...Tui... tui gởi tiền cho... gia đình rồi.

_ Uh. Nhưng mà tự nhiên anh làm em sợ quá. Có chuyện j' vậy.

Cố gắng mỉm cười.

_ Đâu...Đâu có j' đâu. Tại... tại hem bit sao tui thấy... thèm rượu quá. Ra uống chút chơi ah' mà.

_ Thật chứ - cô bé cúi thật sát nhìn vào mắt nó

_ Thật...

_ Vậy em ngồi với anh nghen.

Hok cần nó trả lời, nhỏ kéo ghế ngồi xuống đối diện. Một khoảng không im lặng....

_ Rengggg...rengggg...

Chuông điện thoại của cô bé reo... Nhắc máy dạ thưa 1 lúc nhỏ đứng lên lại.

_ Thui em về đã nghen, mẹ em rủ đi mua đồ.

Đưa tay nắm chặt tay nhỏ. Nó kéo cô bé đến thật gần.

_ Đừng về.... Ngồi với tui chút đi...

_ Nhưng mà em phải về...

_ Đừng mà.... 1 chút nữa thui.... Chỉ bên tui 1 chút nữa thui....

_ Hem được đâu, mẹ em đang chờ.

_ Hok có thời gian cho tui sao.....

Nhẹ nhàng gỡ tay nó ra, nhỏ lắc đầu.

_ Mẹ em đang chờ thật mà. Có j' đi xong em ra đây lại nghen.

Tủi thân lắm... Nó nhìn thật lâu vào mắt nhỏ.

_ Uh... nhỏ về đi....Hem cần ra lại đâu.

_ Anh hem giận em chứ.

__ Hem...

Cô bé mỉm cười thật tươi với nó rồi lên xe.... Còn lại 1 mình, lặng yên nhìn vòng xe lăn bánh.... Ah', thì ra là vậy... đời là thế... lúc nhỏ bùn ko khi nào thiếu mặt nó, vậy mà khi nó cần nhỏ thì chỉ có 1 mình nó thôi.... Bất giác bật cười, nó cười mà 2 mắt đỏ hoe.

__ Cho chai nữa đi má Hai.

Bà chủ nhìn nó mà chép miệng lắc đầu.

__ Mày say rồi, về ngủ đi con. Trúng gió chết mất thôi.

__ Hem sao đâu mà...hưx... con chưa say...hưx...hưx... lấy chai nữa đi mà.

__ Đừng cãi, má thấy mày say lắm rồi. Có bao giờ mày uống kiểu này đâu.

__ Hư.x..... con trả tiền đằng hoàng mà...hưx...

Bà Hai đập khế vào vai nó.

__ Tiền tử cũng không bán. Mày biết tính má đó. Về đi con, tối lắm rồi.

Đặt tiền trả lên bàn, liêu xiêu đứng dậy. Nó bit người phụ nữ này, bà hiểu đời và đời nể bà lắm, 1 khi bà đã nói vậy thì có đốt quán cũng đừng hòng có 1 giọt rượu.

Lang thang... Vô định.... Suốt đêm hôm đó, nơi bãi cỏ bờ hồ Xuân Hương, người ta thấy 1 thằng nhok nằm thíp đi bên đồng vỏ lon bia vương ***.

21. Chương 21:

__ Hắt.... ắt... xì....

Nó mở cửa vào nhà.

__ Hắt....xì....

3 thằng bạn hình như cũng cảm lạnh giống nó.

__ Mày đi đâu cả đêm vậy - Nguyên lo lắng nhìn nó

__ Tao đi qua thằng bạn chơi chút ah' mà.

Hở bực mình.

__ Sướng quá ha. Vậy mà làm cả đêm qua tụi tao mất công đi tìm. Bệnh hết cả lũ rồi nè.

Nó mỉm cười nhìn ba thằng anh em. Thì ra tụi này cảm lạnh vì cả đêm qua đi tìm nó.

__ Hj', xin lỗi nghen. Để tao dẫn tụi mày đi ăn bún riêu bồi thường nghen.

__ Hủ tiếu nữa - Nguyên lên giá

__ Càfe nữa - Phong lên thêm

Hở cũng hok chịu thua.

__ Bida nữa đó.

Mặt nó bùn thiu.

__ Tội tao chứ tụi bây. Tao chưa.... trúng số mà.

3 thằng đóng mặt ngẫu nhiên.

— Cái j'... ý kiến nữa hả. Mún tụi tao thêm món bia hơi nữa hok.

— Thui, thui..... Đi thì đi, có j' tao... trả góp cũng được.

4 đứa đến “công ty” tận lúc 8h, hôm nay chủ nhật mà. Nhưng nhỏ đứng ngoài cổng chờ từ lúc 7h cơ.... Cô bé ngáp ngừng khi nó đến.

— Hôm qua anh về sớm chứ.

Nó toét miệng cười thật tươi.

— Sớm. Tui về sớm còn hơn nhỏ nữa kìa.

Hối hận tan biến. Cô bé mỉm cười chìa tay đưa nó 1 hộp dán kín.

— Cửa anh nà... Hôm qua mua tặng anh đó.

Hơi bất ngờ... Nó cầm lấy đưa lên tai lắc lắc.

— Cái j' đây.

— Mở ra thì bit...

Tay mở hộp quà, mắt lom lom nhìn nhỏ. “Hối lộ” j' đây...

— Sợ j' xấu hoắc zậy nè - nó cầm dây chuyền trên tay mà nheo nheo liếc nhỏ

— Hứ... Xấu nữa chứ. Dễ thương quá trời. Em cũng có nè.

Cô bé ngẩng cổ cho nó xem..... Kì vậy, sợi của nhỏ cũng là 1 hột đá màu xanh lam hình giọt nước giống nó thui mà. Nhưng sao nhỏ đeo nhìn xinh quá chừng, còn nó cầm giọt nước trên tay mà thấy xấu xí quá hà.

— Đẹp hem...

— Đẹp...

— Vậy đeo vào đi...

— Nhưng sao giống nhau quá vậy... Hem chơi đụng hàng đâu.

Nhỏ hơi nhú mày.

— Đụng điếc j'. Anh chê thì trả đây.

— Hem.... Đâu.... đâu có chê đâu. Để tui đeo...

Vội vả choàng sợi dây chuyền vào cổ. Nó mỉm cười quay qua.

— Rồi nè. Đẹp...hơn nhỏ chưa.

— Xííí.....

Cô bé chun mũi liếc nó. Nhưng mà thấy nó đeo cũng đẹp đó, cái mặt nhìn cô hồn zậy mà đeo vào cũng dễ thương ghê....

— Ah' quên mất... - nhỏ sực nhớ - chút đưa em tới trường nghen.

— Nay chủ nhật mà. Bị... phạt lao động hả.

— Hứ... Em mà hư vậy sao. Chút người ta lên diễn văn nghệ chứ bộ.

— Xạo... nhỏ mà diễn được cái j'.

— Đừng khinh thường em nghen. Chút em hát đơn ca đó.

Liếc mắt qua nhỏ. Nó chép miệng.

— Oh'... nhỏ ca bài... Lan và Điệp chứ j'. Nhìn mặt là thấy cái lương rồi.

— Cái lương nè.....

Nhỏ véo 1 cái đầu thấu trời. Nó hít hà xoa xoa cánh tay, nhần nhó đưa cô bé đến trường... nhỏ này nhéo đầu quá đi.

Xe dừng trước cổng. Vệ sĩ đưa “ca sĩ” vào. Sân trường lúc này náo nhiệt lắm, công tử tiểu thư nào cũng rực rỡ đồ đẹp, đồ hot.... Nhưng mà kệ... Nó đâu có thèm nhìn đâu, đối với nó thì chỉ có nhỏ mới là chính hiệu dễ thương nè. Tóc cột cao hơi nghiêng, đôi mắt đen thui với hàng mi cao vút, áo sơ mi trắng tinh, chiếc váy caro ngang đầu gối.... Tụi kon trai mà nhìn nhỏ thì chỉ có lé mắt lun, còn tụi con gái thì cứ phải gọi là “ước j’ được như cô ấy”... hehe.

Nó khoái chí đi thật sát nhỏ để chọc quê tụi kon trai chơi.... Ban đầu nhỏ cũng hem để ý, nhưng mà cứ thấy người ta chỉ chỗ j’ mình hoài nên chột dạ quay qua xem sao. Bắt gặp nó đang tí ta tí tởn đi kể bên. Cô bé hết hồn đẩy nó ra xa xa 1 chút.

— Anh làm trò j’ vậy, sao tự nhiên đi sát rạt em vậy.

— Oh’... thì.... tui là vệ sĩ mà. Phải theo bảo vệ cho nhỏ chứ.

— Xạo quá đi... Hôm nay anh sao vậy. Bình thường có zụ này đâu.

— Thì tại...tại bữa nay đông người quá. Tui sợ có... lính bắn tỉa trà trộn đâu đây, nên phải “canh chừng” chứ.

— Thui hem cần đâu. Anh lùi xa xa chút nữa đi. Người ta hiểu lầm kia, mắc cỡ lắm ...

— Kệ đi.... “Mặc kệ người ta nói”.

Nhỏ đẩy nó ra thêm chút nữa.

— Thui mà, làm ơn đi.

Nó lùi lại 1 bước.

— Được chưa.

— Thêm chút nữa.

Lùi 2 bước.

— Chút nữa....

Lùi 3 bước.

— Nữa....

Lại lùi.

— Thêm tí nữa đi...

Hem thêm lùi, nó bực quá đứng im cho nhỏ đi trước lun.... Tự nhiên mới được đi gần làm “bạn trai” nhỏ có 1 xịu, vậy mà cái lũ nhũu chiện kia lại chỉ chỗ tùm lum làm... “chia cắt đôi ta”.... Dễ giận thiệt.

Đi 1 quãng dài hok thấy ai dòm ngó bàn tán nữa, nhỏ hơi an tâm. Nhưng mà đến khi quay đầu thì nhỏ thấy... “bất an” lại ngay..... Coi kìa, 4- 5 đứa kon gái đang xúm xa xúm xít bu quanh nó “cò cưa”. 1 kon pé... “đề pa” trước

— Anh j’ ơi, anh học lớp nào vậy.

— Oh’... oh’.. tui học...học trên kia kìa.

Nó chỉ hươu nai đại lên lâu.

— Vậy là anh học 12 hả. Mà anh đi 1 mình thui ah’ - Kon pé thứ 2 “tip chiêu”

Động đến... “vết thương lòng”, nó.... “bồi hồi tâm sự”.

— Oh’... lúc nãy thì có 2 mình, nhưng mà giờ tui phải đi 1 mình.

Mấy kon pé còn lại khoái khoái.

— Vậy thì hay quá, tụi em còn 1 ghế trống hàng đầu nè. Anh đi với tụi em đi.

— Đúng rồi, anh đi 1 mình chắc buồn lắm.

— Tụi em có mua nhiều khoai tây, bắp rang lắm nè.

Nhỏ nghe vậy mà hết hồn, hồi hải quay lại chỗ nó ngay. Nguy hiểm quá... “nhok” này khờ lắm, dễ bị tụi kia “bắt cóc” lắm, phải “bắt” lại ngay mới được.

Mặc ấy đứa kia ngạc nhiên nhìn theo, mặc cho nó quay lại tiếc nuối nhìn bạch đồ ăn to đùng... nhỏ cầm tay nó kéo đi.

— Cầm anh đi lung tung đó... Anh phải đi kế bên em nghe chưa.

Áh... đầu mà hay quá vậy nè. Nó khoái chí ra mặt, nhưng mà còn giả bộ nhại lại giọng nhỏ.

— “Hôm nay nhỏ sao vậy. Bình thường có zụ này đâu”.

— Kệ em...

— Nhưng mà “Người ta hiểu lắm kìa....mắc cỡ lắm”.

—Ồn ào... Cầm nói nhùi.

Hj’, nó hèm dăm nói nhùi nữa. Đút tay zô túi sóng bước với nhỏ vào hội trường. Ngồi xuống hai ghế hàng đầu, nó với nhỏ dư sức lắm... ban giám khảo ấy chứ.

Chương trình bắt đầu ngay sau khi ông thầy hiệu trưởng lên phát biểu “lí do dự buổi lễ ngày hôm nay”, mọi người vỗ tay rào rào.... Nhưng mà ngồi được 1 lúc nó chán quá, hát hò j’ dở ẹc, hay ho j’ đâu chứ. Quay qua trái, thấy nhỏ đang chăm chú theo dõi sân khấu hèm thèm có chuyện j’ hết, nó càng chán hơn. Quay qua phải, tự nhiên nó sáng mắt liền.... Nhẹ nhẹ lượm cục giấy dưới đất, nó chọi cái đập vào đầu thằng phía trên bên phải. Ngay lập tức thằng này quay lại hậm hực nhìn đứa ngồi sau.

— Mún gây sự hả.

Thằng nhok ngồi bên phải nó chẳng hiểu j’ hết, ngơ ngác ngác.

— Hả.... j’ vậy... ai gây sự...

Thằng ngồi trên tức tối.

— Mà y chứ ai, sao lại chọi tao hả.

— Tao đâu có, tao có làm j’ đâu.

— Còn chối àh’. Ko mà y thì ai.

Nó lơ lơ giả bộ chăm chú ngó lên sân khấu. Chờ đến lúc hai thằng “ngu” kia cãi lộn đến lúc quyết liệt nhất, thì nó nhè nhẹ thò tay qua.... bốc liền hai bạch khoai tây của thằng kế bên.... Lướt nhanh hết sức.

— Nè - đưa cho nhỏ 1 bạch - của nhỏ đó.

Cô bé ngạc nhiên.

— Đầu ra vậy.

— Tụi mới... “sắm”.

Cầm lấy gói khoai tây, nhỏ với nó vừa ăn vừa xem văn nghệ tip. Đến khi hết sạch thì thấy 2 đứa kia cũng sắp sửa đánh nhau tới nơi. Nó.... “bất bình”.

— Nè, tụi bây ồn ào zậy sao người khác xem được hả. Im lặng coi.

Hai thằng quay sang... thấy mặt mũi nó ngầu quá, lại thêm xung quanh người ta đang nhẩn mặt nhìn tụi nó cãi vả... Hậm hực ngồi xuống, 1 thằng mất... 2 gói khoai, 1 thằng ăn cục giấy, zậy mà còn bị mang tiếng quậy phá. Còn nó thì vừa ăn cướp vừa la làng mà lại được xem là người lịch sự, bit can ngăn người khác..... Cuộc đời thiệt là “bất công”.

Rồi thì cũng đến tiết mục của nhỏ. Sau khi người dẫn chương trình giới thiệu. Nó khều nhỏ.

_ Ráng lên ghen.... cái lương thì phải ca cho thiệt mùi zô.

_ Chọc nè....

Cô bé bước lên sân khấu sau khi đập giò nó 1 cái đầu điên.... Rồi nhỏ hát, rồi nó đấm đúi nhìn lên.... Nhỏ hát hay ghê, mặc dù nó.... hem hỉ j' hết. Nhỏ hát tiếng anh mà, nhưng hem sao, nó vẫn thấy hay, đối với nó thì nhỏ có hát tiếng.... Campuchia cũng duyệt lun....

Bài hát kết thúc. Nó ôm bó bông to dùng lên tặng nhỏ, để lại sau lưng... thêm 2 đũa nữa bắt đầu cãi nhau.... Thằng này “ghê” quá.

Phía cuối hội trường, 1 người lặng lẽ nhìn lên nó với nhỏ rồi quay bước đi ra.... Hình như là Trang.....

22. Chương 22: Khoảng Cách

Hôm nay nhỏ đi dự tiệc với gia đình. Nó năn nỉ miết mà cô bé nhất định hem cho đi theo.

_ Tui là vệ sĩ mà, để tui đi theo bảo vệ nhỏ chứ.

_ Hôm nay hem cần đâu, em đi với ba mẹ em mờ.

_ Nhưng mà tui đi theo có sao đâu, để tui lái xe như mọi ngày đó thôi.

_ Đã nói hem cần mà. Hôm nay anh được nghỉ phép.

_ Nhưng....

_ Ở nhà đi....

Mặc kệ nó nhăn nhó nhìn theo, nhỏ lên xe bỏ đi.

Bùn thiu, tự nhiên bắt người ta ở nhà. Mà kệ, ở nhà thì ở nhà... hem thêm.... Hứ... cầu cho đang đi giữa đường lũng bánh xe cho rồi....

Nó ra chợ thăm đám đàn em... Lâu rồi hem bit tụi kia giờ thế nào.

_ Làm ăn được hem mày.

Nó hỏi 1 thằng ti-co-lo đang ngồi bên cầu thang chợ.

_ Ah, đại ca. Rảnh rồi đi chơi hả.

_ Uh, bữa giờ có j' mới hem.

_ Zạ ko, mọi chuyện ổn hết.

_ Zậy được, mày đi làm đi.

Nó tip tục đi thăm hỏi khắp phố. Mấy đứa kẹ kéo cho nó nguyên 1 bịch kẹ. Pé út dúi vào tay nó mấy cái bong bóng. Tụi ti-co-lo đánh miễn phí cho nó đôi giày. Nhưng mà nó khoái nhất là khi 1 thằng bé đưa nó tờ báo. Nó bit đọc rồi đó ghen.... Ngồi bên bàn cà phê, nó cột mấy cái bong bóng zô tay, 1 tay cầm báo đọc, 1 tay cầm kẹ nhai... “đại gia” đường phố quá.

_ Có tin j' mới hem.

Ngước mắt lên, Ngọc Dung đứng trước mặt nó mỉm cười.

_ Oh'... cũng bình thường hà. Nói chung “đạo đức tốt, kỉ luật tốt”.

Kéo ghế ngồi xuống kế bên. Dung tò mò.

— Sao bữa nay anh rảnh rồi vậy.

— Bữa nay anh “được” nghỉ, mai mới đi làm.

— Uh, sướng quá ha.

Kêu ly sữa tươi cho Dung, nó hỏi thăm.

— Bán được nhieu chưa.

— Cũng kha khá rồi, còn 20 tờ nữa là hết.

— Uh, Mà coi có tờ nào... trúng hem, bán cho anh đi

Dung hừ mũi.

— Xí... bit tờ nào trúng là em giữ lại làm giàu rồi, bán cho anh chi.

— Hj', giỡn chơi thui mờ. Còn bi nhieu đưa đây anh mua jum' cho.

Nó móc bóp mua hết số còn lại rồi chào Dung đi loanh quanh tip... Hj', lâu lâu chơi mấy vé hên xui bữa coi sao, trúng là trời cho, mà có trật thì cũng là.... trò chơi thui mà.

Lòng vòng chơi bởi đến tận 7h tối nó mới về nhà.

— Suyt, nó về kìa tụi mày.

Hồ khều khều hai thằng kia khi thấy nó bước vào.

— Chi đó bây, tụi bây âm miu cái chi nơi rứa.

Nó thấy rõ ràng 3 đứa có vẻ không bình thường... Kia nữa kìa, thằng Nguyễn vừa im im nháy mắt với Hồ và Nguyễn... Nghi lắm, zụ j' đây cả.

— Có j' đâu, tụi tao đi làm về mệt quá nên ngồi nghỉ tán dóc chút thui mà - Phong chối

— Thiệt hem đó.

Hồ “ngây thơ”.

— Thiệt mà, tụi tao đi theo “sếp” tiệc tùng sáng giờ mệt mún chết.

Nó lom lom dòm 3 thằng... Thui kệ, để ý chi mau già.

— Cho tụi bây nè.

Nó gỡ bên tay ra đưa ổi thằng 1 cái bonh bóng. Thêm mấy cây kẹo kéo nữa. Riêng thằng Nguyễn thì được phát cho cọc vé số.

— Cửa mày đó, Ngọc Dung gửi ày cái này làm giàu chơi.

Nguyễn cầm cọc vé số liếc nó.

— Cả ngày nay mày ngoài chợ hả.

— Lúc sáng tao có ra chơi chút. Tối chiều thì bị mấy thằng bốc xếp lôi zô ngồi nhậu tới giờ mới cho về.

Phong gật gù.

— Oh', zậy giờ mày zô ngủ sớm đi mai còn đi làm.

Kì kì nha... bình thường mỗi khi nó về là tụi kia rủ uống cà phê hay ngồi oánh bài rồi. Có bao giờ lại xúi nó ngủ sớm zậy đâu chứ... Mà kệ, nó cũng say say rồi, zô ngủ lun cho phở người.

1 tiếng.... 2 tiếng.... sau. Nó nằm yên nhưng vẫn chưa ngủ được... Khỉ gió thiệt, mấy thằng đàn em chơi cái rượu mật ong này nóng người quá, khó ngủ ghê.... Hé mắt nhìn ra ngoài, Phong, Hồ, Nguyễn vẫn đang ngồi đánh cờ.

— Tối coi nó ngủ chưa mày - tiếng Phong

Hồ mon men nhẹ nhè đi đến giường.

— Nó ngủ rồi, chắc say mất tiêu còn đâu.

Nó mà say ah', chẳng qua lúc nghe Phong nói, nó mới giả bộ nhắm mắt xem sao.

Tiếng thằng Nguyên.

— Rồi mày kể tiếp coi. Chuyện đó có thật hok vậy.

Hồ quay lại bàn ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc. Phun khói cái phù.

— Thật mà. Lúc đó tao đang hút thuốc ngoài sân thì mấy cha nội đó ngồi ở cái ghế đá trước mặt. Tao đứng sau nghe rõ từng chữ.

Nó cảm thấy tò mò, nằm im ru nhưng vẫn vểnh tai lên nghe... Rút thêm hơi thuốc, Hồ bắt đầu kể tiếp.

— Lúc đó sếp nói với 2 thằng cha kia lâu lắm. Nghe 1 hồi tao hiểu hết, 2 thằng chả đó là ông chủ Thanh Long và Trung Lân chứ ai. Còn nội dung câu chuyện chủ yếu là xoay quanh việc tối mai Trà Huế sẽ chọn ai trong 2 thằng công tử ***** đó....

Lùng bùng lỗ tai, nó nín thở cố tập trung nghe thật kĩ. Chuyện j' đây, sao lại có nhỏ nữa, mà chọn 2 thằng nào...

Tiếng thằng Nguyên.

— Đúng là chuyện của nhà giàu. Tao hok ngờ sếp lại gán Trà Huế cho 2 thằng tóc đỏ tóc vàng đó. Đời chó thật...

Phong suyt khế.

— Nói nhỏ thôi mày... Nó mà nghe thì tội lắm....

Ba đưa liếc chùng vào giường.

— LỘPPP... ĐỘPPPP.....

Chúa ơi....Cả bọn hoảng hồn đánh rơi cả bàn cờ xuống đất..... Nó ngồi đó, đôi mắt thần thờ nhìn ra cửa. Nó vừa nghe cái gì chứ... Nó hiểu... hiểu hết.....nó hiểu rằng vì sao hôm nay nhỏ bắt nó ở nhà..... nó hiểu rằng vừa có 1 dấu chấm xuất hiện đâu đây.... nó hiểu rằng nhỏ không là của nó....

Im lặng... thật im lặng.... bầu không khí đáng sợ mún nghẹt thở.

Phong lấp bắp.

— Mày... mày.... mày nghe....

—

Cầm ly cà phê bước ra cửa, nó thả mình xuống bãi cỏ trước sân..... Khuya rồi, sương xuống từng đợt lạnh run Đêm không trăng, sao thật nhiều.... Nó ngồi bất động ở đó.... Lặng lẽ ngược nhìn bầu trời.....

Hạnh phúc đơn sơ là khi có em bên anh

Hạnh phúc ... chỉ vậy thôi

Chỉ cần em bên anh

Là đủ

Sáng nay nhỏ dậy thật sớm. Vươn vai vận mình, cô bé ra mở cổng.

— Ah'....

Nhỏ giật mình khi thấy nó... Đúng là nó rồi, lưng dựa tường, hai tay đút túi, dưới chân nó vương *** thật nhiều đầu lọc thuốc lá.... Có lẽ đã đứng đây từ lâu lắm.

— Sao anh đến sớm quá vậy - nhỏ mỉm cười

—

Không có tiếng trả lời. Nó vẫn đứng yên như thế, chỉ có đôi mắt là hơi ngược lên nhìn nhỏ. Ánh mắt lạ lắm...

— Anh sao vậy. Ăn sáng chưa.

—

— Sao vậy.

—

— Có chuyện gì ah' - nhỏ hơi hốt hoảng

Vẫn im lặng, nó hơi lắc đầu... Nhỏ cảm thấy sợ, cô bé tiến lại thật sát. Nâng cằm nó lên, nhỏ nhìn sâu vào mắt.

— Anh có chuyện gì phải không.

Nó nhìn nhỏ, đôi mắt xa vời.... Rồi đột ngột nó đưa tay ôm nhỏ thật chặt.... Cô bé hết hồn, vội vàng đẩy ra... Không được, nó ôm chặt quá.

— Bỏ em ra... Anh làm gì vậy...

—

— Bỏ em ra đi mà... hm....hm...

Môi nó chạm vào đôi môi nhỏ... Nó đang hôn nhỏ... Lặng yên trong vòng tay nó mất 1 phút... cô bé bình tĩnh đẩy mạnh nó ra.

Hai má đỏ bừng, nhỏ nhìn nó.

— Sao... sao.. anh lại....

— Ghét tui không.

— Anh... anh....

— Ghét tui không - nó nói lớn

—

— Ghét không.

— Không. Em không ghét anh...

Sao tự nhiên nó lạ vậy, nhỏ thấy trong mắt nó có một cái gì đó khác lắm.

— Uh.

Đưa tay vuốt cao tóc cô bé lên. Nó nhìn nhỏ 1 lần nữa rồi quay người bước đi..... Phía sau lưng, nhỏ bối rối trông theo.... Nó làm sao thế....

Tối hôm đó, cô bé theo ba mẹ đến nhà hàng lớn nhất của Kim Phụng.

— Chào anh - 2 ông chủ Trung Lân, Thanh Long bắt tay ba nhỏ

— Chào 2 anh, mình vào trong đi.

3 người đàn ông vào trước, rồi 3 người phụ nữ, cuối cùng là nhỏ và Long, Lân. Tên tập đoàn được đặt theo tên của tụi nó.

— Có quyết định rồi chứ người iu - Long, thẳng tóc đỏ, nhăn nhó nói với nhỏ

Cô bé mỉm cười.

— Rồi.

Nơi chiếc bàn to cuối nhà hàng, 3 gia đình ngồi đối mặt nhau.... Sau khi ăn uống trò chuyện xong, chủ đề chính được khai mở.

Bà chủ Thanh Long lên tiếng trước tiên.

__ Trà Huế nè. Cháu bit lí do cuộc gặp hôm nay rồi chứ

__ Zạ.

Ông chủ Trung Lâm vào đề.

__ Vậy chắc cháu đã có quyết định cuối phải không. Mọi người đã cho cháu 1 năm qua để suy nghĩ rồi.

__ Zạ.

Ông chủ Thanh Long.

__ Tốt. Vậy cháu nói quyết định của mình ọi người nghe đi. Long hay là Lâm.

__ Zạ, đúng như giao ước. Sau 1 năm suy nghĩ, bây giờ quyết định của cháu là sẽ chọn....

Cả không gian im lặng lắng nghe lời nhỏ, 8 người cùng chờ đợi câu trả lời.

__ Là sẽ chọn cho cháu 1 đường đi khác ạ.... Cháu không muốn cuộc đời mình bị người khác áp đặt.

Cả 8 người đều sững sờ.

__ Cáiii... cái gì.... - Long há mỗ

Lâm trợn mắt.

__ Thui... giỡn hoài... nói thật đi...

Nhỏ mỉm cười.

__ Bây giờ em nói toàn bộ đều là sự thật hết.

Rồi cô bé đứng dậy.

__ Mọi người có câu trả lời rồi đó... Bây giờ cháu xin phép...

Bước thật nhanh ra cửa. Cô bé mún đi tìm nó ngay bây giờ, điều lo ngại lâu nay của nhỏ đã giải quyết xong rồi.

Phía sau lưng vang lên những tiếng hậm hực tức tối.

__ Sao lại có thể như thế chứ.

__ Trả lời j' kì vậy.

__ Vậy đâu có được.

Riêng vợ chồng Kim Phụng thì im lặng đứng lên bước theo kon gái. Cả hai đều rất thương kon, vì vậy họ tôn trọng quyết định của nhỏ.

__ Kon xin lỗi..... - nhỏ ngập ngừng đứng trước cổng

__ Không có j' đâu kon gái. Cùng lắm mất vài vụ làm ăn thôi, chuyện bình thường.

Cô bé cười thật tươi. Vì mình là người hạnh phúc mà, có 1 gia đình tốt, có cha mẹ yêu thương, và có... có 1 "vệ sĩ" quan tâm đến nhỏ..... Cuộc đời thật đẹp. Nhỏ lên xe đi tìm "vệ sĩ" của nhỏ....

__ Êm rồi mày ơi.

Hồ hí hửng chạy đến chỗ nó. Nó đang ngồi thần thờ nơi chỗ sửa xe ngày trước. Hơi ngược mắt lên.

__ Êm cái j'.

Hồ dừng lại thở hồng hộc.

— Zụ Trà Huế đó.... Nãy giờ tao giả làm bồi bàn trong đó, nghe hết rồi.
 Bắt đầu kể lại tất cả cho nó.... Nghe tới đâu là mặt nó tươi đến đó liền....

— Thật hem đó mày.

— Thật mà - Hổ vênh mặt - Tao đứng làng sàng ở đó cả buổi, nghe hok thiếu 1 câu.
 Ê, sao tự nhiên cuộc đời đẹp quá vậy nè.... Nó zui quá xá... Hehe chắc chút nữa phải đi..... chôm cái j' về nhậu ăn mừng mới được.

Đang lui cui đứng dậy thì nhỏ đến. Cô bé bước xuống taxi đi lại chỗ nó.

— Sao sáng nay anh hem đưa em đi học mà lại về zậy hả.

Hj', nó gãi gãi đầu nhìn nhỏ, càng lúc càng thấy nhỏ dễ xươg ghê.

— Lúc sáng tự nhiên tui thấy hơi đau đầu. Với lại....

— Lại j'....

Nó liếc qua thằng Hổ.

— Với lại sáng nay Hổ bị.... chó cắn, nên tui phải về coi nó sao ah' mà.

Gi... Hổ trợn mắt... Sướng hông... đã cố công đi thám thính cho nó rồi, zậy mà về đây nó hok cảm ơn thì chó, còn ình bị chó cắn nữa mới láo chứ.... Cái thằng này....

Nhỏ quay sang Hổ.

— Vậy hả, anh có bị j' nặng hem.

Giả vờ xoa xoa cái chân, Hổ lắc đầu.

— Oh'... oh'... hok sao, chút xíu ah'.

Nó cười toe.

— Uh, nó hem sao đâu... Tui chăm sóc nó kĩ lắm rồi.

“Chăm sóc” nè.... Hổ đập cho nó 1 cái mún đập giò lun.

— Thôi tao đi đây. Chào Huế nghe.

Hổ bưx bưx bỏ đi... Cái thằng này... Đứng chút nữa dám nó ình bị... tung xe lun quá.

Còn lại hai đứa.

— Đi chơi hem - tiếng nó

— Đi bộ hả.

— Uh.

— Thui, bữa nay em hơi mệt.

— Zậy zợi chút....

Nó chạy qua quán Trúc, nơi đó Phong, Nguyên, Hổ đang ngồi uống càfe.... Nói gì đó với Trúc 1 lát, rồi nó dắt chiếc xe đạp qua bên nhỏ.

— Ê bọn bây, tụi nó tính diễn bài “xe đạp ơi” kia - Nguyên nói to chọc quê.

Phong cười cười.

— Hok phải, cái này là bài “hạnh phúc đơn sơ” mới đúng.

Tiếng Hổ.

— Tầm bấy, tụi nó chơi phim Hàn Quốc đó.

Cái lũ này... Nó cúi xuống lượm mấy cục đá, chọi lộp độp zô quán. Xui xui sao lại trúng ngay chân 1 ông khách đang uống cà phê.

— Chết em....

Nó hoảng hốt nhảy vọt lên xe, đạp thật nhanh qua bên đường. Nhỏ đang lơ ngơ đứng dòm thì nó kéo lun lên xe rồi phóng cái vù... Để lại phía sau ông khách làu bàu **** theo.

— Bọn trẻ bây giờ hư hỏng quá...

23. Chương 23:

Sáng nay nó đưa nhỏ đi học hơi trễ. Vừa đi vừa ngáp ngáp dài.... Mệt quá, tối qua nhỏ bắt nó chở lòng vòng tùm lum, ai dè cô bé nhìn dễ xương zậy mà... nặng ác, đạp muốn còng lưng lun.

Nhỏ vào lớp học... Nó xuống phòng bảo vệ đánh cờ chơi. Ông già này đánh cũng dở thôi, nhưng mà được cái “dễ thương”. Lần nào nó đến cũng có 1 ly cà phê ngồi nhâm nhi....

— Anh đây rồi, đi tìm nãy giờ.

Trang mỉm cười sau 15’ loanh quanh kiếm nó.

Ngước mắt nhìn lên, nó hơi dè dặt.

— Trang hả... Nghỉ học típ ah’, tìm tui có j’ hem.

— Bộ có chuyện mới được tìm anh sao - Trang nhăn mặt.

Hơi hồi hận, nó sợ nhất là thấy kon gái giận dỗi... Nó “khờ” lắm...

— Oh’... oh’... hem.... Nhưng mà... tui hem đi chơi nữa đâu ghen.

— Uh, em bit rồi. Anh ra đây chút được hok.

Quay lưng đi trước. Nó đứng lên đi theo... Ông bảo vệ già tặc lưỡi.

— Chà, quen được cả tiểu thư nhà Thanh Long. Chú mày cũng “dữ” quá ha.

— Sao...sao.... Cái j’ cơ... - nó há hốc miệng

— Còn sao trắng j’ nữa, chú mày vờ vịt với bác làm chi... Thôi đi ra đi, tiểu thư mà chờ lâu không khéo lại giận cả bác nữa ấy.

— ...Oh’...oh’... Zạ... đi giờ....

Một bất ngờ hết sức lớn... Vừa dừng lại bên vườn cây sân trường là nó giải tỏa nghi vấn liền.

— Trang nè...

— J’ vậy anh.

— Trang là.... là... kon gái nhà Thanh Long hử.

— Uhm. Anh hok bit hả.

Trời... trời đất... Té ra “người quen”. Nó ngạc nhiên quá

— Vậy... vậy.... cái thằng tóc đỏ...là...

Trang tròn mắt.

— Anh nói anh Thanh Long hả, ảnh là anh trai em... Anh quen ảnh sao.

— Oh’... oh’... hem. Tui hem wen....

Cái j' đây chaj'.... sao tự nhiên lại có cái vụ này.... Bối rồi quá, nó giả bộ đánh trống... lũng.

_ Mà Trang nói tui ra đây làm j' vậy.

Ngập ngừng một lúc lâu, Trang nhỏ nhẹ.

_ Từ giờ anh... anh... wen em nha.

_ Oh', thì wen. Tui wen Trang lâu rồi mờ.

Hơi nhăn mặt. Trang lắc đầu.

_ Hok phải... Ý em là... là từ giờ anh làm.... làm bạn trai em nghe.

Ồ... Bạn trai hả... bạn trai ah'.... Lần đầu tiên có 1 người kon gái nói với nó điều này..... Hém được đâu...

Nó.... Nó... nó có... "ấy" rồi....

_ Oh'... oh'.... Tui... tui....

_ Sao..., anh sao....

_ Tui.... Tui....

Chăm chú từng cử động của nó, Trang thoáng chút bần.

_ Anh có Huế rồi phải hok.

_

_ Phải hok.

_

Lặng yên 1 lúc, Trang nhìn nó.

_ Em bit rồi. Nhưng mà em..... em sẽ hok từ bỏ đâu... Em sẽ chờ anh... Bất cứ lúc nào...

Quay lưng bước đi... nó đứng phía sau ngơ ngác trông theo. Ngượng ngừng nói với lên.

_ Đừng mà, đừng chờ tui. Chờ tui được j' đâu chứ...

_ Kệ em...

Trang hét lớn rồi bỏ chạy ra cổng....

... Nó bit làm j' giờ... Chạy theo ah'.... Không, nó chạy theo làm j'... chạy theo để thấy Trang khóc sao....

Đứng như tượng đá.... Zụ này là sao đây... Sao tự nhiên lại rắc rối vậy nè....

1 lát sau dợm bước đi vào....

_ Bịch....

Sao vậy.... đột nhiên nó té chúi nhủi xuống đất.... Lại chuyện j' nữa vậy.... Đầu óc sao choáng váng thế này....

Gượng mình ngồi dậy trên bãi cỏ, nó vỗ vỗ vào trán.... Trời đất đang quay vòng vòng xung quanh.....Đây là lần thứ 3 trong tuần nó bị vậy rồi....

_ Bịch....

Nó ngã lần nữa. Nhưng lần này thì nó nằm lun. Mê man rồi....

Tỉnh dậy trên 1 chiếc giường toàn màu trắng.... Nó hơi hơi mở mắt ra.

_ Trang hả..

_ Uhm.... Anh tỉnh rồi ah'.

Nhỏ đâu.... Đưa mắt khắp cả căn phòng... Không có... Ở đây chỉ có nó và Trang thôi.... Mà sao... sao mắt Trang đỏ hoe vậy....

_ Trang khóc hả....

_

Không có tiếng trả lời... Chỉ lặng lẽ gật đầu..... Rồi bất ngờ ôm chầm lấy nó, Trang bật khóc nức nở....

_ Trang.... Trang nè.... Sao vậy....

Nó đỏ mặt ngượng ngùng... Nhỏ mà có ở đây thì chết mất thôi....

Vẫn không trả lời.... Trang nấc từng tiếng thật lớn trên vai nó. Chầm chậm gỡ tay cô bé ra. Nhưng bỗng nó dừng lại.... Nó vừa thoáng thấy có cái hồ sơ ghi tên nó trong chiếc túi xách sau lưng Trang.

Mặc cho cô bé úp mặt rơi lệ ướt cả bờ vai mình, nhẹ nhẹ nó với lấy cái hồ sơ.... Bệnh án hả.... Để coi thử coi....

_ Ở.... Anh.... Anh lấy khi nào vậy....

Trang vừa ngước mắt lên, hốt hoảng khi thấy nó buông tờ bệnh án rơi xuống đất. Đôi mắt thần thờ... Hậu quả của 1 thời phiêu bạt, của 1 thời đổ máu..... Nó bị...bị nhiễm trùng máu.... Lâu dần đã biến thành ung thư rồi....

.....Ung... ung thư máu hả.... Hình như ung thư là sẽ... sẽ chết.... Hình như... ung thư không chữa được....

_ Anh... anh đừng lo mà... sẽ có cách thôi mà....

_

5'... 10'.... 20'.... Nó không nói j' cũng như không còn nghe thấy j' nữa....

Bất ngờ nó lên tiếng, giọng trầm hẳn xuống.

_ Trang nè.

_ J' vậy anh.

_ Việc này chỉ có tui và Trang biết thôi. Trang hiểu không.

_ Ý anh là.... là đừng nói cho ai sao.

_ Uhm...

_ Nhưng... như vậy...

_ Giúp tui đi. Tui xin đó...

_

Phân vân 1 lúc lâu, Trang khẽ gật đầu.

Nó mỉm cười.

_ Uhm. Cảm ơn nhiều lắm...

Gượng dậy bước xuống giường, nó choàng cái áo khoác vào rồi đi ra cửa. Trang giật mình chạy theo.

_ Anh đi đâu vậy... Còn đang mệt mà...

_ Tui về trường. Đến giờ đón nhỏ rồi.

_ Nhưng...

_ Hem sao đâu, tui là trâu mà, còn khỏe lắm.

Nói rồi nó mở cửa đi ra. Trang luống cuống chạy theo, mặt thoáng nét buồn....

Đột nhiên nó dừng lại.

— Ah', Trang đi ra trước đi. Tui ra sau liền.

— Anh làm j' vậy.

— Tui... tui có chút chiến. Trang cứ đi đi, tui theo liền.

Hơi do dự... rồi Trang đi ra.... Nó quay ngược lại. Mở cửa căn phòng có ghi trước cửa “Bác sĩ trực ban”.

Đặt tập bệnh án của mình lên bàn... Nó hỏi người đàn ông mặc áo trắng đang ngồi trên ghế.

— Bác sĩ... Ông là người vừa xét nghiệm cho tui phải hem.

Đẩy gọng kính lên 1 chút, vị bác sĩ đọc lướt bệnh án trước mặt. Rồi khẽ gật đầu.

— Vâng. Chính tôi. Cậu cần j' sao.

— Tui muốn hỏi 1 câu.

— Cậu cứ hỏi.

Cổ họng nó khô quá. Nuốt nước bọt đánh ực 1 cái. Nó trầm trầm.

— Tui muốn hỏi..... còn bao lâu nữa...

Im lặng... 1 người bác sĩ không được phép làm bệnh nhân của mình lo âu.

— Ông trả lời tui đi...

—

— Làm ơn đi mà... ông hem nói thì tui đi bệnh viện khác hỏi cũng vậy thôi.

—

— Tui xin ông đó bác sĩ. Trả lời sự thật đi.

—

Trầm ngâm 1 lúc lâu. Vị bác sĩ khẽ đằng hắng.

— 2 năm.... Đôi khi không tới... Cậu rơi vào giai đoạn cuối rồi. Có thể là... 1 năm rưỡi hoặc 1 năm...

Im lặng... cả không gian như ngừng chuyển động nơi nó...

2 năm... hoặc 1 năm.... Nó chỉ còn chừng đó thời gian trên đời thôi sao.... Cuộc chơi sắp kết thúc ah'.....

— Cảm ơn.... Cảm ơn bác sĩ...

Tay cầm tập hồ sơ. Nó bước ra khỏi phòng mà trời đất quay cuồng xung quanh.

Taxi đưa nó và Trang về trường.... Đi nhanh vào sân, nó thấy nhỏ đang đi ra.

— Anh đi đâu sáng giờ vậy hả. Suốt ngày toàn lông bông hem ah' - cô bé hơi nhăn mặt

Nó gãi gãi đầu.

— Hì... Tui đi... công tác chút mờ.

— Công tác j'...

— “Kon nít” hỏi chi. Chuyện người lớn chứ bộ.

— Xíiii... Hem thêm - nhỏ chun mũi - Nhưng mờ anh đi “công tác” về có quà cho em hem zậy.

Ày cha.... Quà j' đây chaj'...Lục lọi khắp người, chẳng có cái chi hết..... Ah', có.... Nó cười cười nhìn nhỏ.

— Đưa tay đây.

Xòe tay ra trước mặt nó, nhỏ hơi tò mò.... Rút từ trong túi ra, đặt vào tay cô bé..... gói thuốc lá.

— Cho nhỏ đó...

Véo lưng nó 1 cái thật đau, bị dụ rồi, cô bé bụt bụt.

— Hứ... Dám đưa em cái này hả. Anh hứ lắm nghe.

— Hừ! Nhỏ hem lấy thì thui.... Đỡ tốn...

Đang tính cất lại vào túi thì nhỏ giật lấy gói thuốc.

— Đưa đây. Em lấy cho anh hết hút luôn. Ghét...

Trời đất..... Giỡn chơi thui mờ lấy lun hả, sao tính tình.... “thiệt thà” quá zậy.

Lái xe đưa nhỏ đi mà mặt mũi nó bần hui. Tự nhiên chơi... ngu, làm nãy giờ nhện thuốc... xui tè.

— Ờ, đường về bên kia mờ... - Nhỏ ngạc nhiên khi nó quẹo xe qua hướng khác.

— Hừ, đi chơi với tui chút đi.

— Hem được đâu, hôm nay em có nhiều bài về nhà lắm. Để bữa khác nha.

Nó xịu mặt. Giọng bần bần năn nỉ.

— Đi đi mà... Xin đó, bữa nay tui chưa muốn về.

Cô bé dẫn đo suy nghĩ. Lát sau quay sang nó

— Đi đâu...

— Đâu cũng được... Đi ghen...

Nhỏ liếc nó 1 cái bần ngốt.

— Hứ... Hem biết đi đâu mờ cũng rủ. Anh giống khùng quá.

Nó cười cười.

— Uhm. Lâu lâu tui bị vậy đó.

Xe lăn bánh khắp nơi trong thành phố, tất cả những chỗ mà nó và nhỏ từng đi chơi với nhau Ngoài trời, mưa bay bay nhẹ hạt. Trong xe, nó im lặng cầm lái. Lâu lâu lại trộm nhìn cô bé 1 chút rồi khẽ hát 1 mình....

Thời gian trôi thật nhanh. Mới đó mà trời đã tối lắm rồi. Sau khi đưa nhỏ về nhà, nó lặng yên trước cổng nhìn lên phòng cô bé.... Chẳng ai biết nó đang nghĩ gì... Chỉ biết rằng đêm đó, nó không về nhà.

24. Chương 24:

1 tháng sau.

— Đi thụt bi-a hem tui bây.

Nó hớn hờ bước vào nhà... Hồi chiều nhỏ vừa mời nó mai sang chơi sinh nhật cô bé. Tất nhiên là phải sang rồi. Ái chà... hem biết tặng quà gì đây hè.

— Ê. Đi đâu hết rồi...

Nó ngạc nhiên, căn nhà vắng teo... Tụi kia đi đâu hết rồi cà. Lúc nãy chở nhỏ đi ăn, nó thấy 3 thằng về trước rồi mà. Chắc là ra em Trúc uống cà phê chứ đâu...

Hai tay dứt túi, nó lon ton ra đầu đường tìm mấy kon “nai”, phải dụ 1 chầu bi-a chứ.

Đôi chân dừng lại nơi sửa xe quen thuộc. Quán cà phê bên đường đóng cửa kín mít. Kì vậy, mới 7h tối thôi mà. Còn 3 thằng kia đâu.... Ê, đây rồi. Mà thằng Phong làm gì lại ngồi cù rử gục mặt bên lề đường vậy nè. Hồ và Nguyễn thì lặng lẽ ngồi hút thuốc 2 bên.

_ Đi làm vài cơ hèm tụi bây.

_ Không... hux... Không đi....

Có mùi rượu... Thằng Phong say rồi, mặt mũi đỏ chót hà. Nguyên và Hổ đưa mắt nhìn nó rồi lắc đầu.

_ Sao vậy, chuyện gì vậy - giọng nó đầy vẻ lo âu

_ Trúc...hux... Má Trúc.... hux - Phong say say

Nguyên lên tiếng giải thích.

_ Trúc đang chăm má trên bệnh viện. Bà lên máu hồi chiều nay.

_ Bị giựt hụi - Hổ tip lời - 80 chai. Người ta bỏ trốn rồi, nếu ngày mai không có tiền trả thì má Trúc sẽ đi “bóc lịch”.

Trời... trời ơi...Trước mặt nó là gương mặt người đàn bà vui tính vẫn thường mời nó ly cà phê, mấy điều thuốc không lấy tiền. Kế bên là đứa con gái đang úp mặt khóc trên chiếc giường bà nằm.... Sao, sao chứ... Tại sao tai họa lại cứ ập xuống gia đình bất hạnh đó chứ...

_ Bao... bao nhiêu... - nó lắp bắp

_ 80 chai... hux... chắc tao phải đi ăn cướp... hux..hux.... - Phong say quá rồi

80 chai..... Ủ, 80 chai... Chỉ ăn cướp mới kiếm được số tiền đó trong 1 đêm.... Làm sao đây...

_ Đợi tao 1 lát.

Nó vội vã chạy đi.

30' sau nó quay lại... 20 triệu, nó đang cầm 20 triệu. Đây là tiền của nhỏ đưa, mún mượn thêm thì phải gặp đại gia Kim Phụng. Nó không muốn vậy...

_ Đưa trước nhieu đây được hèm - Nó chìa cọc tiền ra

Nguyên lắc đầu.

_ Không được đâu. Người ta cần đúng 80 cơ, hồi chiều tao hỏi rồi.

Không ổn rồi... 4 đứa ngồi ủ rũ dăm chiêu.

Rồi đột ngột nó đứng dậy, bên kia Hổ cũng bật dậy theo. Đưa mắt nhìn nhau. Hình như 2 thằng vừa có chung 1 suy nghĩ...

Nguyên ngạc nhiên.

_ Tụi mày đi đâu vậy.

_ Tụi tao ra đây chút - Hổ

_ Cho tao đi với.

Nó lắc đầu.

_ Mày ngồi lại canh thằng Phong. Lỡ nó say làm ẩu thì mệt lắm.

_ Nhưng.....

_ Có gì mày đưa thằng Phong về trước luôn đi.

Hổ và nó quay lưng bước đi... Chỉ có dân giang hồ bụi đời mới có thể đoán được việc tụi nó sắp làm. Đã từ lâu rồi cả 2 thằng đều không làm việc này... 1 việc không thể gọi là đàng hoàng, cho dù nó xuất phát từ mục đích tốt.... Mưa bay bay nhè nhẹ trên đường hai thằng đang đi.....

_ Mày bit mới chứ - nó liếc mắt nhìn Hổ

_ Không. Nhưng tao bit 1 thằng. Thằng này chuyện làm ăn nào cũng biết, có thể gọi là “ăng-ten” của giới đường phố.

— Uhm, đến hỏi nó coi.

Cả hai dừng chân trước 1 quán nhậu. Sau tiếng huýt gió, “ăng-ten” chạy ra. Thằng này mặt mũi đen thui, đôi mắt cứ lảo liên qua lại.

— A... Chào 2 đại ca. Vô lai rai với tụi em cho vui.

Hồ hất hàm.

— Tụi tao không rảnh. Đến đây tìm mày có chút việc đây.

— Dạ, việc gì đại ca cứ nói.

Nó lên tiếng.

— Tụi tao cần 1 vụ “trả thù”... Nặng đô lên.

Thằng “ăng-ten” ah’ lên hiểu chuyện.

— À....Mấy anh muốn đánh thuê hả... Em có bit 1 vụ cực ngon... Nhưng mấy anh nhớ luật chứ.

Hồ xua tay.

— Nhớ. Mày được 10%. Nhanh lên.

— Ok.

Rút di động ra bấm bấm nói nói 1 hồi. Thằng “ăng-ten” ra vẻ đắc ý lắm... Sắp có tiền rồi.

Chiếc xe hơi đời mới đỗ xích trước chỗ nó và Hồ đang đứng. “khách hàng” bước xuống.

— Á.....

— Á.....

Hai bên tròn mắt nhìn nhau... Trời đất, 2 “anh” Trung Lân và Thanh Long đây mà.

— Sao... Sao lại là tụi mày - Long lấp bắp

Nó trấn tĩnh lại. Lạnh lùng.

— Tụi tao thì sao. Bọn mày có muốn chơi không thì nói.

Hai thằng công tử đưa mắt nhìn nhau. 1 lúc lâu Lân đằng hắng.

— Cũng được. Tụi bây muốn bao nhiêu.

— 60... ah’ 70 chai đúng - Hồ ngã giá.

Long lắc đầu.

— Không... Với ai thì 100 chai cũng được. Nhưng với tụi mày bọn tao chỉ trả 5 chai cho 1 thằng bị hạ thôi.

Đắn đo mất 15’, nó và Hồ gật đầu. Mặc kệ, bây giờ thì kiếm được bao nhiêu cũng tốt rồi.

— Xử ai - Hồ

— Bằng mặt quỷ - Long nghiêng răng - tụi này hồi bữa dám thách thức tụi tao.

Vậy là 2 thằng giang hồ bụi đời lên đường đánh thuê....

Thật ra cả 2 đều đã bỏ nghề này từ lâu rồi. Bây giờ bắt đắc dĩ lắm mới phải tham gia lại. Nếu nhỏ bit thì sẽ thế nào đây.... Nó... nó xin lỗi nhỏ...

.....Sáng hôm sau. Trước cổng bệnh viện.

— Mày đem vào đưa Trúc đi nè.

Nó thấy ba lô đựng 80 triệu vào chiếc ghế đá mà Phong và Nguyên đang ngủ. Hai thằng giật mình tỉnh giấc nhìn nó và Hồ bê bê máu khắp người.

— j' vậy... tụi mày bị sao vậy... Tiền này đâu ra đây.... - Phong lấp bắp

Hồ ngồi phịch xuống ghế đá.

— Đâu cũng được. Mày đem vào đi.

Phong vẫn chưa hết sợ.

— Nhưng.... Nhưng tụi mày....

— Đem vào đi - Hồ gắt

Phong vội vả cầm ba lô chạy vào trong.... Được cứu rồi... Mừng quá....

Nguyên này giờ lặng yên quan sát. Bây giờ mới lên tiếng.

— Tiền này đâu ra vậy. Đừng nói....

Nó phẩy tay.

— Khỏi lo. Tụi tao không ăn cướp trộm cắp của người ta đâu.

Nguyên vẫn chưa vui lo ngại.

— Nhưng... số tiền này....

Hồ thở dài kể lại tất cả cho Nguyên.

.... Đêm hôm qua. Lúc 2 thằng đại gia vào quán nước ngồi đợi, Hồ và nó sang nhà đàn em lấy “đồ chơi”.

— Tụi Mặt Quỷ không phải thứ hiền đâu mày - Hồ lo ngại liếc nó

— Tao biết.

— Bảng này toàn dân anh chị khắp nơi tập trung lại thôi... Tụi nó chuyên tổ chức những vụ thanh toán, từng mấy lần chơi cả “cớm” nữa đó.

— Uh...

Chọn 1 cây mã, nó cầm lên xoay xoay trên tay... Đoán đo hồi lâu, nó thả xuống lựa 1 ống tuýt... Phía bên kia, Hồ cũng vừa thả thanh kiếm xuống để lấy cây nhị khúc 6 cạnh..... Cả hai có vẻ đều đã xa dần lối sống tàn khốc của đường phố...

— 9 thằng...

Hồ nói khẽ khi cả 2 đứng trước quán nhậu nơi đóng đô của tụi Mặt Quỷ....

9 thằng đại ca đang ngồi lai rai buộc phải tạm ngưng để đứng dậy rút “đồ nghề” đón hai đứa đang bước vào.

— Chuyện j' - 1 thằng lên tiếng

Nó lạnh băng.

— Đòi nợ.

....Vậy là hỗn chiến....

9 thằng đổ gục dưới ống tuýt và nhị khúc.... Ống tuýt ôm cánh tay ròn ròn máu chảy. Nhị khúc dính 2 đường xích sườn vù sau lưng.

Nó và Hồ quay lại quán nước lấy tiền....9 thằng.... 45 chai... Mất 5 chai tiền còn cho thằng “ăng-ten”. Còn lại 40, thêm 20 của nhỏ là 60 chai.... Chưa đủ....

....Cầm 60 triệu trong tay. Nó và Hồ dầm máu thêm trận nữa khi bước ra mà ăn được 20 chai từ sòng bài Bà Nùng....

Nguyên trầm ngâm.

__ Tụi mày liều quá... Lỡ có chuyện gì thì sao.

Nó gượng cười.

__ Hì, sao mà có chuyện được. Tụi tao là 5... ah' 2 “anh em siêu nhân” mà.

__ Thôi đi ba. Máu me đầy người kìa - Nguyên tặc lưỡi - Vào trong cho bác sĩ khám luôn đi.

Hồ và nó lắc đầu nguây nguậy.

__ Thôi. Tụi tao chỉ dính chút cơ bản thôi mà - Hồ nhe răng cười - Về quần vài cọng băng là hết liền.

Nói rồi 2 thằng đứng lên đi về trước khi Nguyên kịp cản lại.

Ăn nhằm gì, nó nghĩ thầm, mấy “chuyện nhỏ”.... Hồi trước, lúc mà nó còn phiêu bạt khắp nơi. Có lần bị phục, ăn mười mấy nhát chém mà cũng có chết đâu... Huống hồ bây giờ bị “chút xiu” này.... Giờ nó chỉ mong gặp nhỏ để chia cánh tay đau ra rồi... nhõng nhẽo thôi... hehe.

25. Chương 25:

Tối đó. Nó, Hồ, Phong, Trúc, Nguyên, Dung kéo đến nhà nhỏ dự sinh nhật.... Trong đó Trúc là người vui nhất. Cô bé đang có những người bạn thật tốt....

Cả đám nhí nhố bước vào “tòa lâu đài” khổng lồ... Đêm nay nhà nhỏ nhộn nhịp ghê lắm cơ. Bạn bè nhỏ toàn công tử, tiểu thư nhà giàu hông à.... 6 đứa e dè bước vào.

__ Woa.... - Đám kon gái ồn ào nhìn về phía tụi nó

Hehe, nhìn tụi nó cũng vip lắm chứ bộ... 4 thằng chơi 4 bộ vét đen, tóc tai chải chuốt đàng hoàng, đi đứng ngon lành... Đố ai nhìn vào mà bit tụi nó là vip thiệt hay vip... đường phố chứ...

Nhưng mờ thật ra sự chú ý chỉ đổ dồn về nó và Hồ thôi. Phong và Nguyên có “chủ” rồi nên tụi kon gái... hem thêm.

1 tiểu thư khều cô bạn kế bên mà ánh mắt hướng về Hồ.

__ Anh chàng to kon kia nhìn oai quá kìa mày.

__ Tao lại thấy anh chàng xắn tay áo đi kế bên nhìn lãng tử hơn - cô này nhìn nó

__ Tầm bậy - cô kia cãi lại - anh chàng “của” tao nhìn oách hơn.

__ Anh kia đẹp giai hơn.

__ Anh này...

__ Anh kia...

Cứ như vậy. Mấy cô gái nhao nhao chỉ chỗ nó và Hồ. Phong với Nguyên bực lắm, nhưng mà sợ 2 “bà chủ” hai bên nên đành im re....

Chỉ đến khi nhỏ xuất hiện thì những cuộc cãi vã mới dần dịu đi... Nhân vật chính hôm nay nhìn xinh tẹt. Lộng lẫy như công chúa vậy. Đôi mắt đen to tròn đối lập với chiếc sớ trắng tinh, tóc cột nghiêng nghiêng tinh nghịch khác hẳn chiếc đầm bông bênh dịu hiền.... “Dữ dội” quá, nó tròn mắt, hem ngờ nhỏ dễ thương đến vậy....

Cô bé tươi cười chào tất cả rồi chạy lại tíu tít với nó... Vậy là nó cũng có “chủ” rồi, chỉ còn mỗi mình Hồ là... “anh chàng đẹp trai” thôi... Bực ghê....

__ Thấy em thế nào - nhỏ cười toe với nó

__ Hem xinh.

Cô bé xịu mặt.

— Sao chứ.

— Vì quá xinh - nó toét miệng cười

Nhỏ đỏ mặt khoái khoái.

— Em mờ....

Hai đứa tí tởn cười nói tùm lum. Để lại nơi cuối phòng, Trang lặng lẽ dõi theo... Rồi bất giác Trang mỉm cười, cô bé không hề oán giận ai cả...

Nhưng thật ra vẫn có oán giận đâu đây, đó là hai thằng công tử tóc vàng tóc đỏ đang căm tức từ trên lầu nhìn xuống...

— Tặng bạn nè - Trúc đưa cho nhỏ gói quà

Dung cũng chìa tay ra đặt chiếc hộp nhỏ vào đồng quà khổng lồ của nhỏ.

— Đây nữa nè.

Nhỏ tíu tít cảm ơn... Rồi giả bộ làm mặt nghiêm, cô bé quay sang nó.

— Quà của “vệ sĩ” đâu.

Nó gãi gãi đầu.

— Tui hèm có quà.

— Hứ... - cô bé giận dỗi quay đi

Sinh nhật nhỏ mà nó hèm có quà ư... Đồ... đồ vô tâm... đồ...đồ...

— Nhưng mờ tui có cái này - nó bối rối

Nhỏ quay lại.

— Đâu...

Toét miệng cười hi'hi'. Nó dắt tay nhỏ ra sân, cô bé bước theo...

Dừng lại dưới gốc cây Bằng Lăng.

— Nhỏ nhìn lên trời xem.

Cô bé ngược lên... Chẳng có gì cả... không trăng cũng không sao... Đen thui... Xấu hoắc...

— Anh chọc em hả - nhỏ nhăn mặt

— Hự, nhỏ nhắm mắt lại đi.

Cô bé lưỡng lự... Lỡ nhắm mắt lại cái nó... hun nhỏ thì sao. Đừng có hòng dụ...

— Hèm nhắm.

Nó xịu mặt.

— Đi mà... 1 chút thui...

— Hèm.

— Chỉ 1 xíu thui...

Thôi kệ, nhắm thì nhắm. Nhỏ... xoa xoa bàn tay. Dám “manh động” là nhỏ xử liền.

Khẽ khép đôi mi lại. Cô bé nghe có tiếng lịch kịch.

— Xong chưa.

— Rồi, mở mắt ra y.

Đưa đôi mắt đen nhìn nó, nhỏ hơi nhăn mặt. Trên tay nó là 1 đồng hộp... không. Chẳng có gì hết.... hộp nào cũng mở nắp hết rồi, bên trong trống trơn...

Nó cười cười.

— Giờ nhỏ nhìn lên trời xem.

Ngước mắt lên

Ồ... Ngôi sao... Nhiều sao quá.... Đâu ra vậy....Đẹp quá.... Nhiều sao quá... Mấy vì sao này chuyển động tùm lum hết.... A... Đom đóm.... Nhiều đom đóm quá.... Nhỏ bit rồi, nó vừa “thả sao” ra cho bay lên trời.... Đẹp quá....

Cô bé lặng yên nhìn bầu trời rực sáng những vì sao bay qua bay lại, đôi môi cô bé hé nở một nụ cười thật tươi.

Nó nhìn nhỏ cười mà lòng thấy nao nao. Đưa tay ra sau che những vết xước, hậu quả của lúc nãy lòng sục khắp bụi này đến bụi khác tìm bắt... “sao”.

— Đẹp hem.

— Đẹp... - Nhỏ vẫn không rời mắt khỏi bầu trời

— Thích hem.

— Thích....

— Nữa hem.

— Nữa....

Nó cười toe.

— Đợi sang năm đi.

— Hứ.... vậy mà cũng....

Nhỏ véo nó 1 cái thật đau.

— Nhưng mà cảm ơn anh lắm.

Đợi đến khi bầu trời tan hết “sao”. Cả hai bước vào nhà....

Cả 1 đám đông đang chờ nhỏ vào để cắt bánh.... Thổi cái phùuuu... tắt 1 lượt 19 cây nến, cô bé nhắm mắt khe khẽ ước nguyện.

Hồ không rành mấy zụ này lắm nên khều nó.

— “Ma đám” của mày đang làm bầm cái gì mà nhìn zui zậy.

Nó cũng chẳng hơn gì.

— À... ừ.... Chắc đang... ếm xì bùa cái bánh đó mà.

Hồ gật gật đầu ra vẻ hiểu chuyện.

— Để cho thằng nào ăn nhieu là bị đau bụng phải hok....

— Ừ... đúng rồi đó, lát tao với mày ăn ít ít thôi ha.

Trúc đứng kế bên nghe hai thằng... bôm bầy nhau mà ngán ngẫm.

— Người ta đang cầu nguyện đó. Hồng biết gì mà còn tào lao....

2 thằng tròn mắt.

— Cầu nguyện hả... “cầu được ước thấy” hông.

Dung lên tiếng.

_ Tất nhiên. Điều ước tuổi mới của người ta mà.

Nó tắc lưỡi.

_ Chaj', uống quá ha... Biết vậy hồi nãy xin ước... ké rồi, kiếm mấy zé độc đắc xài chơi chứ.

Dung nhăn mặt.

_ Làm gì có chuyện đó. Chỉ xin được những điều hạnh phúc, tốt lành thôi.... Chứ như anh thì còn lâu.

Hồ với nó xị mặt... Xời ơi, zậy ước chi... mỗi miệng thêm, chẳng... bỏ béo gì hết trơn....

Chờ nhỏ mở mắt ra, nó sàng sàng tới gần.

_ Nè, nãy nhỏ ước... trúng mấy tờ zậy.

_ Tờ gì... - cô bé ngạc nhiên

_ Thì tờ vé số đó. Nhỏ hem ước trúng số hả.

Cô bé bật cười.

_ Hì', ai mờ tham lam như anh chứ.

Nó gãi gãi đầu.

_ Zậy nhỏ ước gì mà lâu lắc vậy.

_ Em ước cho tuổi này gặp nhiều may mắn. Cho gia đình tốt đẹp. Bạn bè vui vẻ. Với lại..... với lại...

_ Với lại gì - nó tò mò

_ Với lại... với lại... - cô bé đỏ mặt nhìn nó - Mà kệ em chứ, anh nhiều chuyện quá.

_ Hừ. Hem nói thì thui. Thèm...

Hì', nhỏ mỉm cười liếc nó, làm sao mờ nói được chứ. Đây là điều bí mật của cô bé 19 tuổi mới biết..... mà.

_ Ê cắt bánh đi chứ.

_ Ủ, lẹ lên, lâu quá.

Đám đông bạn nhỏ nhao nhao.

_ Cắt liền, cắt liền - cô bé hớn hở cầm dao

Trời đất, kon dao chút xíu mà cái bánh thì bự hết biết... Hì hục mãi nhỏ mới chia đủ cho đám đông nhí nhố.

_ Bộpppp...

Ui cha... 1 thằng đứng gần nó dính cục bánh kem vào mặt. Bánh vừa phát xong là có chiến liền. Đám bạn nhỏ ăn thì ít mà phá thì nhiều, tụi nó chọi bánh tùm lum khắp nơi...

_ Bộpppp...

Haha...nó nhìn thằng Nguyên vừa dính 1 phát vào mũi, khoái thiết...

_ Zui đó...

Hì hứng cầm 1 đồng kem, nó chọi tứ lung tung lên.

_ Bộpp... bộpp... bộpp....

Hahaha, mặt nó dính mấy phát bánh kem luôn.Tụi kon gái vừa hè nhau công kích nó.... Ghê quá, hem chơi nữa, nó vội vả rút ra sân... Sợ rồi...

Đang lui cui rửa mặt thì nó nghe tiếng động sau lưng... Quay phắt người lại.

_ Chào thằng giang hồ - đại gia Trung Lân đang đứng trước mặt nó.

_ Chuyện gì - nó hất hàm

Hơi nhếch môi cười đều, thằng công tử chậm rãi.

— Chẳng gì cả. Tao chỉ muốn nhắc mày chút chuyện.

— Nói đi.

Thu nụ cười lại, thằng này liếc nó bằng ánh mắt khinh thường.

— Mày đừng nên trèo cao quá, sẽ té nặng đấy. Tao đã điều tra rồi, mày chỉ là 1 thằng lang thang thôi. Ngay cả nhà cũng không có, phải ở nhà thuê. Đúng chứ.

Lặng im lúc lâu, nó cất tiếng.

— Đúng đó thì sao. Chuyện của tao, không đến lượt mày ý kiến.

Quay bước vào nhà, nó còn nghe tiếng thằng công tử nói với theo.

— Mày không còn cơ hội đâu, cứ vào đi.

Có chuyện rồi, vừa bước vào cửa là nó bắt gặp trên lầu, thằng tóc đỏ Thanh Long đang rì rầm gì đó với nhỏ. Thấy nó vào, thằng này lập tức rút lui, để lại mình nhỏ ánh mắt thần thờ... Vội vàng chạy lên lầu, nơi này chỉ còn mình nó với cô bé.

— Sao vậy, có chuyện gì vậy - dừng bước trước mặt nhỏ

Đưa mắt nhìn nó hồi lâu, cô bé hơi mím môi.

— Anh Long nói anh là người chuyên đâm thuê chém mướn.

— Ồ... tui... tui....

— Ảnh nói hôm qua anh mượn tiền em để vào sông bài.

— Thật ra hôm qua tui.... Tui có chút chuyện mà.....

— Ảnh nói anh là người lợi dụng.

—

Đôi mi cô bé ngân ngấn nước.

— Những chuyện đó có thật không.

— Ồ.... Chuyện đó.... Chuyện đó.... Nhưng mà nhỏ phải nghe tui đã.... Tin tui 1 lần chứ....

Nước mắt trào ra, cô bé gất lên.

— Em đang hỏi những chuyện đó có thật không.

Bối rối... Thật sự bối rối... Nó ấp úng.

— Ồ.... c...c...có....

Bật khóc nức nở, nhỏ quay người vụt chạy.

Hoảng hồn, nó vội nắm tay cô bé lại.

— Khoan đã. Nhỏ phải nghe tui nói đã...

— Tránh xa em ra...

— Nhưng tui phải giải thích.

— Anh xấu xa lắm.

— Bốippp....

Nhỏ vừa tát nó, tát thật mạnh, nó nghiêng hẳn người sang 1 bên..... Chuyện.... chuyện gì chứ.... Buông tay cô bé ra, nó không hề quay người lại.... Nhỏ hối hận khi thoáng thấy ánh mắt nó. Ánh mắt thật lạ. Là

lắm.... Ánh mắt đầy hờn tủi... Ánh mắt như trực trào khóc.... Nhưng nó không khóc... Giọng nó trầm hẳn xuống...

— Ừ. Tui là thằng như vậy đó... Tui là thằng xấu xa thế đó....

—

Quay người lại nhìn nhỏ.

— Nhưng bao nhiêu đó vẫn chưa đủ đâu... Còn nhiều điều nhỏ chưa hề biết.....

—

— Ngoài đâm thuê chém mướn ra tui còn từng làm bảo kê, từng đòi nợ mướn, từng 1 thời là nỗi sợ của giới lề đường nữa cơ

—

— Nhỏ biết vì sao không.... Vì tui là thằng bụi đời... Là thằng bị bỏ đi.... Nhỏ hiểu 3 chữ bị bỏ đi chứ...

—

Giọng nó bắt đầu lạc hẳn đi.

— Chắc nhỏ không hiểu đâu... Làm sao nhỏ hiểu được khi nhỏ chưa từng sống trong cảm giác bị người ta quăng đi.... chưa thấy mặt cha, không biết mặt mẹ khi nhỏ chưa từng bị đói... khi nhỏ chưa từng húp đồ ăn thừa của thiên hạ để sống qua ngày.... khi nhỏ chưa từng nằm khóc 1 mình khi cô đơn giữa cuộc đời này chứ hả....

—

Ồ.... Thì ra.... thì ra.....Lặng yên... Nước dàn dụa khắp mặt nhỏ.... Cô bé hiểu... hiểu hết rồi... hiểu vì sao nó như vậy... hiểu những điều mà tạo hóa không dành cho nó.... hiểu những vết thương trong lòng nó..... Nhỏ hiểu.... Nhỏ hiểu mà.....

— Nhỏ nghe tất cả cuộc đời của thằng xấu xa này rồi đó... Nhưng tui không lợi dụng như nhỏ nói đâu. Tui.... Tui....

Ngập ngừng lúc lâu, nó lặng lẽ nhìn sâu vào mắt cô bé.

—Tui yêu nhỏ.... Điều cuối đó.

Quay bước, nó cố đi thật nhanh..... Để lại phía sau lưng, nhỏ nức nở trông theo...

Rồi cô bé vụt theo, ôm chặt lấy lưng nó.

— Đừng đi... Đừng đi mà..... Anh không được đi....

—

— Em xin lỗi... xin lỗi mà....

—

Cứ đứng như vậy thật lâu... Nó nao lòng theo từng tiếng nấc của nhỏ trên lưng mình..... Nó muốn... muốn lắm.... muốn được quay lại ôm thật chặt cô bé lắm..... Nhưng.... Ừ....Nhưng..... Chữ nhưng này không cho phép nó như vậy.... Chữ nhưng này sắp lấy đi ánh sáng của nó trên đời rồi.... chữ nhưng này sắp kết thúc tất cả vui buồn của nó.....

Nhẹ nhàng gỡ tay nhỏ ra... Cô bé òa khóc to hơn, xiết chặt đôi tay lại.... Nhỏ không cho nó đi.....

.... Một thoáng ngập ngừng... Nó đưa cả hai tay lên ngực nắm lấy đôi tay của nhỏ...

Rồi chữ nhưng lại hiện ra, mang theo cả hình ảnh nhỏ gục khóc bên cạnh khi nó không bao giờ mở mắt nữa....Nó không được phép làm nhỏ đau lần nữa... Xiết mạnh đôi tay nhỏ bé lần cuối..... Nó vụt gỡ tay nhỏ ra rồi bỏ chạy.... Nó đang chạy trốn tình yêu của nó....

— Vì sao chứ....

Nó đang khóc, vừa chạy vừa khóc, thằng kon trai cũng biết khóc mà....

Băng qua đám đông dưới nhà.... băng qua cánh cổng mở rộng.... băng qua tất cả.... tất cả....

Nó rời xa để lại phía sau, một cô bé rơi lệ thật nhiều.... cô bé khóc càng nhiều hơn khi nghe những từ “ung thư máu” Trang vừa nói.... Nó ư... sao lại là nó.... sao mọi thứ bất hạnh đều chọn nó vậy.... Sao vậy....

Đêm đó. Nhỏ nhận được một cuộc điện thoại. Đầu dây bên kia im lặng khiến dòng lệ cô bé cứ rơi hoài.

— Anh à... anh quay lại đi....

—

— Anh nói gì đi....

—

— Em xin anh đó.... Đừng vậy nữa mà....

—

Khoảng không im lặng.... Rồi nhỏ nghe một giọng trầm ấm bên đầu dây kia.

— Xin lỗi. Nhưng.... Anh yêu em.

Cúp máy, nó cúp máy rồi. Cô bé không còn được nghe giọng nó nữa... Nhỏ mất nó rồi... mất nụ hôn đầu... mất 1 tiếng cười... mất 1 hình bóng... mất 1 vì sao trong lòng.... mất tất cả... Lời ước nguyện của cô bé khi này đã không thành sự thật....

Chiếc xe đồ đang ngồi đưa nó về một nơi nào đó thật xa... xa lắm... Tháo trên cổ xuống 2 sợi dây chuyền, nó nắm chặt trong tay.... Một sợi bao năm nay nó cố gắng tìm kiếm.... Một sợi bây giờ nó phải cố gắng quên... Quăng mạnh ra cửa sổ... Cuộc chơi kết thúc rồi....

... ** ..

Và cứ mỗi đêm.... Một cô bé băng khuâng ngồi bó gối trên thảm cỏ xanh ngắt..... Ánh mắt xa vời vợi ngược lên bầu trời đầy sao. Cô bé đang cố tìm một ngôi sao..... Chỉ một ngôi sao mà thôi.....

Và cứ mỗi đêm.... Một thằng nhóc băng khuâng ngược lên bầu trời muôn vàn sao sáng... Ánh mắt xa vời vợi. Thằng nhok đang cố tìm một ngôi sao..... Chỉ một ngôi sao mà thôi.....

26. Chương 26: Gặp Lại

— Đi ăn cà lem đi - Nguyên cò mảy đưa bạn

Hôm nay là sinh nhật Nguyên nên cả lũ tụ tập đầy đủ hết cả. Phong, Hổ, Trúc, Dung, có cả nhỏ nữa.

1 năm rồi. Từ cái ngày cuối nhỏ gặp nó. Bây giờ cô bé đã là sinh viên đại học, tốt nghiệp loại giỏi đang hoàng cơ... 1 năm, thời gian cũng thật lâu, nhưng đối với nhỏ thì chỉ mới là hôm qua thôi. Ánh mắt xa xăm của nó ngày ấy cô bé vẫn nhớ như in, vẫn luôn còn ở trong cô bé bầu trời sao ngày đó.

— Ừ thì đi.

Hổ xăm xăm đi trước, cả lũ lục đục theo sau. Bước vào một quán lớn bên đường, Hổ kéo ghế ngồi xuống thông dong cầm menu kêu 1 dây dài đủ loại kem, mặc cho bên này thằng Nguyên hết hồn len lén móc bóp ra đếm thử tiền.

— Ăn hết hông mà kêu nhiều dữ zậy mà - Phong nói nhỏ với Hổ

— Sao hông, tao ăn hết tiệm còn được nữa là...

— Tội thằng Nguyên chút chút mày, kêu nhiều quá nó sợ trốn mất tiêu thì ai trả tiền.

— Hồng sao - Hổ ghé vào tai Phong nói nhỏ - Bữa nay có Ngọc Dung đi nữa thì còn lâu nó mới dám trốn, mày cứ xả lảng cho tao.

— Ờ... ờ...

Phong gật gù, đúng rồi, quên mất tiêu. Vậy là thằng này khoái chí cầm menu gọi thêm một dây còn nhiều hơn cả Hổ nữa. Phía bên này, Nguyên cầm nín ngồi nhìn mà... xem khóc. Mèng ơi, tội này chơi ác quá vậy nè, kêu nhiều vậy thì... chấy mất tiêu túi tiền còn đâu. Mà kẹt nỗi bữa nay Ngọc Dung cũng đi nữa thì “chạy làng” sao được chứ... Đau răng quá.

Nghĩ vậy nhưng Nguyên chẳng biết làm gì hết, chỉ biết trợn mắt ngồi lườm hai thằng khi gió kia mức hết ly này tới ly kia mà... xót xa thôi.

— Ngon hông.

Hổ vừa ăn vừa hỏi.

— Ngon - Nhỏ tám tác

— Ủ - Trúc cũng gật gù - Kem ở đây ngon ghê.

Phong nheo mắt liếc qua Nguyên,

— Ngon hông mày.

— Ngon cái...

Nguyên từ nãy giờ bực mình ăn có zô miếng nào đâu, giờ Phong lại quay qua chọc quê làm thằng này nổi khùng, đang tính nói “Ngon cái kon khi” tự nhiên nhớ tới Dung đang ngồi kế bên nên đổi giọng ngay.

— Ngon... Cái gì cũng ngon ghê.

Hổ bắt bài liền.

— Zậy kêu tip ăn cho đã ha.

— Ờ... ờ... - Nguyên cứng họng - Tao thấy no no rồi.

Nhìn mặt thằng Nguyên... méu méu sắp khóc tới nơi, Phong thấy tội tội nên đỡ lời.

— Thôi, tao cũng no rồi. Đi đâu chơi đi.

— Ủ đi đâu chơi đi - Dung a dua

Nguyên như chụp được phao cứu sinh, hớn hỏ kêu tính tiền liền. Rồi lật đật kéo Dung đứng dậy đi ra trước. Ngang qua hai thằng bạn, Nguyên nghiêng răng cúi xuống gầm gừ.

— Chút về tội mày biết tao.

Phong với Hổ nhăn răng cười khi bước theo sau. Ra trước cửa quán, hai thằng cũng đứng xa xa Nguyên ra chút... sợ ăn đòn nguội.

— Đi ăn chả ram bắp tip đi - Phong nhăn răng

Nguyên trợn mắt liếc Phong, thằng này mà đứng gần là ăn 1 đạp gãy giò rồi.

— Thui, đi khu vui chơi đi - Trúc đề nghị

— Ủ, đi khu vui chơi đi - Dung a dua

Zậy là cả lũ quay đầu đi tip.

— Mấy người đi vui nghen - Nhỏ chọt lên tiếng - Mình về trước.

— Ồ ... - Cả bọn ngạc nhiên

— Sao vậy - Hổ nhìn nhỏ - Sao lại về.

Nhỏ cười.

— Em có chút việc ở nhà.

— Thôi mà - Trúc níu tay nhỏ - Đi chút rồi về.

— Xin Lỗi, nhưng mờ việc này gấp lắm. Phải về ngay.

Nói rồi nhỏ mỉm cười quay lưng bước thật nhanh không để ai kịp níu kéo... Đi lang thang trên đường, cô bé vòng vòng dạo quanh phố. Thật ra thì nhỏ chẳng có việc gì ở nhà cả, chỉ là từ cái ngày đó, cô bé sợ những chỗ ấy, những nơi có kỉ niệm về nó.

— Đi một mình thôi hả người đẹp.

Nhỏ giật mình ngược mắt lên. Rồi cô bé hoảng hồn lùi lại nhìn mấy thằng cô hồn đứng chặn trước mặt. Coi kìa... cả lũ 4 thằng tóc tai chải dựng ngược, mặt mũi ngênh ngang chăm chăm nhìn cô bé.

— Tui... Tui đi với bạn tui. Bạn tui đông lắm đó...

1 thằng đưa mắt nhìn ra sau lưng cô bé.

— Đâu, bạn của pé đâu.

Nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh... Xui quá, khúc đường này vắng người qua lại quá.

— Ờ... ờ... Bạn tui đang đi phía sau đó. Mấy người tránh ra cho tui đi đi, nếu không bạn tui lên thì coi chừng đó.

4 thằng cười ha hả.

— Sợ quá ha.

— Đừng xạo nữa đi pé.

— Đi 1 mình chắc buồn lắm hả, đi với bọn anh đi.

Một thằng nắm lấy tay nhỏ. Cô bé giật mình kéo tay lại nhưng không được, thằng này cầm chặt lắm.

— Thả tay tui ra.

Cô bé cố hét thật to, nhưng chẳng có ai can thiệp cả. Xung quanh vắng vẻ, lác đác vài người qua lại, nhưng ai cũng giả bộ làm lơ bước đi thật nhanh tránh phiền toái với tội ma cô kia...

— Bóppp...

Nhỏ vùng tay tát thật mạnh vào mặt cái thằng đang cầm tay mình... Nhưng thằng này vẫn lì lợm không bỏ tay ra.

— Ui da... Người đẹp cũng dữ dội quá chứ.

Lại 1 thằng xáp tới giữ luôn cánh tay còn lại của cô bé.

— Buông tay ra - Cô bé cố gắng vùng vẫy.

— Im nào, để tội anh dẫn pé đi chơi cho đỡ buồn.

— Không cần... Buông tay tui ra.

Ê... Tự nhiên 1 thằng buông tay nhỏ ra thật. Cả thân hình thằng ***** bổng bay lên cao rồi hạ lưng cái rầm zô góc tường... Phép màu vừa xuất hiện, một “ông thần” từ đâu “hiện” ra và hạ thằng cô hồn trong vòng chưa tới 3 giây. “Ông thần” đội cái nón lưỡi trai nghiêng nghiêng che gần hết khuôn mặt, một tay khoác balô, tay còn lại tiếp tục vịn ngược bả vai thằng thứ 2 đang cầm tay nhỏ. Thằng này rú lên đau đớn vội thả tay nhỏ ra.

— Rầm...

Vừa buông tay nhỏ ra là thằng ***** ăn trọn 1 đá thật mạnh bay cái vèo vào thằng kẻ bên. Cả hai lăn long lóc trên mặt đường rồi đập lưng cái bốp vào cột điện.

__ Tách...

Thằng cuối cùng vừa bật cây dao bấm ra chưa kịp làm gì đã dính nguyên cái balô vào mặt, đang loạng choạng vung dao tứ tung thì cánh tay cầm dao của thằng này lại bị vặn ngược ra sau. Lại một đòn vai nhấc bổng thằng này lên quật mạnh vào tường.... Kết thúc, vòn vẹn 2 phút, chỉ cần 2 phút là 4 thằng giang hồ ngã ngựa hết.

“Ông thần” khẽ đẩy cái nón lưỡi trai lên cao, quay qua mỉm cười với nhỏ.

__ Không sao chứ.

__ Ờ...

Cô bé lặng người nhìn vị cứu tinh... Cả 1 phút trôi qua mà cô bé vẫn chưa tin vào mắt mình.

__ Anh...

Nhỏ chột ôm choàng lấy thằng nhok đội nón nghiêng nghiêng đang mỉm cười trước mặt.... Là nó... Đúng là nó rồi... Cô bé bật khóc nức nở, đôi tay ôm thật chặt lấy nó, nhỏ sợ buông tay ra nó sẽ biến mất.

Đưa tay vuốt mái tóc cô bé.

__ Nè... Sao lại khóc.

__

Cô bé không trả lời, xiết chặt đôi tay thêm, khóc to thêm. .

5 phút trôi qua...Nó buông balô, khẽ cầm đôi vai nhỏ, hơi đẩy ra.

__ Thôi mà, nín đi mà.

Hai mắt đỏ hoe, cô bé lặng yên nhìn nó. Nó đưa tay lau nhẹ nước mắt trên má cô bé.

__ Già rồi còn khóc nhè.

__ Kệ em.

__ Xấu.

__ Kệ.

Nhỏ nhìn lại thật kĩ gương mặt nó, gương mặt luôn xuất hiện trong những giấc mơ của cô bé suốt thời gian qua.Và bây giờ không phải là mơ nữa, đúng là nó bằng xương bằng thịt rồi.

Cô bé nắm tay nó.

__ Anh đi đâu lâu nay vậy.

__ Tui đi tùm lum hết, nơi nào cũng qua.

__ Anh về lâu chưa.

__ Mới xuống xe thôi. Đang đi về thì... - nó nheo mắt - gặp nhỏ đang tát người ta nên vào “can”.

__ Hứ - cô bé chun mũi - Tại mấy người đó chứ bộ.

Nó quay qua nhìn mấy thằng kia... Mất tiêu rồi, cả lũ hông bit trốn hết từ lúc nào nữa.

Khoác balô lên vai.

__ Thôi, đi ăn gì đi, đói quá hà.

__ Ừ, đi đâu cũng được.

27. Chương 27: Hạnh Phúc Quay Về

Nhỏ cười thật tươi, bây giờ cô bé đang vui lắm cơ. Trong người cứ lâng lâng thế nào ấy. Vòng tay ôm cánh tay nó bước đi.

__ Ấy, bỏ ra y - nó kéo tay lại - người ta nhìn quá trời kia.

__ Kệ.

__ Thấy kì kì sao á.

__ Ôn quá - nhỏ nhất định không buông tay

Nó đành để vậy luôn, thôi thì kệ vậy.

Vào quán chỉ có một mình nó ăn, còn nhỏ thì cứ chăm chăm ngồi nhìn. Ngược mắt lên thấy nhỏ cứ nhìn woài, nó què què.

__ Ăn y, nhìn gì ghê vậy.

__ Thik nhìn.

__ Nhìn zậy ai mà dám ăn.

__ Sao đâu.

__ Kì kì chứ sao, khó nuốt thấy mờ.

__ Nhiều chuyện - nhỏ lờm nó - Ăn tiếp đi.

Hứ... Chưa gì đã giở cái thói hung dữ lại rồi. Nó bực mình cuí xuống ăn típ, nhìn đi, nhìn cho sưng kon mắt luôn đi.

No bụng, nó buông đũa móc bóp tính tiền.

__ Chết em.

Lục tung túi quần túi áo lên, nó hốt hoảng, cái bóp đầu mất tiêu rồi. Lục lại trong balô cũng không có. Thôi rồi... Chắc lúc nãy oánh nhau bị rớt rồi.

Nhỏ đưa mắt nhìn nó.

__ Sao vậy, rớt tiền hả.

__ Ừ - nó gãi gãi đầu - nhỏ cho tui mượn đi.

__ Em cũng không mang tiền theo.

Tiền rồi... Liếc mắt ra cửa, nó nhăn mặt. 2 – 3 thằng bồi to kon đang đứng ở đó tán dóc đủ thứ, kiểu này làm sao mà dzọt được chứ. Nhìn qua cửa sổ... cao quá đi, nó thì còn nhảy qua được chứ nhỏ thì chỉ có nước.... bắc thang thôi.

__ Giờ sao - cô bé lo lắng nhìn nó

__ Nhỏ ở lại rửa chén chứ sao - nó cười méo xẹo

__ Thui nghen, hèm giỡn đó.

Sao đây chaj', nó lung túng nhìn xung quanh... Chợt thấy có kon dán bò dưới bàn. Nó mừng rỡ đập cái bẹp, dòm qua dòm lại hông thấy ai để ý. Nó cầm kon gián bỏ vào đĩa đồ ăn trên bàn, lấy đôi đũa trộn qua trộn lại. Rồi...

__ Á.. á....

Nó hét thật to. Tiểu nhị lật đật chạy tới.

__ Chuyện gì vậy anh.

Tay nó run run chỉ vào kon gián trong đĩa đồ ăn.

— Ông chủ đâu, gọi ông chủ ra đây nhanh lên.

Chủ quán đang ngồi bên quầy tính tiền, nghe vậy vội vã chạy ra.

— Cô cậu có chuyện gì vậy.

1 tay chỉ vào đĩa đồ ăn, 1 tay nó bùm miệng như sắp nôn tới nơi vậy.

— Mấy ông làm ăn vậy đó hả.

— Ờ... ơ... - ông chủ quán hốt hoảng

— Tui sẽ cho ông biết tay, dám “đầu độc” tui hả.

Mặt ông chủ quán nhìn bắt tội.

— Xin lỗi... xin lỗi cô cậu.

— Lỗi phải gì - nó chỉ sang nhỏ - nói cho ông biết, ba của bạn tui là...là... “chánh thanh tra thành phố” đó. Quán của ông sẽ phải đóng cửa vì “mất vệ sinh”.

Nhỏ tròn mắt nhìn nó.

— Ờ... Ba em hả... Ba em là... - thấy nó nháy mắt, cô bé cũng đổi tông xạo xạo - Ờ...Ờ... Ba tui dữ lắm đó nghen. Tui mà méc lại là ba tui... bắt ông đem... bỏ tù liền.

Nó típ chiêu.

— Bắt bồi thường nữa.

Nhỏ cũng nổi máu.

— Oánh cho 1 trận nữa.

Cứ như vậy, nó với nhỏ kẻ tung người hứng. Còn ông chủ thì lùng bùng cả lỗ tai... Mèng ơi, tụi đầu bếp làm ăn dơ dáy tè, lại gặp ngay kon của chánh thanh nữa chứ.

— Xin lỗi... xin lỗi cô cậu... Xin đừng méc lại với “sếp lớn” . Tui sẽ bồi thường mà.

Nhìn cái mặt “bòm bòm” của ông chủ nó khoái chí lắm, nhưng không dám cười.

— Không cần. Sẽ không bao giờ tôi đến đây nữa đâu.

Nói rồi nó đứng dậy kéo tay nhỏ đi thật nhanh, bỏ mặc phía sau ông chủ quán hốt hoảng trông theo..... Đến lúc hai đứa đi thật xa mới dám đứng lại ôm bụng cười nắc nẻ.

— Ha ha, té ra anh cũng “điều” ghê chứ ha.

Nó gãi gãi đầu.

— Hi... Thì bắt đắc dĩ thui mờ.

— Máu gian thì có.

— Hứ. Nhỏ cũng hù ổng ghê lắm chứ bộ.

Cô bé cười toe.

— Thì bắt chước anh thui mờ.

— Cũng gian gian nơi chứ nói gì.

Hi...Cô bé cười cười ngó lơ... Thì cũng tại túng quá thui mờ.

Nó về tới nhà thì trời cũng sâm sâm tối đến nơi, có cả nhỏ nữa, cô bé nhất định đòi đi theo cho bằng được. Sợ rằng nếu để nó đi 1 mình nó sẽ lại đi luôn không bao giờ về nữa.

Nó cười cười đẩy cửa bước vào trong nhà.

— “Người về từ giấc chiêm bao” nè.

— Bópp....

— Ui chu choa... chết em....

Vừa đặt chân vào nhà là nó ăn liền 1 cây chuối zô đầu ngã chèo queo ra đất. Thằng Nguyên mặt mũi hầm hầm hai tay cầm cái chuối, gầm gừ.

— 1 thằng, còn thằng nữa đâu.

— Thằng nào chứ...

Nó xoa xoa đầu lui cui đứng dậy, nhỏ cũng vừa bước vào trong. Nguyên giật mình nhìn nhỏ rồi quay qua nhìn nó. Đưa tay dụi dụi mắt, Nguyên như không tin vào mắt mình nữa.

— Ờ... Mày... mày đó hả... Phải mày không vậy....

— Tao chứ ai. Làm gì “đợp” tao 1 cái đau quá trời zậy mày.

Nguyên thả cây chuối xuống đất gãi gãi đầu.

— Tao tưởng thằng Hổ với thằng Phong về... Mà mày đi đâu lâu nay mà không nói tụi tao tiếng nào vậy.

— Tao đi lang thang đây đó khắp nơi hết - đặt balô xuống bàn, nó nhìn Nguyên - Mà có chuyện gì mà mày tính xử hai thằng kia ghê vậy.

— Hồi nãy tụi nó... tụi nó...

Liếc qua thấy có nhỏ đứng đó Nguyên im bất, chẳng lẽ nói hồi nãy tụi nó hại tao cháy túi giờ tao oánh trả thù thì quê quá.... Nghĩ vậy nên Nguyên đánh trống... lũng.

— Ờ thôi nữa... Mà bữa nay phải làm 1 bữa ăn mừng mới được.

Nói rồi Nguyên co giò chạy ra cửa, đúng lúc đụng ngay Phong và Hổ vừa về.

— A...

— A....

Hai thằng đứng chết trân khi thấy nó trong nhà, Phong mở thật to mắt nhìn cho kĩ, Hổ thì chạy lại gần để xem.

— Đúng nó rồi mày ơi - Hổ nói lớn

Phong lật đật chạy đến.

— Đi đâu lâu nay vậy mày.

— Hi - nó cười cười - tao đi khắp nơi hết.

Hổ thui nó cái bụng zô bụng.

— Đi mà không nói tiếng nào nè, làm tụi tao lo muốn chết.

Nó nhăn mặt xoa xoa bụng, nhỏ thấy... “xót của” quá vội kéo nó ra.

— Thui mờ, ảnh mới bị anh Nguyên ụynch rồi.

Nó nhăn răng cười khì.

— Ừ, tao mới lãnh đạn giùm tụi bây đó.

— Kệ mày - Phong cười cười - để chút xử sau. Giờ phải đi làm 1 chầu mới được.

Nói rồi Phong kéo tay nó xăm xăm ra cửa, phía sau Hổ, Nguyên, nhỏ lục đục đi theo.

Cả lũ đáp cánh tại quán nhậu bên đường, nhỏ ngồi hút cam tươi mà lo lắng nhìn nó, ba thằng kia cứ thi nhau “hò zô” ép nó hết ly này đến ly khác, nó sắp xỉu tới nơi.... Chừng thấy bắt đầu say lạng quạng, cô bé kéo tay nó.

__ Đưa em về.

__ Ừ... ừ... Tụi bây đợi tao chút nghe.

Nó tê tê đứng dậy.

__ Đi được hông mày - Hổ gọi với ra

__ Ngon lành.

Nó quay đầu lại nhăn răng cười 1 cái rồi đưa cô bé ra ngoài.

Đứng trước cửa quán.

__ Nhỏ về sớm vậy.

__ Em đâu có về - nhỏ chăm chăm nhìn nó - Sao anh uống nhiều quá vậy, em giả bộ ra đây để anh khỏi uống nữa đó

__ Uhm... - nó gật gù - ...có sao đâu mờ.

__ Sao trăng gì, em không về đâu, anh cũng về nghỉ đi nha.

__ Huỳnh đệ lâu lâu gặp lại mờ.

__ Kệ - nhỏ lắc lắc tay nó - Anh về đi.

__ Uhm..... Đưa nhỏ về rồi tui về.

Cô bé lắc đầu.

__ Hem, em hông về đâu... Em sợ lắm.

__ Sợ gì - nó ngạc nhiên.

Nhỏ nắm chặt tay nó hơn.

__ Em sợ về rồi mai sẽ không gặp anh nữa.

Nó bật cười.

__ Hem sao đâu mờ, tui về rồi còn đi đâu nữa.

__ Hem, em sợ lắm.

__ Thui mờ - nó cười thật tươi - Sẽ không đi đâu nữa đâu.

Cô bé nhìn nó thật lâu.

__ Mai anh phải đến nhà em sớm để trình diện nghe.

__ Ừ...

__ Thật ghen.

__ Thật...

__ Hứa đi.

__ Hứa.

__ Uhm... - nhỏ mỉm cười nhìn nó - Rồi, anh vào đi.

__ Đưa nhỏ về đã chứ.

__ Hem cần đâu.

Nói rồi ngoắc chiếc taxi gần đó... Mở cửa bước vào, cô bé quay lại nhìn nó.

— Nhớ ghen.

— Ừ...

Nó đi tới, đang tính đóng cửa xe lại cho nhỏ thì bất ngờ cô bé cầm áo kéo nó sát vào, nhỏ nhắm mắt hôn thật lâu lên môi nó rồi đẩy nó ra đóng cửa lại ngay.

Xe lăn bánh, nó nhìn theo lúc lâu rồi cười cười 1 mình, quay lưng bước trở lại quán.

28. Chương 28: Giang Sơn Dễ Đổi

Nhỏ cười thật tươi, bây giờ cô bé đang vui lắm cơ. Trong người cứ lâng lâng thế nào ấy. Vòng tay ôm cánh tay nó bước đi.

— Ấy, bỏ ra y - nó kéo tay lại - người ta nhìn quá trời kia.

— Kệ.

— Thấy kì kì sao á.

— Ồn quá - nhỏ nhất định không buông tay

Nó đành để vậy luôn, thôi thì kệ vậy.

Vào quán chỉ có một mình nó ăn, còn nhỏ thì cứ chăm chăm ngồi nhìn. Ngược mắt lên thấy nhỏ cứ nhìn woài, nó quē quē.

— Ăn y, nhìn gì ghê vậy.

— Thik nhìn.

— Nhìn zậy ai mà dám ăn.

— Sao đâu.

— Kì kì chứ sao, khó nuốt thấy mờ.

— Nhiều chuyện - nhỏ lờm nó - Ăn tiếp đi.

Hứ... Chưa gì đã giở cái thói hung dữ lại rồi. Nó btx mình cuí xuống ăn tip, nhìn đi, nhìn cho sưng kon mắt luôn đi.

No bụng, nó buông đũa móc bóp tính tiền.

— Chết em.

Lục tung túi quần túi áo lên, nó hốt hoảng, cái bóp đầu mất tiêu rồi. Lục lại trong balô cũng không có. Thôi rồi... Chắc lúc nãy oánh nhau bị rớt rồi.

Nhỏ đưa mắt nhìn nó.

— Sao vậy, rớt tiền hả.

— Ừ - nó gãi gãi đầu - nhỏ cho tui mượn đi.

— Em cũng không mang tiền theo.

Tiêu rồi... Liếc mắt ra cửa, nó nhăn mặt. 2 – 3 thằng bồi to kon đang đứng ở đó tán dóc đủ thứ, kiểu này làm sao mà dzọt được chứ. Nhìn qua cửa sổ... cao quá đi, nó thì còn nhảy qua được chứ nhỏ thì chỉ có nước... bắc thang thôi.

_ Giờ sao - cô bé lo lắng nhìn nó

_ Nhỏ ở lại rửa chén chứ sao - nó cười méo xẹo

_ Thui nghen, hèm giỡn đó.

Sao đây chaj', nó lung túng nhìn xung quanh... Chợt thấy có kon dán bò dưới bàn. Nó mừng rỡ đập cái bẹp, dòm qua dòm lại hông thấy ai để ý. Nó cầm kon gián bỏ vào đĩa đồ ăn trên bàn, lấy đôi đũa trộn qua trộn lại. Rồi...

_ Á.. á....

Nó hét thật to. Tiểu nhị lật đật chạy tới.

_ Chuyện gì vậy anh.

Tay nó run run chỉ vào kon gián trong đĩa đồ ăn.

_ Ông chủ đâu, gọi ông chủ ra đây nhanh lên.

Chủ quán đang ngồi bên quầy tính tiền, nghe vậy vội vã chạy ra.

_ Cô cậu có chuyện gì vậy.

1 tay chỉ vào đĩa đồ ăn, 1 tay nó bùm miệng như sắp nôn tới nơi vậy.

_ Mấy ông làm ăn vậy đó hả.

_ Ờ... ơ.... - ông chủ quán hốt hoảng

_ Tui sẽ cho ông biết tay, dám “đầu độc” tui hả.

Mặt ông chủ quán nhìn bắt tội.

_ Xin lỗi... xin lỗi cô cậu.

_ Lỗi phải gì - nó chỉ sang nhỏ - nói cho ông biết, ba của bạn tui là...là... “chánh thanh tra thành phố” đó. Quán của ông sẽ phải đóng cửa vì “mất vệ sinh”.

Nhỏ tròn mắt nhìn nó.

_ Ờ... Ba em hả... Ba em là... - thấy nó nháy mắt, cô bé cũng đổi tông xạo xạo - Ờ...Ờ... Ba tui dữ lắm đó nghen. Tui mà méc lại là ba tui... bắt ông đem... bỏ tù liền.

Nó típ chiêu.

_ Bắt bồi thường nữa.

Nhỏ cũng nổi máu.

_ Oánh cho 1 trận nữa.

Cứ như vậy, nó với nhỏ kẻ tung người hứng. Còn ông chủ thì lùng bùng cả lỗ tai... Mềng ơi, tụi đầu bếp làm ăn dơ dáy tè, lại gặp ngay kon của chánh thanh nữa chứ.

_ Xin lỗi... xin lỗi cô cậu... Xin đừng méc lại với “sếp lớn” . Tui sẽ bồi thường mà.

Nhìn cái mặt “bòm bòm” của ông chủ nó khoái chí lắm, nhưng không dám cười.

_ Không cần. Sẽ không bao giờ tôi đến đây nữa đâu.

Nói rồi nó đứng dậy kéo tay nhỏ đi thật nhanh, bỏ mặc phía sau ông chủ quán hốt hoảng trông theo..... Đến lúc hai đứa đi thật xa mới dám đứng lại ôm bụng cười nắc nẻ.

_ Ha ha, té ra anh cũng “điều” ghê chứ ha.

Nó gãi gãi đầu.

_ Hi... Thì bắt đắc dĩ thui mờ.

_ Máu gian thì có.

_ Hừ. Nhỏ cũng hù ổng ghê lắm chứ bộ.

Cô bé cười toe.

_ Thì bắt chước anh thui mờ.

_ Cũng gian gian nơi chứ nói gì.

Hì...Cô bé cười cười ngó lơ... Thì cũng tại túng quá thui mờ.

Nó về tới nhà thì trời cũng sấm sầm tối đến nơi, có cả nhỏ nữa, cô bé nhất định đòi đi theo cho bằng được. Sợ rằng nếu để nó đi 1 mình nó sẽ lại đi luôn không bao giờ về nữa.

Nó cười cười đẩy cửa bước vào trong nhà.

_ “Người về từ giấc chiêm bao” nè.

_ Bópp....

_ Ui chu choa... chết em....

Vừa đặt chân vào nhà là nó ăn liền 1 cây chuối zô đầu ngã chèo queo ra đất. Thăng Nguyên mặt mũi hầm hầm hai tay cầm cái chuối, gầm gừ.

_ 1 thằng, còn thằng nữa đâu.

_ Thằng nào chứ...

Nó xoa xoa đầu lui cui đứng dậy, nhỏ cũng vừa bước vào trong. Nguyên giật mình nhìn nhỏ rồi quay qua nhìn nó. Đưa tay dụi dụi mắt, Nguyên như không tin vào mắt mình nữa.

_ Ồ... Mày... mày đó hả... Phải mày không vậy....

_ Tao chứ ai. Làm gì “đợp” tao 1 cái đau quá trời zậy mày.

Nguyên thả cây chuối xuống đất gãi gãi đầu.

_ Tao tưởng thằng Hổ với thằng Phong về... Mà mày đi đâu lâu nay mà không nói tụi tao tiếng nào vậy.

_ Tao đi lang thang đây đó khắp nơi hết - đặt balô xuống bàn, nó nhìn Nguyên - Mà có chuyện gì mà mày tính xử hai thằng kia ghê vậy.

_ Hồi nãy tụi nó... tụi nó....

Liếc qua thấy có nhỏ đứng đó Nguyên im bất, chẳng lẽ nói hồi nãy tụi nó hại tao cháy túi giờ tao oánh trả thù thì quê quá.... Nghĩ vậy nên Nguyên đánh trống... lũng.

_ Ờ thôi nữa... Mà bữa nay phải làm 1 bữa ăn mừng mới được.

Nói rồi Nguyên co giò chạy ra cửa, đúng lúc đụng ngay Phong và Hổ vừa về.

_ A...

_ A....

Hai thằng đứng chết trân khi thấy nó trong nhà, Phong mở thật to mắt nhìn cho kĩ, Hổ thì chạy lại gần để xem.

_ Đúng nó rồi mày ơi - Hổ nói lớn

Phong lật đật chạy đến.

_ Đi đâu lâu nay vậy mày.

_ Hì - nó cười cười - tao đi khắp nơi hết.

Hổ thụi nó cái đùng zô bụng.

__ Đi mà không nói tiếng nào nè, làm tội tao lo muốn chết.

Nó nhăn mặt xoa xoa bụng, nhỏ thấy... “xót của” quá vội kéo nó ra.

__ Thui mờ, ảnh mới bị anh Nguyên unction rồi.

Nó nhăn răng cười khì.

__ Ừ, tao mới lãnh đạn giùm tội bấy đó.

__ Kệ mày - Phong cười cười - để chút xử sau. Giờ phải đi làm 1 chầu mới được.

Nói rồi Phong kéo tay nó xăm xăm ra cửa, phía sau Hồ, Nguyên, nhỏ lục đục đi theo.

Cả lũ đáp cánh tại quán nhậu bên đường, nhỏ ngồi hút cam tươi mà lo lắng nhìn nó, ba thằng kia cứ thi nhau “hò zô” ép nó hết ly này đến ly khác, nó sắp xin tới nơi.... Chừng thấy bắt đầu say lạng quạng, cô bé kéo tay nó.

__ Đưa em về.

__ Ừ... ừ... Tội bấy đợi tao chút nghe.

Nó tê tê đứng dậy.

__ Đi được hông mày - Hồ gọi với ra

__ Ngon lành.

Nó quay đầu lại nhăn răng cười 1 cái rồi đưa cô bé ra ngoài.

Đứng trước cửa quán.

__ Nhỏ về sớm vậy.

__ Em đâu có về - nhỏ chăm chăm nhìn nó - Sao anh uống nhiều quá vậy, em giả bộ ra đây để anh khỏi uống nữa đó

__ Uhm... - nó gật gù - ...có sao đâu mờ.

__ Sao trăng gì, em không về đâu, anh cũng về nghỉ đi nha.

__ Huỳnh đệ lâu lâu gặp lại mờ.

__ Kệ - nhỏ lắc lắc tay nó - Anh về đi.

__ Uhm..... Đưa nhỏ về rồi tui về.

Cô bé lắc đầu.

__ Hem, em hông về đâu... Em sợ lắm.

__ Sợ gì - nó ngạc nhiên.

Nhỏ nắm chặt tay nó hơn.

__ Em sợ về rồi mai sẽ không gặp anh nữa.

Nó bật cười.

__ Hem sao đâu mờ, tui về rồi còn đi đâu nữa.

__ Hem, em sợ lắm.

__ Thui mờ - nó cười thật tươi - Sẽ không đi đâu nữa đâu.

Cô bé nhìn nó thật lâu.

__ Mai anh phải đến nhà em sớm để trình diện nghe.

__ Ừ...

__ Thật ghen.

__ Thật...

__ Hứa đi.

__ Hứa.

__ Uhm... - nhỏ mỉm cười nhìn nó - Rồi, anh vào đi.

__ Đưa nhỏ về đã chứ.

__ Hèm cần đâu.

Nói rồi ngoắc chiếc taxi gần đó... Mở cửa bước vào, cô bé quay lại nhìn nó.

__ Nhớ ghen.

__ Ừ...

Nó đi tới, đang tính đóng cửa xe lại cho nhỏ thì bất ngờ cô bé cầm áo kéo nó sát vào, nhỏ nhắm mắt hôn thật lâu lên môi nó rồi đẩy nó ra đóng cửa lại ngay.

Xe lăn bánh, nó nhìn theo lúc lâu rồi cười cười 1 mình, quay lưng bước trở lại quán.

29. Chương 29:

Ra đến sân trường, nó khoác áo vào, vừa đi vừa xoa xoa mấy chỗ bầm tím... Khỉ thiệt, tự nhiên bị mấy cái thằng ba trờì này lôi lên sân, đã vậy còn hò nhau chơi tập thể nữa chứ. Không trốn kịp là bị cha nội võ sư với tụi nó hội đồng bầm dập rồi... Bực quá, cái tụi này chơi không đẹp tí gì hết, rêm mình quá đi.

Léch thếch mò vào phòng y tế, nó bị mấy đứa chữ thập đỏ dán cho vài cái băng vào mặt. Đang xoa xoa vết bầm, đứng lên chưa kịp cảm ơn đã thấy ngay cả bầy “oan gia” hồi nãy dìu dắt nhau đi vào.

__ A... thằng đó kìa tụi bây - 1 thằng hét lớn khi thấy nó

Cả bọn quăng luôn mấy thằng thương binh qua 1 bên, hè nhau xông vào tóm nó. Nó hoảng hồn chạy ngược vào phòng y tế phóng cái vèo qua cửa sổ.

__ Choeng...

__ Á... Á...Thằng kia làm bể cái chậu hoa của thầy hiệu trưởng kìa.

Mấy thằng đang tưới cây la toáng cả lên khi thấy nó từ đâu nhảy ra làm đổ luôn cái chậu bông mà ông hiệu trưởng thích nhất.

__ Bắt nó lại đem lên văn phòng.

Vậy là thêm bảy tám đứa nữa cũng lật đặt quăng thùng tưới rượt theo nó. Nó phát hoảng, co giò chạy thiệt lẹ... Ngang qua khu hội trường đang sắp xếp chuẩn bị văn nghệ, nó lúnh quính thế nào lại làm đổ luôn cái thang có 1 thằng đang trèo lên treo dây.

__ Oạch...

Thằng kia té xài lai xuống đất. Dây dợ, băng rôn gì đứt tứ tung cả lên, hội trường bỗng chốc nhốn nháo khắp nơi.

Nhỏ tan học ra, đang loanh quơ ngoài cổng tìm nó, bỗng nghe phía sau ồn ào. Cô bé vừa quay lại thì hét hồn thấy nó từ trong sân học tốc chạy ra, kéo theo phía sau nguyên một đại đội hè nhau rượt tới. Thằng nào thằng nấy mặt mũi đỏ bừng, hăm hăm ráng bắt cho bằng được cái thằng phá phách...

Ngang qua nhỏ. Nó nói trong hơi thở.

— Về trước đi.

Rồi lại vắt giò lên cổ chạy vụt ra cổng trường. Phía sau, cả mấy chục thằng gầm gè đuổi theo.

— Bắt lấy nó.

— Uýnh gãy giò nó đi tụi bây.

— Lôi về... “chặt đầu”.

— Treo cổ nó lên.

Nó hét vía... Mẹ ơi, chết con rồi... Chẳng còn biết trời đất gì nữa, nó chạy tóe khỏi hết tốc lực băng qua đường, tụi kia không buông tha, quyết đuổi cho tới kì cùng. Băng vào 1 kon hẻm gần đó, tụi kia mất dấu nó. Cả bọn hậm hực la mắng um sùm cả lên.

— Cái thằng đó. Tao mà bắt được thì tao vặn họng.

— Nhỏ sạch răng nó ra mới hả.

— Cột đầu nó zô xe tải lôi đi.

— Đem bắn bỏ luôn.

Nó đang đu trên cây xà ngang trên đầu bọn kia mà hết hồn hết vía nín thở im re... Sợ quá... Tụi nó mà bắt được thì tiêu... “bước theo chân Bác” liền.

Chờ cho lũ kia đi hết nó mới dám leo xuống ngồi thở hồng hộc. May quá... xem nữa là thành... người trong quá khứ rồi. Cái bọn này... man rợ quá đi.

1h chiều, nó lủi thủi về tới nhà nhỏ. Vừa thấy nó bước vào cửa là cô bé chạy ra ngay.

— Anh làm gì mặt mũi dán băng tùm lum hết trơn vậy, còn bị mấy người kia rượt chạy quá trời nữa chứ.

Thả người cái phịch xuống ghế, nó tắc lưỡi.

— Không biết bữa nay ngày gì mà xui quá chừng. Mệt quá hà.

— Nhưng mà sao vậy.

Cầm ly nước nhỏ vừa đưa, nó nốc cái ực cạn sạch.

— Có biết gì đâu... Tự nhiên đi lòng vòng tham quan chơi, ai dè xui xẻo bị tụi nó hè nhau đòi... treo cổ, chặt đầu. May mà chạy kịp.

Nhỏ lom lom nhìn nó... Không dám tự nhiên đâu, đi chọc người ta thì có. Nhìn mặt là biết số nhà rồi... Nghĩ vậy nhưng cô bé vẫn tội tội, suýt xoa nắn nắn mấy chỗ bầm trên mặt nó.

— Ăn uống gì chưa.

— Rồi - nó xoa bụng - mới làm tô mì gõ.

— Zậy ngồi nghỉ chút đi rồi đưa em đi học.

— Gì... - nó há hốc miệng - Lên trường tip hả.

— Ừ.

Cô bé gật đầu cái rụp làm nó thấy..... đau răng quá. Mèng ơi, lên đó nữa hả chaj', xui xui bị chụp thì chắc... mắt nâu mà mỗ nước màu quá.

Nghĩ tới nghĩ lui 1 hồi nó cũng chẳng kiếm được kế gì để trốn hết. đành phải “chơi liêu” chở nhỏ lên trường luôn vậy. Sau khi cô bé vào lớp, nó nhìn quanh quất xung quanh rồi len lén mò ra quán cà phê ngoài trường. Nhưng vừa tới cổng đã thấy có mấy thằng “cổ nhân” đang đi vào.... Hoảng hồn, nó kéo cái nón xuống che gần hết khuôn mặt rồi giả bộ dứt tay vô túi huyết sáo quay đầu đi vào trong lại.

Cái nón lưới trai lụp xụp che hết mặt mũi làm nó cũng chẳng thấy đường xá chi hết, nhưng không dám đẩy lên, cứ bước đại tới trước rồi đến đâu thì đến. Đi một hồi nó lạc vào vườn trường, không còn nghe thấy

tiếng người ồn ào nữa, nó đẩy cái nón lên. Ờ... ở đây vắng vẻ vậy được đó, khỏi sợ gì hết, tiện thể làm 1 giấc luôn là đúng bài. Đang lui cui tìm chỗ nào mát mẻ thì...

— A... Anh...

Nó giật mình quay đầu lại.

— Ờ... Trang hả.

Đúng là Trang rồi, Trang đang cầm quyển vở ngồi dưới gốc cây tùng, vừa thấy nó nên vội đứng dậy chạy đến.

— Anh đi đâu lâu nay vậy.

Nó cười cười.

— Tui đi đây đó tùm lum hết.

— Anh về khi nào vậy - Trang nhìn khắp lượt từ đầu đến chân nó

— Mới về hà.

— Anh khỏe hông. Ờ mà.... - Trang ngập ngừng - Mà... cái...cái...

Trang không nói hết câu, chỉ đưa tay chỉ chỉ vào người. Nó hiểu ý, cười toe.

— Bệnh chứ gì. Tui cũng hem biết sao nữa, lâu lâu thì choáng chút, nhưng mờ qua rồi thì cũng bình thường lại hà.

Trang im lặng nhìn nó. Ừ... chắc cũng không đến nỗi nào, nhìn có vẻ vẫn mạnh khỏe mà.

— Mà sao anh lại vào đây. Mặt mũi anh sao vậy.

— Ờ... ờ... Hồi sáng tui bị té, giờ buồn buồn nên đi dạo vòng vòng chút chơi á mà.

Vừa lúc đó thì chuông reng, Trang vội quay qua nó.

— Em vào học đã, chút gặp anh sau nghe.

— Ờ....

— À... Mà anh cho em số điện thoại đi.

Nó nhăn răng cười.

— Tui hem có điện thoại.

Trang xịu mặt quay đầu hối hả chạy vào lớp. Nó ở lại phía sau què què nhìn theo, dỏm quá, thời này rồi mờ hem có được cái điện thoại nữa... Mờ thui, kệ, ngủ 1 giấc đã. Nằm lăn xuống bãi cỏ bên dưới gốc cây tùng già, nó làm 1 giấc thật ngon.

Buổi chiều, nó giật mình nghe tiếng chuông reng, lật đật bật người dậy chạy ra đón nhỏ. Cô bé cũng vừa ra đang đứng nơi cổng trường chờ nó...

— Quẹo qua đây đi - nhỏ nói khi nó lái xe ngang qua chợ

Ừ thì quẹo, nó là vệ sĩ mờ, thích thì chiều thui.

— Dừng lại đi.

Nhỏ bước xuống xe, đi vào cửa hàng điện thoại di động to nhất phố.

— Anh lựa đi.

— Lựa gì - nó ngơ ngác

— Sao thiếu iốt quá vậy. Thì vào đây lựa điện thoại chứ lựa gì nữa.

Nó ngơ ngác.

__ Mà lựa làm chi.

Nhỏ phát ngán nhìn nó.

__ Lựa cho anh chứ lựa làm chi. Chẳng lẽ em nói anh lựa cho em.

__ Ờ... - nó gãi gãi đầu - lựa cho tui hử.

__ Ừ. Nhanh đi.

Nó bối rối nhìn khắp xung quanh. Biết gì đâu chaj', từ nhỏ tới giờ đâu có rành mấy cái thứ này đâu chứ.

__ Cái này đi - nó chỉ tay vào chiếc “đập đá” 300 ngàn bèo nhất.

__ Gì - nhỏ tròn mắt nhìn nó - cái này xài làm chi.

__ Ờ... - nó lại gãi đầu - ... thì tui chỉ còn chừng này tiền thôi.

Nhỏ lườm nó 1 cái thật dài.

__ Anh còn bi nhiêu kệ anh chứ. Giờ em mua tặng anh mờ.

__ Sao chứ..... Thui nữa... - nó lắc đầu nguầy nguậy - ...Tui hem lấy đâu.

__ Sao hem lấy - nhỏ chăm chăm nhìn nó

__ Thì hem lấy chứ sao. Kì lắm.

__ Kì gì há.

__ Thì kì chứ sao.

__ Một ghê - giọng cô bé có vẻ bắt đầu giận - Thì coi như trừ vào lương cũng được.

__ Nhưng....

__ Nhưng nhì gì. Lấy cái này đi.

Nhỏ lấy cái noki N96 đưa cho nó. Nó ngập ngừng cầm lên xoay tới xoay lui trên tay. Ừ thì coi như trừ lương cũng được, cầm đại cho rồi, mất công giận thì mệt lắm.

Ra đến xe, nó lơ ngơ cầm điện thoại xoay xoay. Rồi tự nhiên nó la hoảng.

__ Ê nè, cái này hư rồi.

__ Đâu, hư sao - nhỏ quay qua ngay

__ Thì cái màn hình nó đen thui nè. Tui thấy của người ta có đèn xanh xanh đỏ đỏ đẹp lắm mờ.

Cô bé lắc đầu nhìn nó.

__ Một ghê, chán anh thiệt. Đã lắp sim bật nguồn đâu. Đưa đây...

Nhỏ giật lấy cái di động lắp lắp bấm bấm 1 hồi rồi đưa nó.

__ Rồi đó, anh lúa quá đi.

Nó nhe răng cười khì.

__ Hi... Ừ thì lúa. Nhỏ bày cho tui một chút đi.

Nói một chút chứ thật ra tới mười mấy chút lận, cô bé phải mất hơn tiếng đồng hồ nó mới biết xài sơ sơ.

__ Thôi... Anh về tự coi thêm đi - nhỏ phát chán khi thấy nó “chẳng biết chút xíu gì về điện” hết - Bày anh chút nữa chắc em khùng lên luôn quá.

__ Ờ... ờ...

Nó gật gù mà mắt vẫn không rời khỏi cái điện thoại, lần đầu tiên thành... “người sành điệu” nó khoái lắm, cứ mò mò bấm tới bấm lui hoài.

Về tới nhà, vừa bước vào cửa thấy 3 thằng bạn đang ngồi uống cà phê đánh cờ. Nó rút cái di động ra khoe ngay.

— Ê tụi bây, tao mới có cái “alô không dây” nè.

Nói rồi nó cầm cái điện thoại bấm bấm mở nhạc ra vẻ sành điệu lắm.

— Sao... Thấy ngon lành hem hả.

— Xììì... Có khi gì đâu.

3 thằng liếc mắt dòm qua 1 cái rồi quay lại đánh cờ tip. Nó mất hứng.

— Ê... Tụi mày hông muốn... rờ 1 miếng hả.

Phong trề môi.

— Tụi tao thèm vào...

Phong vừa dứt lời là rút cái O2 ra bỏ lên bàn ngay, Hổ, Nguyên cũng móc ra 2 cái “không dây” thiết xịn bỏ lên.

— Ờ....

Nó há mỏ nhìn tụi bạn. Mèng ơi... Tụi này “lên đời” hồi nào vậy cà. Mấy cái của tụi nó còn... bự hơn của mình nữa, nhìn...wòanh trắng quá xá trời luôn.

Nó lé mắt dòm tụi bạn

— Tụi mày... chôm ở đâu vậy.

— Hàng còn bảo hành nghe kon - Nguyên hếch mặt - Hơn chục chai 1 cái đó.

Hổ cũng lên giọng.

— Người “làm ăn lớn” là vậy đó. Ai như mấy thằng hai lúa mà bày đặt đi khoe.

Nó què què quá chừng.

— Kệ tao mày.

Nói rồi nó đi 1 mạch ra sau. 3 thằng khoái chí cười um cả lên, nó càng què tợn... Hứ... cái tụi này, chút chờ bọn nó ngủ xách mấy cái alô ra... bán chai bao phứt cho bỏ ghét.

Tối đó nó hông thèm ra uống cà phê với mấy thằng bạn mà chui tọt vào giường ngủ sớm. Bux mình quá, mai phải kiếm tiền ra mua nguyên một bịch điện thoại về... chọi cho bọn nó u đầu cho biết.

Đang nằm hậm hực thì chuông điện thoại reng, nó cầm lên xem, “Ngủ chưa”... À, tin nhắn của nhỏ, để trả lời coi... Nghĩ thì nghĩ vậy thui chứ hồi chiều nhỏ bày bấm cái gì giờ nó quên mất tiêu rồi, táy máy 1 hồi nó vẫn chẳng trả lời được khi khô gì hết. Bux quá gọi luôn.

— A nhô, nhỏ hả, chưa ngủ.

Bên kia tiếng cô bé trả lời.

— Ờ, sao hem nhắn tin.

— Bấm sao quên mất tiêu rồi.

— Trời - cô bé tắc lưỡi - Sao anh dõm vậy. Để mai em bày lại cho.

— Ờ, cũng được... Mà nhỏ đang làm gì á.

— Chuẩn bị ngủ. Anh chưa ngủ hử.

— Ừ, cũng sắp ngủ rồi... Mà nè....

— Sao anh.

_ Mai đổi cho tui cái điện thoại xịn nhất nghen, trừ lương mấy tháng cũng được.
_ Sao vậy, cái kia bị gì hở.
_ Hem. Nhưng mà tui thằng Nguyên có mấy cái bự bự nhìn ngon cơm lắm. Tui nó chọc quê tui.
_ Hi, kệ đi. Giận chi au già. Lớn rồi, chấp chi.
_ Nhưng mờ thằng Hổ nó lớn hơn chứ. Nó 1 mét 8 lặn, cao hơn tui 1 khúc luôn.
_ Hi, anh kon nít quá đi. Thui mờ, ngủ đi mờ.
_ Nhưng...

Nhỏ đổi giọng ngọt hết sức.

_ Thui mờ, ngủ đi mùa.
Nó hơi nguôi nguôi.
_ Ủ thì ngủ. Nhỏ ngủ trước y.
_ Uhm. Anh cúp y.
_ Nhỏ cúp trước y.
_ Anh cúp trước.
_ Nhỏ.
_ Anh.

Cứ vậy, hai đứa cứ như... hai đứa khùng, dùng dằng hoài. Chẳng ai chịu cúp trước hết.

_ Thui nè - nhỏ bự mình - Đếm 1 tới 3 cúp chung 1 lúc nghen.
_ Ủ, đếm đi.
_ 1...2...3.
_ Tút... tut...

Cô bé còn cầm máy mà nó cúp rồi. Làm thiệt hả, bõm tè... nói zậy mà cúp thiệt hả, tính tình gì thiệt thà quá zậy. Nhỏ bự bự cất máy đi ngủ luôn.

30. Chương 30:

Sáng ngày mai.

_ Nè, đi đổi điện thoại đi - nó nói khi vừa gặp nhỏ trước cổng.
Cô bé nhăn mặt nhìn nó.
_ Rồi, một anh ghê, biết xài gì đâu mà màu mè quá.
_ Kệ, lên xe đi tui chở đi.
Nhỏ lè lưỡi leo lên xe.... Thiệt tình, lớn rồi mà còn....
Dừng lại nơi cửa tiệm to nhất phố, lần này nó xăm xăm bước zô trước.
_ Lấy tui cái bự nhất đi ông chủ.
Nó nói khi đứng trước mặt ông chủ quán. Ông chủ ngơ ngác nhìn nó.

— Cái bự hả. Cậu thích bự cỡ nào.

— Cái bự nhất á.

Ông chủ suy nghĩ 1 hồi rồi lấy cái.... điện thoại bàn đặt lên trên. Nhỏ mới bước vào thấy vậy bùm miệng cười khúc khích. Nó nhăn mặt.

— Hem phải cái này. Cái “alô không dây” á.

— À... ờ... - Ông chủ gật gù - ...Nhưng mà cậu thích hiệu gì.

— Gì cũng được.

Nhỏ cười cười chỉ tay vào cái điện thoại Trung Quốc to to gần đó.

— Cái này đi. Đây là cái mới ra xịn nhất đó.

— Đâu phải, cái đó....

Ông chủ đang tính nói gì tự nhiên im bặt, cô bé vừa nháy mắt với ông. Nó hông thấy zụ đó nên ngu ngu hỏi ông chủ.

— Phải hem, ngon nhất đó hả.

— Ờ... ờ... hàng “mô đen” nhất đó.

Nó khoái chí.

— Zậy lấy tui cái đó đi.

Ông chủ vừa tính tiền vừa lắc đầu liếc nó. Cái thằng đầu bò này ở đâu ra vậy ta, đòi cái xịn nhất mà đưa cho cái đồ tàu cũng tin. Chắc thằng này mới bán ruộng dưới quê lên thành phố chơi đây mà.

Nó hông biết ông chủ với nhỏ đang ngao ngán nhìn theo. Cầm cái điện thoại trên tay, hí ha hí hửng xoay tới xoay lui. Ờ... chắc là xịn nhất rồi, to quá xá quà xa. Phen này xách về cho tụi kia thêm.... chảy nước miếng chơi.

Chở nhỏ đi ăn sáng rồi lên trường. Cô bé vào lớp học, nó bắn xuống căn tin trường uống cà phê. Vừa xuống tới nơi bắt gặp Trang đang đi ra. Nó gọi lại khoe của ngay.

— Trang....

— Gì vậy anh.

— Tui sắm điện thoại rồi nà. Xịn nhất đàn ông nghe.

Móc cái di động ra, Trang phì cười nhìn nó.

— Gì chứ, cái này mà xịn nhất hả.

— Ừ, Nhỏ nói cái này mới ra đó.

— Hông dám đâu. Cái này là đồ Trung Quốc, 2 triệu là cao nhất chứ xịn cái gì.

— Ờ.... - nó ngơ ngác - Sao... sao hồi nãy....

— Hi, anh bị dụ rồi.

— Hem... hem phải hàng ngon hả.

— Ừ...

Nó đứng chết trân. Trời đất... gì nữa đây ta. Nhỏ mà cũng xạo mình hả. Chơi gì kì zậy....

Nhìn cái mặt đàn ra của nó Trang thấy tội tội.

— Thui nữa, máy gì chẳng được. Số anh bi nhui.

— Ờ... ờ... hình như 0919779914.

_ Uhm, em zô học đã, gọi anh sau nhen.

_ Ừ...

Nó bựx mình ngồi làm 1 hơi hết sạch 4 chai “num pờ oanh”. Quá thể rồi... dám dụ mình hả.

Giờ ra chơi. Nhỏ vừa ra khỏi lớp đã gặp ngay nó đứng chờ trước cửa.

_ Anh đứng đây nãy giờ hả.

Nó hông trả lời, hằm hằm liếc nhỏ.

_ Xạo tui hả. Cái điện thoại này mà xịn khỉ gì. Đồ tàu mà.

Cô bé hết hồn. Trời đất... Sao biết hay vậy ta.

_ Ờ... thì... thì tại... tại anh chứ bộ.

_ Sao tại tui.

_ Tại anh màu mè quá chi. Cái hôm qua của anh là xịn rồi, anh còn đòi đổi nữa, em biết đổi cái nào xịn hơn đâu chứ.

Nó bựx bựx.

_ Vậy sao hem nói, còn đưa tui cái này chi.

_ Thì tại anh cứ đòi đổi chi.

_ Nhưng....

_ Nhưng gì. Anh hem xài thì quăng đi - Cô bé giận dỗi bỏ đi 1 mạch

_ Ờ...

Nó ngó người nhìn theo... Ủa... đáng ra mình giận nhỏ mới đúng chứ, sao giờ tự nhiên cái thành nhỏ giận mình zậy... Sao khó hiểu zậy nè.

Nó lật đật chạy theo kéo tay cô bé lại.

_ Thui mờ, Cái nào cũng được. hem đổi nữa.

_

_ Tui xài cái này cũng được mà, đừng giận mà.

_

_ Năn nỉ mà....

Nhỏ ậm ự nhưng trong bụng khoái lắm. Hehe... mới giả bộ chút xíu mà đã dính đòn rồi, ku này dễ dụ quá....
Làm bộ đóng mặt nghiêm, cô bé lờm nó.

_ Hem có ý kiến ý cò gì nữa nghe chưa.

_ Nghe.

_ Nói sao nghe vậy nghe chưa.

_ Ừ.

_ Chút phải bao em đi ăn nghe hông.

_ Hông... - nó nhăn mặt - ... làm tới quá nhen. “Được voi đòi hai bà Trưng” hả. Tui mới về, còn đang ăn ké thằng Hổ, thằng Phong mà tiền đâu bao nhỏ đi ăn chứ.

Cô bé cười toe.

_ Hi, thì em ược.

__ Hứ... Được cái ăn hiệp người khác thui.

Nó bực mình đi xuống căn tin lại. Xui quá... tự nhiên đổi cái di động xịn thành dỏm, đã vậy còn phải mượn tiền dẫn người xạo mình đi ăn nữa chứ.... Kon gái bắt công quá....

Bà chủ quán trợn mắt dòm nó tu cái ực hết chai nước ngọt. Mới có chút xíu buổi sáng mà nó đã làm hết 7 chai rồi, nước ngọt mà làm như bia á, uống gì mà uống dữ dội quá nè trời.

Đang hăm hực thì điện thoại reo.

__ A nhô.

__ Em Trang nè. Đi chơi hông.

__ Hông - nó đang bực

__ Vậy đi ăn đi

__ Ừ, đi liền.

Nó hí hửng đi ngay, sáng giờ xui quá, may mà giờ có kèo thơm này. Phải ăn thiệt nhiều xả xui mới được.

__ Vậy anh ra cổng trường đi.

Ra đến cổng, thấy Trang đang đứng đợi, nó chạy tới ngay.

__ Lên xe đi - nó mở cửa cho Trang

Trang mỉm cười chưa kịp bước lên thì..

__ Á... Thằng hồi hôm kia tụi bây.

Ngay lập tức 1 đám đông quay theo hướng thằng mới chỉ điểm.

__ Đúng nó rồi. Tóm nó lại.

__ Nhanh lên coi chừng nó chạy.

Nó diếng người. Mềng ơi... đúng thiệt bữa nay ngày gì mà xui quá vậy nè, “trời đánh còn tránh bữa ăn” chứ. Sao cái tụi này không biết điều gì hết trơn vậy. Giờ mà có chạy cũng hém kịp rồi. Nó nổi khùng.

__ Bữa nay tao hém chơi với tụi mày nha.

__ Tụi tao mà thêm chơi với mày hả. Bữa nay phải ày 1 trận mới được.

Nguyên một đám xúm vào bu quanh nó. Nó đang bực sẵn, giờ còn thêm tụi này phá đám bữa ăn nữa. Máu nóng nổi lên, cởi phăng cái áo.

__ Thằng nào bắn lãnh bước lên đây.

Một thằng sấn tới tung cú đấm, nó nghiêng người né qua 1 bên rồi chụp luôn cánh tay nhấc bổng thằng này lên quăng cái rầm vào tụi kia. Đám đông bắt đầu nhốn nháo lộn xộn. Trang hốt hoảng.

__ Gì vậy, có chuyện gì vậy.

__ Không có gì đâu - nó kéo Trang ra sau - Để tui xử tụi này chút coi.

__ Lên hết luôn đi tụi bây - 1 thằng la lớn

Ngay lập tức cả đám lao vào, nó xoay vòng vòng như bông vụ trong đám đông, ném bên này, đá bên kia, thằng bay như chim, thằng bò như rắn... Chỉ 10 phút sau là cả lũ nằm la liệt dưới đất, nó cũng bầm dập đứng dựa vào xe thử hồng hộc.

__ Lần sau tránh xa tao ra nghe chưa - nó vừa thở vừa đá vào mông 1 thằng nằm gần đó

__ Zà.. zà... - thằng này lật đật bò dậy kéo mấy thằng kia bỏ chạy

Trang chạy lại lo lắng nhìn nó.

— Anh có sao hông, có bị gì không.

— Hem... hem sao... Đi ăn đi.

Nó quay lại chưa kịp mở cửa xe thì.

— Hoétttt....

Thôi chết... bảo vệ. Dợt gấp.... Nó phóng cái vù ra khỏi cổng... Mấy ông bảo vệ ra đến nơi thì nó đã hô biến mất tiêu rồi.

Léch thếch đi bộ về nhà, nó bưx bội vừa đi vừa lằm bằm.

— Đúng thiệt mà... Ngày nay là ngày gì mà xui xẻo quá đi mất.

Co giò sút cái lon bia lăn trên đường cái cốp...

— Ui da...

Lon bia vừa bay cái vèo trúng chân một ông khách đang uống cà phê gần đó.

— Thằng kia đứng lại...

Ông khách hùng hổ đứng dậy, nó co giò chạy cái vèo

31. Chương 31:

Nơi sân trường. Nhỏ giật mình nghe Trang kể lại zụ hồi nãy, cô bé lật đật gọi điện cho nó.

— Anh đang ở đâu vậy.

— Tui đang ở nhà.

— Anh có bị gì hem.

— Hem bị gì hết.

— Thật không.

— Thật.

— Vậy đi ăn đi.

— Ờ đi liền...

Đang hí hửng tự nhiên giọng nó rầu rầu.

— Mà thôi nữa, tui hem đi đâu, bữa nay tui ở nhà thui, ra đường xui xẻo lắm.

— Đi chút thui mà - nhỏ năn nỉ

— Thui. Sáng giờ toàn gặp xui hem à.

— Ừ, vậy thui.

Cô bé buồn buồn cúp máy. Trang đứng kể bên tò mò.

— Sao, hông đi hả.

— Ừ.

— Vậy mình qua nhà ảnh chơi đi.

— Ờ ha....

Nhỏ sực nhớ. Vội lấy xe chở Trang sang nhà nó.

— Đây hả - Trang ngỡ ngác khi nhỏ dừng lại trước nhà nó.

— Ừ.

— Sao nhỏ xíu tồi tàn vậy.

— Thì nhà thuê mờ.

Trang im lặng nhìn khắp xung quanh căn nhà 1 lượt rồi bước theo nhỏ vào trong.

Nó đang nằm trên giường, lấy gối che mặt. Phong đang lật rau, Hồ với Nguyên lúi húi nấu ăn.

— Xuống dọn cơm mày - Phong liếc lên giường

— Không - nó vẫn úp cái gối trên mặt - Tao đang mệt lắm.

Nguyên quay qua.

— Mệt cũng xuống dọn. Không thì nhịn.

— Nhịn luôn.

Nhỏ với Trang phì cười nhìn lũ con trai hì hục nấu ăn.

— Nè - nhỏ lên tiếng - Xuống dọn cơm em ăn với.

Cả bọn quay qua giật mình khi thấy hai cô bé đang tùm tùm trước cửa. Nó cười toe nhảy xuống giường

— Mới tới hả.

— Uhm.

Nguyên mỉm cười.

— Zô ngồi chơi đi.

Hai cô bé bước vào ngồi xuống ghế. Hồ khều khều thăm thì với nó.

— Ê, bé nào kia mà nhìn xinh quá trời vậy.

— À, bạn của Huệ. Tiểu thơ nhà Thanh Long đang hoàng ghen mày.

— Dữ dội dậy hả.

— Chứ sao nữa.

Nó giới thiệu Trang cho cả bọn rồi chạy đi rót nước. Nhỏ suýt soa nhìn cái mặt dán đầy băng của nó.

— Vậy mà nói hem bị gì hở. Mặt mũi tèm hem hết kìa.

Nó cười cười đưa tay gỡ gỡ đầu. Phong ngược lên chen vào.

— Kệ nó đi. Nghe đâu nó mới oánh lộn với tụi nào đó mà. Thằng đó phải cho nó nằm liệt giường nó mới sợ.

— Liệt nè.

Nó thúi Phong cái đùng đau méo mặt. Nguyên bưng mâm cơm lên vừa đặt vào bàn vừa liếc nó.

— Hồi này mày nói nhịn cơm phải hông.

Nó cười khì.

— Ừ thì... thì hồi này nhịn, giờ hem nhịn nữa.

Nói rồi nó ngồi ngay xuống ghế cầm chén cơm.

— Thôi ăn cơm đi, ý kiến ý cò nhiều quá. Chậm chạp tao ăn hết bây giờ.

Cả bọn ngồi xuống đưa mắt lườm nó. Cái thằng... chỉ có ăn với ăn thôi...

Đang ăn Hồ cầm đũa gấp khúc cá bở vô chén Trang.

— Trang ăn đi.

— Ờ... ờ.. cảm ơn anh.

Nó liếc thấy ngứa mắt quá cũng đưa đôi gấp khúc cá bở vô chén nhỏ.

— Nhỏ ăn đi.

Cô bé không nói gì chỉ tằm tằm nhìn nó cười cười.

Nguyên ngồi kế bên cũng nổi máu, gấp khúc cá bở vô... chén mình... Ăn hết rồi bỏ xương qua chén thằng Phong.

— “Em” ăn đi.

Phong trợn mắt nhìn nguyên khúc xương tổ bố trong chén.

— Mà y giỡn mặt hả. Ăn cái gì.

Nguyên cười cười.

— “Em” chê ít hả.

Gấp thêm khúc xương nữa bỏ vô chén Phong.

— Rồi đó, ăn đi.

— Ăn nè.

Phong thụi cái đùng một cái làm thằng Nguyên lộn hăn một vòng bay xuống đất nằm chèo queo...

Cả bọn ôm bụng cười nắc nẻ.

Cơm nước xong, ngồi nghỉ nói chuyện 1 lát nhỏ với Trang đòi về đi học.

— Ngồi chơi chút nữa y - Hồ tiếc nuôi

Trang lắc đầu.

— Hông được đâu, sắp zô học rồi.

— Chút xíu thôi - Hồ dụ dụ

— Khi khác đi, trễ rồi - nhỏ đứng lên

Thấy mặt Hồ có vẻ buồn buồn nó tội tội.

— Mai nè, mai chủ nhật được nghỉ nè.

— Ừ - Trang cười cười - Mai đi đâu chơi cũng được.

Nguyên hưởng ứng ngay.

— Ừ, đúng đó. Mai tụi anh cũng được nghỉ. Mình đi núi Lang Bian đi, tao chưa được đi.

— Đi thì đi - Phong duyệt luôn.

Hồ mừng rơn.

— Được đó.

Vậy là hai cô bé lên xe đi học, Nguyên lủi thủi đi... rửa chén. Đáng ra hôm nay đến lượt Phong rửa, nhưng thằng này bực mình cái zụ hồi nãy nên lôi đầu Nguyên bắt làm thay.

— Bữa sau chừa ghen mà y - Phong hất hàm

Nguyên vừa rửa vừa lau bầu.

— Đồ cơ hội. Giỡn có chút xíu đó mà cũng bày đặt phạt này phạt nọ.

— “Phạm nhân” hông có được phát biểu mày - Hổ đang rung đùi hút thuốc cũng chen vào.
 Nó đang tính đi pha cà phê tự nhiên sức nhớ. Quay qua Hổ.

— À nè. Mày kết Trang phải hem.

— Đâu... - Hổ bối rồi - Đâu có... Tầm bậy không.

Phong nhớ ra cũng chen vào.

— Đùng có chối mày. Nhìn sơ qua là tao biết rồi.

— Hông có ... - Hổ đỏ mặt lắc đầu nguây nguây

— Nó chối kìa. Đè đầu nó ra.

Nó nhảy zô lật úp thẳng Hổ lại, Phong vịn tay, nó vịn chân. Nguyên cũng lật đật bỏ thau chén chạy lên... thọt léc Hổ.

— Khai mau.

— Khai.... Khai... để từ từ tao khai

Mới mấy chiêu đầu mà Hổ đã đầu hàng rồi. Nó hất hàm.

— Có thích Trang hem.

— Có... có... - Hổ nằm xài lai dưới đất la hét inh ỏi - ... Nhưng mà có chút xíu hà.

Phong vịn mạnh tay hơn.

— Nhìn người ta “đắm đuối” zậy mà chút xíu hà.

Hổ la to hơn nữa.

— Nhiều... Thích nhiều... Thả tao ra đi.

Ba thằng buông tay ra. Nó cười toe.

— Ừ... thích nhiều thì còn nghe được. Phải khai từ đầu có phải hay hơn không.

Hổ nhăn nhó xoa tay xoa chân.

— Tụi bây hiếp người quá.

— Đùng có ồn - Nguyên cười cười - Phạt mày cái tội... “thích người ta”, đi xuống rửa chén nhanh lên.

— Mặc gì... - Hổ cự nự - Zụ này đâu có liên quan gì tới.... cái thau chén đâu chứ.

Nguyên ung dung ngồi gác chân rung đùi mỗi điều thuốc.

— Cấm cãi. Muốn tao méc Trang hông.

Hổ hết hồn.

— Ấy... ấy... Đùng mà, để tao rửa cho.

Léch thếch đi rửa chén mà Hổ hông dám cãi một câu. Bực quá đi... cái tụi này đúng là.... Mà đầu đuôi cũng “tại” cái con bé Trang kia hết á, tự nhiên ở đâu mò tới làm người ta... bối rối quá chừng.

Sáng hôm sau, Hổ dậy sớm nhất đi kéo mền từng thẳng.

— Dậy coi tụi bây. Sáng bánh mắt rồi kìa.

— Ừ... ừ... để từ từ đi - nó ngái ngủ

Hổ giật tung cái mền của nó.

— Lẹ đi. Tụi bây rề rà quá.

Nguyên hơi hơi mở mắt liếc Hổ.

— Bình thường mày là trùm ngủ nướng mà. Sao nay dậy sớm quá vậy.
 Nó giật lại cái mền đắp lên.

— Mày có dậy sớm thì Trang cũng đâu có tới sớm.
 Hồ đồ mặt ắp úng.

— Gì chứ.... Tao kêu tụi mày dậy sớm để.... để chuẩn bị mà.

— Chuẩn bị gì - Phong vừa tỉnh

— Thì... thì đồ đạc... xe cộ...

— Ờ ha...

Nó tung mền nhảy cái vèo xuống giường.

— Tao phải qua chở Trà Huế nữa chứ.

Phong cũng hết hồn.

— Tao chở Trúc.

— Ngọc Dung nữa.

Nguyên phóng như bay xuống đất. Cả lũ nhón nháo cả lên. Hồ đồ mặt đứng nhìn.

— Rồi tao chở ai. Tao đâu biết nhà Trang.

— Để tao chở luôn cho.

Nó đánh răng lau mặt xong vội vã mặc áo chạy cái vù qua nhỏ... Lát sau nó quay lại với chiếc xe 16 chỗ nhà Kim Phụng, trên xe có nhỏ và Trang. Vừa bước vào nhà nó đã thấy Trúc, Dung đầy đủ hết cả. Phong, Hồ, Nguyên thì đang lui cui hí hoáy chi đó.

— Tụi mày làm trò gì đó.

Nguyên nói mà không thèm quay mặt lại.

— Chuẩn bị đồ chứ chi.

— Nhưng cái balô đó của tao mà.

Hồ làu bàu.

— Thì nhà còn cái này chứ nhieu. Xài chung đi.

— Tụi mày bỏ hết chỗ rồi lấy đâu tao bỏ.

Phong bực mình.

— Mày bỏ... bị nilong đi.

Nó bí quá quay qua nhỏ.

— Nhỏ cho tui bỏ chung với.

— Hồng - cô bé chun mũi - Đồ kon gái mà anh bỏ zô sao được.

Chứ giờ sao ta. Hết cách nó giựt cái balô quăng đồ của ba thằng mỗi đứa 1 món ra rồi ôm đồ mình nhét zô... Xong. Lên đường...

Xe chạy thẳng 1 mạch đến chân núi. Đưa xe vào bãi, cả bọn hí hửng đi vào.

Thấy có mấy chiếc xe rip du lịch đậu ở đó, bọn kon trai khoái chí chỉ chỗ.

— Thuê chiếc này chạy lên cho oách.

— Ờ, nhìn ngầu quá chừng.

Bọn kon gái nhăn mặt.

_ Đi leo núi mà ngồi xe.

_ Đi vậy hay ho gì.

_ Sao lười biếng quá zậy.

Tụi kon trai quē quē.

_ Hừ... tại sợ mấy người đi hông nổi chứ bộ.

Dung chun mũi.

_ Gì mà hông nổi. Đi trước cho coi.

Nói rồi Dung xăm xăm đi trước dẫn đầu. Nhỏ, Trúc, Trang đi sau. Nó gọi với theo.

_ Chút đi hông nổi hem có ai công đâu nghen.

Nhỏ quay lại lè lưỡi.

_ Thèm...

Thèm không thì không biết chứ thấy đi chưa hết 1/3 đường thì bên nữ nhi đã xiêu vẹo ngồi nghỉ rồi. Đó là chưa xách đồ gì hết đó, nếu không thì chắc đã lăn vòng vòng xuống lại rồi. Trong nhóm 4 người thì chỉ có mình Dung là dân có nghề nên còn trụ được thôi.

_ Ráng đi, lên trước cho tụi kon trai biết mặt chứ.

Trang vừa ngồi thở vừa lắc đầu.

_ Nghỉ chút đi. Mình chịu hết nổi rồi.

_ Ủ... - nhỏ cũng thở quá trời - Nghỉ chút đi.

Dung cũng hơi mệt đang tính ngồi xuống thì giọng thẳng Nguyên.

_ Mệt rồi hả. Zậy mà hồi nãy to còi quá hén.

_ Ai mệt chứ - Dung cự lại

_ Hông mệt sao ngồi đó.

Dung bực mình đứng dậy đi 1 mạch lên trên, Nguyên hối hả rượt theo... Còn lại 3 nữ ngồi lè lưỡi nhìn theo. Mệt quá đi thôi...

Nó lại gần nhỏ.

_ Dẫm quá trời mà cũng hăng. Lên tui công đi nè.

_ Hem thèm.

Cô bé bực bội đứng lên đi tiếp. Mới có chút xíu lại ngồi xuống thở. Nó đến gần.

_ Đi có nổi đâu mờ đi.

_ Kệ em.

Nhỏ vừa đứng lên đi tiếp lại té xuống ngay... Nó lắc đầu nhìn cô bé, bướng quá đi, sắp xỉu tới nơi mà lì... Cúi xuống đỡ nhỏ lên lưng, nó công nhỏ đi tiếp.

_ Thả em ra... - cô bé giẫy nẩy trên lưng nó - ...Em hem thèm mà.

_ Mệt ghê, nhỏ bướng quá đi.

_ Kệ em, anh thả ra.

_ Bịchhh.....

Nó vừa buông tay ra là nhỏ rút xuống như trái mít rụng liền.

_ Uiii da... đau quá. Anh chơi gì kì vậy hả - cô bé nhăn mặt xoa xoa mông

_ Hi, thì tại nhỏ nói thả ra mờ. Tính tui... “thiệt thà” lắm.

Nó cười toe lại cúi xuống xóc nhỏ lên lưng công đi tip. Mắt nheo nheo liếc ra sau.

_ Thả ra nữa hem.

_ Anh.....

Nhỏ cứng họng... Ku này... chơi kì quá hà. Nói thả ra nữa chắc mai mốt... ngồi hem được lun quá...

_ Anh coi chừng em đó - nhỏ đâm thùm thụp trên lưng nó

_ Đau quá, đừng đánh nữa.

_ Cho chừa...

Đi 1 hồi mặt nó bùn hui.

_ Nè.

_ Gì - nhỏ vẫn chưa hết bực

_ Nặng.

Á... á.... đau.... Cô bé vừa cắn cho nó 1 cái thiệt mạnh vào vai.

_ Chơi gì... man rợ zậy.

_ Cho chừa, dám nói em nặng hử.

Nó nhăn nhó.

_ Thui, hem nặng nữa.

_ Anh coi chừng em đó.

Nhỏ nhéo thêm cho nó cái nữa.

_ Ui da... Đau quá đi. Muốn thả ra hem.

_ Ấy... ấy.....hem muốn - cô bé vội vàng quàng tay ôm chặt cổ nó.

_ Nghệt thở quá hà, chết tui bây giờ.

_ Kệ anh, cho anh chết đi.

Nó cười toe.

_ Vậy tui chết ghen.

_ Uh.

Nghiêng người sang 1 bên, nó làm như sắp té tới nơi vậy. Cô bé hết hồn.

_ Ấy... ấy... Đừng chết mờ.

_ Vậy thả cổ tui ra chút đi.

_ Hem... - nhỏ bướng bỉnh - thả ra anh buông tay cho em té thì sao.

_ Thì.... dập mông chứ sao.

_ Độc ác nè - cô bé nhăn mặt xiết mạnh tay hơn nữa

_ Á... á... chết tui... - nó lè cả lưỡi ra sắp tắt thở tới nơi

Cứ như vậy, đôi núi vắng hoe im ắng mà từ khi xuất hiện hai đứa này thì cãi lộn um sùm cả lên.

Mặt trời hắt những tia sáng thăm dò xuống triền non lằng đằng sương mù và khí lạnh rồi tung cả sức lựa vàng mỡ óng ả lên đại ngàn bát ngát. Rừng cây vươn mình đón nắng, thứ nắng mới thơm lừng say đắm đặt môi lên mọi thứ. Trong cái lặng im của rừng núi có muôn ngàn tiếng gọi, chồi gọi cành khô, cát bụi gọi nhau, tiếng chim riu rít chuyển cành. Bãi cỏ mơn mớn trải hết một màu xanh rì khắp đồi núi. Ở đó có 2 bóng người đang bước, nó chậm chậm đi sau, nhỏ hơn hỏ chạy tung tăng khắp nơi, địa lan rập rờn như bướm, thạch lan vươn những cái vòi thanh thoát với đủ màu sắc biến hóa huyền ảo. Cao hơn, những giò phong lan bám hồ hững vào cây, thả những chuỗi hoa, vươn những dáng lá đẹp mê hồn. Rừng thơm say đắm với từng thoảng hương hoa.

— Đẹp không - nó gọi nhỏ

— Đẹp.

— Thích không.

— Thích.

Lại đi tiếp... Tự nhiên nó khều nhỏ.

— Nhìn kia.

Cô bé quay qua hướng nó chỉ. Thấp thoáng sau hàng thông một đôi thỏ rừng đang nhảy nhót tung tăng.

— Dễ thương quá, bắt cho em đi.

Nó nhăn mặt.

— Bắt sao được, tay không sao chụp được thỏ rừng.

— Em hông biết, anh bắt đi.

— Thôi bớt giỡn, nó nhanh lắm.

— Kệ, anh làm sao thì làm.

Cô bé xịu mặt nhìn nó, nó bối rối bỏ giỏ xách xuống. Xui ghê, tự nhiên ngu ngu chỉ cho nhỏ làm gì không biết, giờ sao mà bắt chứ. Xắn xắn tay áo lên, nó nhẹ nhẹ mon men tới phía sau đôi thỏ.

— Chết nè....

Nhảy cái vù vào kon môi nó chụp được một.... nắm lông thỏ. Đôi thỏ giật mình chạy vụt vào bụi, nó lồm cồm đứng dậy rượt theo... Hấp...Lại 1 cú phóng người, nó nằm chèo queo dưới đất, còn hai kon thỏ hô biến mất tiêu.

— Thấy chưa - nó bực mình đứng dậy - Đã nói mà. Sao bắt được chứ.

Nhỏ bẽn lên cười toe.

— Hi, thì ai mà biết đâu. Tại anh dõm quá chứ bộ.

— Hứ....

Nó hậm hực phui phui quần áo. Sao hem ngon bắt đi, chê bai nữa chứ... Hầm hầm xách giỏ đi tiếp. Chợt một bóng người lướt qua, nó căng mắt nhìn thật kĩ rồi bỗng mừng rỡ.

— A... Pơ Riệc phải hông.

Cậu bé người dân tộc giật mình quay lại, trông thấy nó cậu bé tươi cười.

— A... đi đâu đây.

— Tao đi chơi. Mà đi đâu về vậy.

— Mình vừa thò hàng xuống phố đổi gạo.

Vừa nói Pơ Riệc vừa đưa tay chỉ về phía hai kon ngựa kẻ bên. Chú bé người thượng quay nhìn qua nhỏ.

— Ai đây.

— Bạn tao. Còn mấy đứa đi trước nữa.

— Đi chơi hả. Ghé qua bản mình chơi đi. Bữa nay nhiều rượu lắm. Già làng nhắc cậu suốt thôi.

— Ừ, qua thì qua.

Nó quay qua nhỏ.

— Vào bản chơi nghen.

Cô bé thận trọng nhìn nó rồi liếc qua chú bé đen thui to kon trước mặt.

— Bạn anh hả.

— Ừ, quen lâu rồi, tui cũng vào bản chơi mấy lần rồi.

— Vậy thì đi.

Nó dắt một kon ngựa lại chỗ nhỏ.

— Lên ngựa tui dắt đi đỡ mệt nè.

— Nó có cắn hem - cô bé rụt rè lùi lại

— Hem, hiền khô hà.

Vừa nói nó vừa xoa xoa đầu ngựa. Nhỏ thấy ngon ăn cũng xáp lại gần rồi leo lên. lát sau thấy thích thích cô bé bắt nó thả tay ra rồi tự cưỡi đi nhong nhong trước. Nó với Pơ Riệc cười nói chậm chậm đi sau.

5 phút sau đuổi kịp nhóm kia. 3 cô gái thấy nhỏ cưỡi ngựa ngon lành quá cũng khoái chí tranh nhau leo lên. Vậy là 4 cô bé ngồi 2 kon ngựa, cả đám kon trai lủi thủi đi bộ.

32. Chương 32:

Về tới bản. Pơ Riệc dắt ngựa đi cột. Cả lũ túm tụm đứng làng xàng trước 1 căn nhà sàn. Nhỏ cười cười nhìn nó.

— Ngồi lưng ngựa thích hơn ngồi lưng anh nhieu.

— Hứ... - nó liếc nhỏ - ... Zậy chút xin 1 kon về để mai nó đưa đi học cho.

— Hi, giỡn thui mờ.

Phong liếc khắp xung quanh

— Ở đây có.... ăn thịt người hông mày.

Nó phì người.

— Ăn cái đầu mày á. Người mình mà làm như thổ dân Châu Phi á.

Vài người trong bản trông thấy nó thì mừng rỡ chạy đến hỏi thăm tíu tít. Có người còn ôm chầm lấy nó mà nói cười tùm lum. Cả đám tròn mắt nhìn nó với mấy cười trong làng cười nói luôn miệng, đến khi đám đông vui hết Dung mới nói với nó.

— Sao mà anh quen mấy người này vậy.

— À... Mấy năm trước tui có đi chơi ngang đây. Đúng lúc gặp ông già làng say rượu té chèo queo dưới núi. Tui cũng ổng về. Từ đó lâu lâu vẫn lên chơi hoài.

Hồ khều nó.

— Ở đây có gì chơi hông mày.

— Câu cá, bắn chim, hái nấm.... nhiều lắm.

Nguyên khoái chí.

— Ờ, được đó. Đi câu cá đi.

— Không - Pơ Riệc cười cười đi tới - Đi bắn chim đi. Mình mới làm cái nổ hay lắm.

— Ừ, bắn chim - nó hưởng ứng - nhỏ đi hem.

Quay lại phía sau nó tá hỏa. Thôi chết... mấy “nữ” đâu mất rồi. Vừa dợm bước tính chạy đi tìm thì nó thấy. Ở bên vườn, 4 cô bé đang ríu rít hái nấm với mấy kon bé trong làng. Thở phè nhẹ nhõm, nó quay lại.

— Rồi, đi bắn chim đi.

Phong lắc đầu.

— Tao với thằng Nguyên thích câu cá.

— Câu cá chán òm - nó trề môi

— Kệ.

— Bắn chim đi - Hổ lên tiếng

— Không - Nguyên lắc đầu

Pơ Riệc can thiệp.

— Có sao đâu. Hai người này xuống xuôi câu cá. Mình đi bắn chim.

Vậy là Phong với Nguyên được phát cho hai cái cần rồi dẫn ra suối ngồi câu. Còn lại 3 đứa dẫn nhau lên núi. Pơ Riệc cầm chiếc nổ gỗ cây Sơn Mu, đeo ống tên sau lưng. Nó với Hổ hem biết chơi món này nên mượn hai cái giàn thun mang theo. Đi một hồi đến sân chim, Hổ nhìn lên cây ổi thấy có kon chào mào đang đậu trên cành.

— Thấy hông mày - Hổ khều nhẹ nó

— Thấy - nó liếm môi

— Xử trước đi.

Nó nhẹ nhàng lắp đá kéo căng giàn thun.

— Bópp...

Lá ổi lá tả rơi xuống, kon chào mào bay mất tiêu.

— Dở ẹc - Hổ trề môi

— Mày ngon bắn coi.

— Nhìn nè.

Hổ nói rồi lắp đá nhắm theo kon chim sâu đang đậu trên cành thông kế bên.

— Vùuu.....

Quá xá dở luôn. Hòn đá bay đi đâu xa tít mù khơi mà kon chim cũng chẳng thèm nhúc nhúc nữa. Nó lè lưỡi.

— Mày còn bắn còn ẹ gấp mấy lần tao.

— Hình như cục đá của tao... bị méo - Hổ quơ quơ chống chế

— Xạo mày, dở thì nói dở đi.

— Hứ....

Hai thằng cứ thi nhau chê bai, Pơ Riệc đứng bên chỉ cười cười.

_ Để mình bắn cho.

Giơ nỏ lên, lắp tên vào rồi nhắm thật chuẩn.

_ Táchh...

Một kon chào mào rơi xuống theo tiếng bật nỏ. Nó khoái chí chạy tới lượm.

_ Ngon lành, mầy thiện xạ quá.

Hổ cũng hào hứng.

_ Cỡ này thì đi lượm thêm 8 - 9... chục kon nữa rồi về.

_ Không được nhiều vậy đâu - Pơ riệc lắc đầu

_ Ờ thì... 3 - 4 chục kon nữa cũng được.

Pơ Riệc cười.

_ Chỉ khoảng hơn hai chục kon thôi.

Hổ xịu mặt, ít xỉn zậy, zậy sao mà đủ ăn chứ... Đi lúc nữa thì chiến lợi phẩm lên tới 9 kon. Toàn công của Pơ riệc, nó với Hổ cố lắm cũng chỉ được 3 kon góp vào... Đang leo lên 1 sườn dốc tự nhiên nó nghe có tiếng loạt xoạt.

_ Hình như có cái gì trong bụi cây kia.

Hổ với Pơ Riệc quay qua nhưng chẳng thấy hay nghe tiếng gì cả.

_ Đồ xạo.

_ Thiệt mà, tao mới nghe tiếng gì mà.

_ Chắc nghe nhầm đó - Pơ Riệc kéo tay đi

Nó vẫn nghi ngờ, nhưng đứng hồi lâu chẳng có gì lạ cả nên quay lại đi tiếp. Vừa dậm bước thì...

_ Loạt... xoạt....

Lần này thì tiếng động to hơn, cả ba thằng đều nghe rõ ràng.

_ Cái gì vậy - Hổ lo lắng

Pơ Riệc cầm chắc cái nỏ, gắn tên lăm lăm trong tay.

_ Mình cũng không biết, để coi thử.

Nó cũng nhẹ nhàng cúi xuống lượm 1 khúc cây dưới chân. Pơ Riệc chậm chậm tiến lại bụi cây, đang tính vạch lá ra xem thì...

_ Éc... éc.....

_ Á Heo rừng, chạy đi....

Chú bé miền núi hét lớn rồi quay đầu chạy thật nhanh, nó với Hổ hét hồn nhìn kon heo to tổ chẳng từ trong bụi nhảy ra, hai cái nanh dài thoòng vênh ngược lên đầy vẻ đe dọa... Ba thằng quăng luôn xâu chim cong đuôi chạy tóe khói, ở phía sau kon heo âm âm rượt tới.

_ Leo lên cây đi - Pơ Riệc hét lớn

Ngay tắp lự ba bóng người phóng cái vèo lên cây. Kon heo hậm hực cày nát thảm cỏ bên dưới.

_ Học... giờ... học..học... giờ sao...

Nó nói trong hơi thở, Pơ Riệc lắc đầu.

— Không biết...hộc... Kon này mình săn hực 1 lần rồi... bữa nay mình không mang rựa... thứ này đầu tay không không lại nó đâu...

Hổ điếng người nhìn cái thân hình đồ sộ của kon heo đi tới đi lui dưới gốc cây.

— Bắn nó đi.

— Không ăn thua - Pơ Riệc cười méo xẹo - Da nó dày như miếng gỗ rừng, súng dân quân bắn 2 phát chưa thấm.

Nó buồn xo ngồi nhìn kon heo, đúng thiệt, cái loài này chỉ có chơi rựa hay súng săn thì may ra....

Suốt nửa tiếng đồng hồ, ba đứa ngồi chóc ngóc trên cây, kon quái vật bên dưới vẫn kiên nhẫn rình mồi. Đưa mắt nhìn khắp xung quanh, bên thì thông già mọc thẳng tắp cao chót vót, bên thì khe đá sâu phải hơn 10 mét. Nhìn tới nhìn lui 1 hồi chợt nó quay qua đứa bạn miền núi.

— Kon này nhảy xa không.

— Không, người ta vẫn thường đào hầm bẫy heo rừng đó thôi.

— Ừ... ừ....

1 ý tưởng vừa lóe ra trong đầu nó, không nhảy xa hẳn, chết mảy rồi. Hổ với Pơ Riệc ngơ ngác nhìn nó chẳng hiểu gì cả. Hai thằng chưa kịp hỏi gì thì đã điếng hồn, bỗng nhiên nó nhảy cái bịch xuống đất. Kon heo nghe động chồm dậy rượt theo. Nó quay người chạy thật nhanh về phía khe đá. Hổ la hoảng.

— Coi chừng té...

Ăn nhằm gì, nó đã quan sát kĩ rồi, khe đá sâu thì hơn chục mét chứ chỉ rộng tầm 2 mét rưỡi 3 mét thôi, với đôi chân mạnh mẽ của nó thì chẳng thấm vào đâu hết... Sát tới khe đá nó chạy chậm lại chờ kon heo rượt đến rồi... alê hấp... Nó phóng cái vèo qua bờ bên kia, kon heo ầm ầm lao tới thẳng đà bay xuống dưới mà không thắng kịp.

— Rầằmm....

Tiếng lưng heo chạm tảng đá bên dưới nghe muốn nổi da gà. Hai thằng kia vội vã nhảy xuống chạy đến. Kon heo nằm 1 đồng dưới khe, kon vật chưa chết nhưng cũng không đứng dậy nổi.

— Cậu liều quá - Pơ Riệc lắc đầu nhìn nó

— Ha ha, ăn nhằm gì. Lôi đầu kon heo về đi.

Nó hớn hờ cười tươi. Ba đứa hí hục bứt dây rừng leo xuống trối cổ kon heo rừng lại xỏ cây khiêng về. Nơi bờ suối.

— Ngon lành, kon này to quá nè - Nguyên khoái chí gỡ kon cá thật to vừa dính lưỡi câu

— Tao cũng to nè.

Phong mừng rơn gỡ kon cá trăm bỏ vào xô. Nguyên cười cười hất hàm.

— Chút về mấy đứa kia nhìn thấy đồng cá này chắc phải ganh tị lắm.

— Chứ sao nữa - Phong háo hức

— Nhiu đây đủ rồi đó, về đi.

— Ừ về.

Hai thằng hí hửng xách xô cá đi 1 mạch vào bản. Vừa thấy nó với Hổ đang đứng nói chuyện với 4 cô bé kia Phong đã la to.

— Ê, Chim tụi bây bắn được đâu.

— Hem có - nó lắc đầu

Nguyên cười lớn.

— Bắn dở quá chứ gì. Coi nè...

Nguyên chìa xô cá ra.

— Thấy sao hả - Phong hất hàm

Hồ liếc mắt dòm vào rồi lắc đầu.

— Không ăn thua.

— Sao chứ, tụi bây hông bắn được kon nào mà còn bày đặt chảnh hả.

— Hừ... - nó nghênh mặt - zô đây coi nè.

Dẫn cả bọn vào sân nhà già làng, nó cười toe chỉ vào kon heo đang nằm 1 đồng trong sân.

— Sao hả, cỡ này đủ chảnh hem.

Nguyên, Phong há mở dòm cái cục thịt khổng lồ nằm trên sân. Mẹ ơi... cái xô cá này giỏi lắm 4 – 5 kí chứ cái đồng kia phải 7 – 8 chục kí chứ chẳng chơi... Kinh dị quá...

— Đâu... đâu ra vậy... - Nguyên lấp bắp

— Bắt trong rừng chứ đâu - Hồ héch mặt

— Còn hông - Phong tròn mắt - Tụi tao bắt 1 kon với.

Nó nghênh mặt.

— Hết rồi, hàng độc, đâu dễ kiếm chứ.

Nguyên với Phong cụt hứng tiu ngửu nét mặt. Mềng ơi... tưởng ngon lắm chứ ai dè mấy kon cá chẳng xi nhê gì hết. Vừa lúc Pơ Riệc trong nhà đi ra.

— Mấy bạn vào nghỉ đi rồi làm thịt kon heo uống rượu chơi.

Cả bọn lục tục vào nhà, nó đi sau kéo tay nhỏ lại.

— Cho nhỏ nè.

Cô bé tròn xoe mắt nhìn chòm bông nó đưa.

— Đẹp quá, đâu vậy.

— Lúc nãy đi về tui thấy đẹp nên hái tặng nhỏ.

Cô bé nâng niu từng bông nhẹ nhàng hít hà.

— Thơm quá.

— Hoa rừng mà.

— Cảm ơn anh ghen.

Nó cười toe.

— Ôn nghĩa gì... “hun” cái đi.

— Nói bậy nè.

Cô bé đỏ mặt véo nó 1 cái đầu méo mặt... Nó suýt soa đi vào nhà, đau quá đi, tặng hoa cho rồi còn véo nữa chứ...

Buổi trưa ngồi quây quần trong căn nhà sàn thênh thang của già làng. Ở giữa là ngổn ngang thịt heo nướng xếp trên lá chuối với cá suối. Một ché rượu cần thật to đặt trước mặt lũ kon trai. Ông già vạm vỡ, tóc trắng bạc phơ trình trọng hút một hơi rượu rồi quay sang nó.

— Lâu lắm rồi mày mới lại bản đó nghe.

Nó mỉm cười.

— Zà, lâu nay cũng có chút việc nên....

Pơ Riệc ngồi kể bên cát tiếng.

— Cậu ấy giỏi lắm đó già. Khỏe như cây rừng, nhanh như kon nai kon sóc. Kon heo rừng này là cậu ấy bắt đó.

— Vậy hả, mày cũng phải học theo nó đi nghe chưa.

Nó ngồi nghe mà phổng hết cả lỗ mũi. Hehe, ăn thua gì đâu, “chuyện nhỏ” á mà...

Chuyện trò ăn thịt uống rượu 1 hồi thì ngoài già làng ra còn lại cả lũ kon trai say rượu nằm lăn quay ra hết cả. Rượu cần đủ tuổi có khác, nặng đô quá xá... Bọn kon gái thì chỉ biết lắc đầu mà đi dọn dẹp, mấy cái thằng này, yếu xìu mà ra gió....

Phải đến chiều tối 4 thằng mới tỉnh tỉnh dậy đi rửa mặt. Nguyên, nó, Phong bị Dung, nhỏ, Trúc đưa cho 1 trận tèm hem. Chỉ có mỗi Hổ là đứng bần thiêu liếc Trang, sao hông có ai đưa mình hết vậy cà....

Pơ Riệc năn nỉ ngủ lại mãi nhưng mấy cô bé cứ một mực đòi về nên rốt cuộc phải dắt ngựa ra đưa cả lũ xuống. Tìm khắp làng chỉ còn có 5 kon ngựa, còn bị nhieu người trong bản dắt đi làm hết cả rồi.

Nó ngồi chung với nhỏ 1 kon nhong nhong chạy xuống trước, Nguyên, Dung chạy sau rồi tới Phong, Trúc. Cuối cùng là Hổ và.... Pơ Riệc, Trang nhất định không chịu ngồi chung nên Hổ phải bần hiu qua ngồi với Pơ Riệc. Trang cười 1 mình.

Xuống đến xe.

— Cảm ơn ghen. Khi khác mình tụi tao lại lên.

Nó vẫy tay chào Pơ Riệc. Chú bé miền núi mỉm cười vẫy tay chào lại rồi dắt ngựa chạy về.

Đưa xe ra khỏi bãi.

— Còn sớm mà, đi chơi chút nữa đi - Nguyên liếc đồng hồ - Mới 6h.

— Thì đi - Trang hưởng ứng

— Đi đâu - tiếng Trúc

Nó đề nghị.

— Khu vui chơi.

Cả bọn ký quyết định.

— Duyệt, đi luôn.

Xe chạy thẳng đường tới khu vui chơi. Mới bước xuống xe bọn nó gặp ngay 1 đám kon gái xúm xít bu quanh vài thằng kon trai.

— Zụ gì zậy - Phong quay qua hỏi

— Mấy hot boy trường em á - tiếng Trang

Nó thắc mắc

— Hot boy là gì

Nguyên bĩu môi.

— Zậy mà cũng không biết, đồ bõm. Hot là nóng, mà boy là kon trai, gom lại là “kon trai nóng”, hiểu chưa.

Nó gật gù.

— Ờ... Hiểu..... Nhưng mà zậy thì thằng Hổ nhà mình cũng là “kon trai nóng” nè. Đứa nào ngu ngu chọc zô 1 cái là nó đục phù mỗ liền cho coi.

Phong gật gù.

— Ủ... Thằng Hổ là siêu nóng luôn nè, mấy thằng kia xi nhê gì chứ. Mà sao hông có đứa nào bu zô nó hết trơn zậy.

Nguyên bày bày.

— Chắc tại mấy đứa kia chưa biết. Ê Hổ, mà qua đợt 1 thằng biểu diễn ấy đứa kia thấy mà nóng cỡ nào đi.

Hổ thấy đám kon gái bu xúm xa xúm xít mấy đứa kia thì cũng khoái khoái. Đâu... Thử ra oánh 1 thằng để làm “hot boy” thử coi... Xắn xắn tay áo lên xăm xăm đi ra tính chụp đầu 1 thằng. Trang hoảng hồn kéo lại.

— Nè, làm gì zậy. Bảo vệ bắt đầu bây giờ.

— Làm “hot boy”.

— Một ghê, người ta đẹp trai, học giỏi, kon nhà giàu có chứ đâu phải oánh lộn mà được zậy đâu.

— Ủa... - nó ngơ ngác - ... chứ hèm phải nóng tính hả.

Nhỏ lắc đầu.

— Ai nói vậy chứ, chắc phải dẫn anh đi học 1 lớp anh văn quá.

4 thằng què 1 cục đứng im ru. Nguyên tắc lưỡi.

— Nhà giàu, học giỏi hả. Zụ đó thì tao hông ham rồi.

— Ủ - nó tiếc rẻ - Mà kệ chứ, hèm làm được “kon trai nóng” thì làm “kon trai lạnh” vậy.

Nói rồi nó biểu diễn màn “lạnh” liền. Kể từ đó dứt tay vào túi im ru không thềm nói chuyện với ai hết, đến cả nhỏ hỏi gì nó cũng một mực lặng im... Lạnh mà...

Cứ tưởng nó phải “lạnh” cho đến lúc về cơ chứ, ai dè lúc bước vào cổng gặp bà soát vé.

— Vé của cậu đâu.

—

— Cậu đi chung với mấy người này hả.

—

— Cậu có vé không vậy.

—

Cái bà này... Người ta đang “lạnh” mà cứ hỏi hỏi hoài, bực ghê... Nó vẫn ráng “lạnh, lạnh” chút nữa, dứt tay zô túi mặt mũi lăm lăm lì lì bước qua cổng, tưởng xong chuyện chứ ai dè bà soát vé túm áo nó lại quay vào trong gọi lớn.

— Có người tính chui vé nè.

Ngay lập tức 3 ông bảo vệ to như 3 ông thần đèn hấp tấp chạy ra, ông nào ông nấy xách cây ba toong dài cả mét.

— Đâu... đâu.... Đứa nào chui vé đâu.

Nó điếng hồn.

— Ấy... ấy.... Tui có vé mà. Tụi kia đưa vé cho tui rồi.

— Vậy sao hồi nãy tui hỏi cậu đi chung hả thì cậu im ru vậy.

— Thì... thì... tui đang... đau cổ, nói chuyện hèm được.

Rề rà đứng phân bua thật lâu, phải đến khi nhỏ lại kéo tay nó đi thì bà soát vé mới tin là nó đi chung. Cô bé lườm nó.

— Lạnh nữa hèm.

— Hem.

— Lần sau chừa nghe chưa.

— Nghe.

Nó bối rối quá chừng. Mèng ơi... cái mụ soát vé kia nhiều chuyện quá, làm hư hết trơn màn “lạnh” của người ta rồi còn đâu.

— Sao rồi - Hổ chọc quē - Người mặt lạnh xém ăn đòn hả.

— Thôi ghen, tao hem giận ghen.

Cả bọn khoái chí nhìn cái mặt bực bội của nó....

— Xe đưng đi.

Trúc háo hức nhìn mấy chiếc xe điện tung nhau rầm rầm.

— Ủ - nó mừng rơn - Cái này là nghề của chàng đó.

Không chờ tụi kia kịp phát biểu, nó chạy đi mua 1 đồng vé về phát rồi nhảy tót lên chiếc xe gần đó.

— Nhào zô - nó hí hửng - Đứa nào lên đây anh chùi.

— Thăng lảo.

Cả bọn nhìn cái mặt vênh vênh vào vào của nó mà bắt ghét, đứa nào đứa nấy hấp tấp tranh nhau lên xe hò nhau tung mình nó thôi.

— Á.... Á.... Từng đứa thui chứ....

Nó phát hoảng nhìn nguyên một bầy cứ nhè mình nó mà đưng.

— Rầm....

Nguyên lắc mạnh chơi 1 phát thiệt chuẩn, nó bay cái vèo ra khỏi xe nằm chèo queo trên sân.

— Khỉ khô, tụi bầy chơi kì quá hà.

Nó nhăn nhó lồm cồm bò dậy.

— Tao đi chơi cái khác đây.

Léch thếch đi lòng vòng, nó bực ghê gớm. Loạn hết rồi... Cái tụi này dám hò nhau zô chơi 1 mình mình nữa chứ, quá thể thiệt.

Đang đi thì nó gặp trước mặt cái tụi “kon trai nóng” hồi nãy đi ngược lại, xung quanh là đám kon gái bu kín. Hừ... hay ho gì mấy thằng này. Nó mồi điếu thuốc kéo 1 hơi thật dài.

— Ê, thằng kia tránh ra coi - 1 thằng trong đám hất hàm nhìn nó

Á... Mấy cái thằng này... Boy nóng chọc boy lạnh hả, nó bực mình

— Đường này tụi bầy mua hả.

— Ủ đó, tránh ra coi.

— Mắc gì tao phải tránh.

— Mà không biết tụi tao là ai hả, những người nổi tiếng nhất khu phố này đó.

— Xììì....Tao vẫn không thích tránh.

— A...Thằng này ngon.

Một hòn đá bay vèo vào mặt nó.... Nghiêng người né qua 1 bên, thuận tay nó chụp luôn hòn đá ném ngược trở lại ngay chân cái thằng... chảnh chệ. Thằng này co giò rú lên thẳm thiết, còn tụi kon gái thì ngay lập tức lườm sang xài xể nó.

__ Thằng kia, ở đâu ra mà láo zậy hả.

__ Dám ném đá cả anh Hoàng Trung sao.

__ Chết chắc rồi kon ơi.

Nó nghe mà muốn điên ruột.

__ Gì chứ hả, bộ thằng đó là ông nội mấy người sao mà bệnh nó quá vậy. Chính nó chọi đá tui trước chứ bộ.

__ Đừng có nói nhiều - tụi “nóng” bên kia hùng hổ - mày tới số rồi.

Dứt lời là cả lũ kon trai bên đó lập tức lao vào ướn nó. Sẵn đang bực, lại thêm cái bọn hồng hách này chọc khùng thêm, nó quăng áo nhảy vào oánh luôn. Tụi công tử kia thì xi nhê gì chứ, mỗi thằng nó tặng cho 1 đấm 1 đá là bay cái vèo ra ngoài nằm 1 đồng, riêng cái thằng Hoàng Trung, Hoàng chiếc gì đó được “thưởng” thêm cái vịn tay đau điếng người rồi đột ngột bị nhắc bổng lên quăng mạnh vào gốc cây thông gần đó.

Tụi kon gái thét lên ầm ỉ, bảo vệ đến ngay lập tức, nó quay người chưa kịp rút đã dính ngay 1 roi điện điếng người đổ ập xuống đất bất tỉnh.

33. Chương 33:

Nó tỉnh lại sau mấy chấn song, xung quanh là tường đá kín bưng. Vừa hé mắt ra đã nghe mùi ẩm thấp muốn ngộp thở. Một kon chuột chạy vụt qua dưới chân làm nó giật nảy mình bật dậy ngay.

Chuyện gì thế này, sao mình lại ở đây. Đầu óc lùnh bùng nó nhìn khắp xung quanh. Mình ngồi “hộp” hả, sao lại thế chứ.... Lắc mạnh mấy song sắt, nó hét ầm lên.

__ Thả tui ra. Mấy người làm gì vậy hả.

Không có tiếng trả lời, chỉ có không gian một màu tối đen bao trùm xung quanh. Sao lại thế chứ... Sao lại bắt tui.... Nó ủ rũ ngồi bệt xuống đất, sao mình lại thế này. Nhỏ đâu, cô bé đâu rồi. Hồ đâu, Nguyễn đâu, Phong đâu... Cả Trang nữa, Trúc, Dung... mọi người đâu hết cả rồi....

__ Kééttt....

Tiếng cửa phía ngoài hé mở mang theo thân hình nó bật dậy chụp tay vào chấn song.

__ Ai đó, thả tui ra.

__ Tỉnh rồi hả nhok.

Giọng nói lạnh tanh vang lên từ một đôi giày đen, bộ đồ xanh lá, và cuối cùng là cái đầu đầy nếp nhăn trên môi gằn điều thuốc.

__ Thả tui ra. Sao lại bắt tui.

__ Sao bắt hả, mày dám chơi kon sếp chứ sao. Gan cùng mình kon ạ.

Nó loáng thoáng nhớ lại, mấy thằng đó là công tử nhà đại gia hả.

__ Nhưng chính tụi nó gây sự oánh tui trước chứ. Tui chỉ tự vệ.

Điều thuốc cháy đỏ lên rồi khói phun ra vèo vèo, đôi môi khô nứt nẻ kia khẽ nhếch mép cười.

__ Mày còn non lắm, ai gây sự trước cũng vậy thôi. Mày có tiền không mà đấu với người ta hả.

__ Bao nhiêu.

__ Hơn mấy chục tỉ, đại gia giàu nhất thành phố, ông già của cái thằng mày quăng vô gốc cây ấy.

Thua rồi... Nó chán nản ngồi dựa lưng vào chấn song... Chục chai là quá lớn nói gì hơn mấy chục tí....

_ Cho tui điều thuốc.

Cha cấm thầy cho nó điều jet sau khi mồi.

_ Tui sẽ đi bao nhiêu.

_ Có thể là 8 cuốn.

Nó nhếch mép cười khẩy... Hừ, nửa năm nữa biết tui còn thấy mặt trời không mà 8 năm.

_ Ông già nó lo bao nhiêu.

_ Tao cũng không biết, nhưng chắc cũng đậm. Con một mà...

_ Có cách gì gỡ không.

_ Bó tay thôi, các sếp bị thằng chả mua hết rồi còn đâu.

Hừ... Tiền to thật, phen này mình tiêu rồi.

_ Cho tui gọi điện 1 lát được không.

_ Đáng lí là không, nhưng tao cũng từng có thằng bạn dính oan giống mày nên cũng thông cảm.... Nè...

Cán bộ thầy cho nó chiếc đập đá cũ kĩ.

_ Nói nhanh thôi nha. Lương tao cũng chẳng bao nhiêu nên điện thoại không nhiều tiền đâu.

_ Cảm ơn.

Bấm số của nhỏ. Nó chẳng biết số của ai cả, mà thật ra lúc này nó cũng chỉ muốn gặp nhỏ thôi.

_ A lô... Tui nè...

Đầu dây bên kia giấu vội tiếng nấc. Cô bé nói không kịp thở.

_ Anh hả, anh có sao không, có bị đánh không. Em xin vào gặp nhưng người ta không cho. Anh cẩn thận nha.

_ Ừ, tui không sao. Nhỏ vẫn bình thường chứ.

_ Em vẫn ổn. Anh lo giữ gìn nha. Em nhờ ba em rồi, ba em đang cố chạy cho anh đó.

Nó tắc lưỡi.

_ Uhm, cảm ơn, nhưng có lẽ không được đâu, nghe đầu bên kia người ta giàu lắm

_ Anh đừng nói xui chứ. Dù thế nào cũng đâu phải lỗi của anh.

_ Ừ, cảm ơn nhỏ.

_ À anh nè....

_ Tút... TUT...

Điện thoại bỗng dừng tự tắt.

_ Ó... sao vậy - nó liếc mắt qua cán bộ

Búng điều thuốc vào góc nhà, đôi môi nức nở khẽ cười.

_ Hà, hết pin rồi, tao trực 3 ngày nay nên chưa sạc nữa.

Ngao ngán đưa trả điện thoại nó bần thần gắn điều thuốc lên môi. Đau thật, khi không lại dính vào cái vụ này.

_ Cho tui hỏi mấy giờ rồi vậy.

_ 7h sáng.

— À mà hồi nãy ông có nói là có người bạn đánh đòn giống tui hả.

— Ừ.

— Zụ đó thế nào.

Không trả lời ngay, chậm rãi mời thêm điếu thuốc, người đàn ông có tuổi phun khói mù mịt rồi trầm ngâm.

— Hồi đó trên đường đi làm về nó gặp 1 đám nhà giàu chặn đường 1 cô gái, máu anh hùng nổi lên, nó nhảy vào đám gây răng thằng đầu sỏ, tụi kia hoảng hốt bỏ chạy.....

Buông 1 tiếng thở dài. Rút 1 hơi thuốc.

— ... Ngày hôm sau công an phát lệnh tạm giam, nó bị bắt và đi 4 cuốn mà không hề biết lí do. Cáo trạng của nó là tội vô cớ hành hung người khác... Đời chó thật.

Nó ngồi im lắng nghe, đúng là chó thật.

— Vậy cô gái kia không biện minh giùm ông ta à.

— Có, nhưng mà ăn thua gì, bên kia vùng tiền ra trăm miệng sếp lớn hết.

Đúng lúc đó thì chuông reng. Cán bộ hấp tấp chạy lên, 5 phút sau quay xuống mở cửa cho nó.

— Đi đâu đây - nó thăm dò

— Cứ lên, có người xin gặp mày ở trên.

Thận trọng bước từng bước lên bậc thang. Ai vậy ta....

— Anh... Anh có sao không.

Là nhỏ, hai mắt cô bé đỏ hoe. Phía sau là lỗ nhỏ đám bạn của nó. Nó mừng rỡ mỉm cười.

— Chào, mọi người bình yên chứ.

Hở trầm ngâm nhìn nó.

— Bình thường hết, chỉ có mình mày là có chuyện thôi.

— Hi - nó cười méo xẹo - Tao không sao đâu mà.

Vừa dứt lời là cánh cửa bên ngoài bật tung báo hiệu có sao liền... Một đàn cớm hình sự bước vào, sau cùng là một người đàn ông tầm ngoài 40, khuôn mặt vuông vức nghiêm nghị, ăn mặc sang trọng. Ông ta quay nhìn chăm chăm vào nó đang đứng sau song sắt thăm nuôi, rồi quay sang bên cạnh.

— Là thằng nhok này sao.

— Dạ vâng ạ - cha cớm kể bên khúm núm

Bước lại gần nó, hai bên ngăn cách bởi những chấn song lạnh lẽo.

— Này, chính cậu đã đánh kon tui đó hả.

Không trả lời, nó chỉ hơi gật đầu.

— Cậu bé có vẻ lì lợm nhỉ. Chắc cậu biết tội vô cớ đánh người sẽ thế nào chứ.

Nó phát cáu..

— Không phải vô cớ, chính tụi nó gây sự trước.

Người đàn ông hơi nhúu mày lại.

— Cậu đừng có chối, thằng Trung đã kể hết với tôi rồi.

Nó cười khẩy.

— Ông nghe kon ông kể à, vậy ông có nghe những người chứng kiến kể chưa.

__ Rồi - người đàn ông trả lời chắc nịch - Tụi bạn nó đứa nào cũng nói như vậy. Cậu tự nhiên xông vào đánh tụi nó.

Nhỏ hét lớn.

__ Không đúng, anh ấy không bao giờ tự nhiên đánh người hết.

__ Thôi nhỏ à - nó gần cô bé lại - ông ta chỉ tin những gì kon ổng nói thôi.

Đôi mày người đàn ông sang trọng càng nhứ nhiều hơn, hình như ông ta đang đắn đo. Một lúc lâu ông ta khẽ tặc lưỡi.

__ Tôi sẽ điều tra thêm. Nhưng tôi tin kon tôi không lừa tôi, nó là đứa ngoan ngoãn.

Người đàn ông có vẻ chuẩn bị về. Nó cười khẩy trông theo. Ngoan à... ngoan mà ăn nói hách dịch với người khác thế à, ngoan mà xách đá chọi người ta à....

Ồ... Nhưng mà.... Nhìn kìa.... Nó vừa thấy cái gì thế.... Có thật không vậy....

__ Nhỏ nè, nhỏ nhìn xem.

Cô bé ngơ ngác dòm nó.

__ Nhìn cái gì cơ.

__ Ông ta.... Nhìn ông ta kìa.....

Nhỏ quay sang... Có gì đâu, chỉ là bộ đồ vét lằng cồng, cái mặt vuông nhìn nghiêm nghiêm, mái tóc chưa có vẻ gì là sắp hói.... Có gì lạ đâu chứ.

__ Có gì đâu.

__ Không, nhìn kĩ lại đi.

Lại quay sang nhìn suốt từ đầu đến chân ông ta, lần này đến phiên cô bé tròn mắt giật mình.

__ Cái.... Cái.... Phải nó không vậy anh.

Nó nói trong hơi thở hồi hộp.

__ Đúng đó. Không sai được....

Người đàn ông đang tính quay lưng bỏ đi thì...

__ Khoan đã - nó gọi lớn - ông đứng lại đã.

Quay người lại nhìn nó.

__ Chuyện gì vậy cậu bé.

__ Ông tới gần đây chút đi.

Hơi ngập ngừng, người đàn ông bước từng bước về phía nó.... Đến khi ông ta đứng sát trước mặt thì nó như muốn hét lên vậy... Đúng rồi, đúng là nó rồi....

__ Sợ... đây... - nó lắp bắp - ...Sợ đây chuyền trên cổ ông... ở đâu ra vậy.

__ À... - ông ta bật cười - ... Cái này của tôi từ lâu rồi. Từ hồi tôi con trẻ.

Nó bần thần.

__ Sao... sao... cái mặt dây hình tròn của ông chỉ còn 1 nửa vậy.

Thu nụ cười lại, thoáng chút phân vân hiện ra trên gương mặt ông ta. Rồi ông ta bỗng nhú mày có vẻ không vui.

__ Đó là chuyện của tôi, cậu không cần biết.

__ Cần chứ... - nhỏ lên tiếng - ... Vì còn 1 sợi y như vậy nhưng gần nửa hình tròn còn lại mà phải không.

Như có 1 luồng điện chạy qua người đàn ông đó vậy. Nét mặt ông ta hết nhú lại rồi giãn căng ra. Ông ta nói trong hơi thở.

— Sao... sao... cô cậu biết.

Đến lúc này Phong với Nguyên mới chợt nhận ra.

— Đúng rồi... đúng sợi dây đó rồi.

— Y chang, chỉ có điều là nửa kia ngược lại thôi.

Người đàn ông trung niên nói mà như hét.

— Các cậu thấy một sợi như vậy nữa sao. Ở đâu... Thấy ở đâu vậy...

— Không phải... không thấy....

Nó chợt thét lên trước vẻ ngơ ngác của mọi người rồi quay đầu chạy ngược về phòng giam... Sau lưng còn nghe loáng thoáng tiếng của thằng phong, thằng Nguyên.

— Sao vậy, tao thấy giống lắm mà.

— Đúng nó rồi chứ giống gì nữa.

Không đúng.... Nó chạy mà như muốn khóc tới nơi.... Không phải là ông ta... Không phải... Nếu ông ta giàu như vậy thì sao lại vứt mình chứ... nếu ông ta giàu vậy thì sao mình lại nằm trước cửa tu viện chứ... không phải... không phải đâu.... Có lẽ là ai đó đã cho ông ta sợi dây đó thôi....

Nó gục mặt vào tường ngồi bất động, nhưng nó không khóc, kon trai không được khóc, các sư đã dạy nó như vậy...

Nhưng bây giờ không khóc thì phải sao chứ... Cười chẳng.... Hay....

Bất chợt đầu nó choáng váng, lại sắp sửa.....nữa rồi. Níu tay vào chấn song, nó cố gắng kéo người đứng dậy, nhưng....

— Bìììchhh...

Cả thân hình nó đổ xuống sau hàng song sắt. Đầu óc quay cuồng, nó chẳng còn biết gì cả....

He hé mở mắt, cái trần nhà trắng toát làm nó thấy lạnh... Khẽ nhích người quay đầu nhìn khắp xung quanh... Trắng... Lại trắng... Toàn là trắng cả thôi... Căn phòng này chỉ độc mỗi màu trắng lạnh lẽo... À không, nó lại chợt thấy mái tóc dài ngồi gục bên cánh tay nó... Cô bé chứ ai nữa. Không cần gương mặt ấy ngược lên, chỉ cần nhìn mái tóc đen mượt cùng thân hình nhỏ xinh ấy là nó nhận ra ngay người trong mơ của mình...

Khẽ vuốt làn tóc mềm đang thíp ngủ, nó thấy lòng ấm trở lại. Ít ra thì vẫn có 1 người luôn bên nó từ ban ngày cho đến giấc mơ.... Vuốt ái tóc qua tai, gương mặt thần tiên của nhỏ làm nó thấy bình yên lạ...Ồ... Nhưng mà... Ê, nhỏ ngủ mà chảy ke ngen.... Được đó, cái zụ này chọc cho hem ghê nữa thì thui luôn.... Té ra nhìn cái mặt “bà cụ” zậy mà “non” quá xá... há há....

— Ê, nhỏ... - nó lật đật gọi cô bé dậy - Nhỏ nè....

Giật mình tỉnh giấc, cô bé ngơ ngác quay nhìn xung quanh... Rồi ánh mắt dừng lại nơi thằng nhok đang ngồi nhe răng cười... Rồi ánh mắt ấy rưng rưng nước mắt... Rồi ánh mắt ấy bật khóc... Khóc thật to, khóc thật nhiều, khóc thật lâu trên vai thằng nhok... Mặc cho nó bối rối vỗ về, mặc cho nó tặc lưỡi tiếc rẻ vì chưa kịp chọc cô bé miêng nào.

— Khóc hoài hà. Nín đi chứ.

— Nín đi mà, khóc nhiều xấu hoắc cho coi.

— Thui mờ, nín đi mờ. Năn nỉ đó.

Vai áo nó mỗi lúc một ướt thêm, dòng lệ cô bé vẫn rơi hoài... Nó bùn hiu bùn hắt nhìn đôi vai nhỏ rung rung nắc nhe. Chắc phải.... khóc theo luôn quá...

— Thui mờ, xin luôn á.

Ôm nhẹ đôi vai kia vào người, nó tựa đầu cô bé vào ngực mình... Sau hồi lâu bỏ công... “dụ dỗ”, nó mới làm nhỏ ngừng khóc được.

— Mít ướt tè luôn nghen. Lần nào cũng khóc hoài hà.

Lặng lẽ tựa đầu vào nó, nhỏ không nói gì cả, cô bé đang nghĩ tới những lời bác sĩ bảo.

— Tụi kia hem tới hử - nó cúi xuống hỏi nhỏ

— Có, nhưng mà bác sĩ hem cho đông người vào nên bựx mình đi về hết rồi.

Nó gật đầu rồi xiu mặt ra vẻ buồn buồn.

— Ủ, mà sao hem để ai lại, mà tự nhiên lại để nhỏ làm tui buồn quá.

— Gì chứ - cô bé bật người dậy tròn mắt nhìn nó - Mắc gì buồn.

Nhìn gương mặt của cô bé mà nó chợt cười toe.

— Sao hem buồn chứ, nhỏ nằm đè lên cánh tay tui mà ngủ giờ tè muốn chết nè. Đã vậy còn... còn....

— Còn gì hả - giọng cô bé có vẻ sắp giận tới nơi

Nó nhe răng cười mím chỉ cọp.

— Đã vậy còn chảy ke ướt hết mền tui rồi nè.

Bất giác hai má nhỏ đỏ ửng cả lên, ngượng ngùng quay lại lau lau miệng, cô bé nói giọng hờn.

— Anh buồn thì em về.

— Ai cho về chứ hả.

Rồi không chờ nhỏ kịp trả lời, nó nhe răng “khỉ” ra cười.

— Đền cái mền cho tui đi.

— Hứ... - cô bé liếc xéo - ... Mền của bệnh viện chứ của anh à.

Nói rồi đưa tay véo nó một cái thiệt đau cho chữa cái tật chọc quê nhau nè.

Đang méo mặt suýt soa thì cánh cửa phòng bật mở, gió bên ngoài lùa đến mang theo cả người đàn ông ấy chạy vội vào.

Đứng lặng yên nơi cuối giường, ông ta bần thần đưa mắt nhìn thật kĩ khuôn mặt nó như thể một người đi xa đang cảm tấm ảnh gia đình trên tay vậy.... Lát lâu sau, đôi môi ông ta khẽ mấp máy.

— Con... à cậu... cậu bé có thể cho tôi xem sợi dây chuyền của cậu được không.

— Tôi không có sợi dây nào hết. Ông nhầm người rồi.

Giọng nó dứt khoát nhưng sao nghe có vẻ nặng nề lắm.

— Sao vậy, anh cũng có một sợi mà - nhỏ ngạc nhiên nhìn nó - Chính ông này đã viết giấy bảo lãnh bên công an để đưa anh đến đây đấy. Em đã xem sợi dây của ông ta rồi, đúng là nửa đối lập với sợi của anh đó.

Nó im lặng, một niềm ghen ngào dâng cao trong nó. Cần gì nó phải nhĩ phải nói chứ, chỉ thoáng nhìn thôi là nó đủ biết sợi dây quen thuộc của nó với sợi này là hai nửa của nhau rồi... Nhưng vì sao chứ, cứ nhìn cách ăn mặc và cung cách sang trọng của ông ta là nó lại day dứt lắm, nó không tin một người giàu có như vậy lại có thể....

— Nhầm rồi... - giọng nó nghe thật lạnh - ... Sợi của tui khác hẳn, và tui đã quăng nó cách đây 1 năm rồi... Ông thông cảm...

Thất vọng tràn trề hiện trên gương mặt vuông vuông đầy nét phong ba trong cuộc đời. Đôi mắt ông ta như vừa mất đi một thứ hi vọng nào to lớn lắm... Nhưng chỉ trong khoảng khắc, gương mặt dày dặn sương gió ấy trấn tĩnh lại ngay. Khẽ đằng hắng.

— Ừ, cảm ơn cậu. Tôi xin phép đi trước.

Quay lưng bước ra ngoài, ông ta trầm ngâm mỗi 1 điều thuốc... Nó ngồi trên giường lặng lẽ trông theo cho đến khi khuất dần cái dáng người ấy... Nó chỉ thấy có thế, nhưng khi cái bóng ấy khuất sau cánh cửa thì nó không hề biết rằng, ông ta đi đến phòng bác sĩ trưởng khoa... Đặt cái phong bì lên bàn dày cui lên bàn, nói gì đó hồi lâu với vị bác sĩ tóc đã bạc trắng. Lát sau ông ta rút tay vào túi đi ra, vị bác sĩ cười tươi rút phong bì vào áo khoác.

34. Chương 34:

..... 3 ngày sau, nó vẫn chỉ đi nhong nhong trong bệnh viện. Đã mấy lần xin về, nhưng hông biết cha nội bác sĩ nói gì mà nhỏ nhất định không cho nó về. Buổi tối thì còn đỡ chứ buổi sáng thì mấy thằng kia đi làm, nhỏ cũng đi học mất tiêu, nó bùn thủ bùn thiêu đi đi lại lại khắp nơi ở bệnh viện này. Chẳng biết làm gì, nó chui ra vườn hoa bắt dế ngồi đá 1 mình. Đá chán, lại tìm xuống căn tin uống cà phê nghe nhạc, nghe hết sạch gần chục cái đĩa lại ra vườn bắt dế.... Cuộc đời thiệt là vô vị... Đảm bảo chỉ cần thêm mấy ngày như vậy nữa là nó được về.... Biên Hòa liền...

Sáng ngày thứ tư, đang lủi thủi bắt dế, và sắp có... triệu chứng khủng thì ông ta lại xuất hiện. Lặng lẽ đứng phía sau nhìn nó hò zô zô mấy kon dế cắn lộn... Đốt hết cả 4 điều thuốc rồi mà nó vẫn chưa phát hiện ra ông ta, cứ hò hò zô zô hoài....

Đến chừng lúc chán chán, nó đứng lên phui phui tay và...

— Á... á....

Hết hồn nhìn ông ta đang đứng phía sau.

— Ông... ông... ông đứng đây khi nào vậy.

Hơi mỉm cười, ông ta nhìn bộ đồ lấm lem của nó.

— Lâu rồi, từ khi cậu đá trận thứ hai.

Mặt nó đỏ đỏ ngượng ngùng.

— Ờ... ờ... Ông tìm tui có gì nữa vậy.

Nét mặt ông ta quan trọng trở lại, nhưng ánh mắt nhìn nó thì khác lắm. Đôi mắt ấy có nét mừng có nét buồn. Nhưng có lẽ là mừng rõ nhiều hơn, trông ông ta tươi tắn thấy rõ.

— Cậu xem cái này đi.

Cầm tập hồ sơ ông ta đưa, nó lật qua lật lại xem tới xem lui. Còn ông ta thì chăm chú nhìn từng biểu hiện trên nét mặt nó... Hồi lâu, nó lắc đầu đưa trả cho ông ta.

— Tui có thấy gì đâu.

Ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn vẻ thất vọng, ông ta dúi lại vào tay nó.

— Cậu đọc kĩ đi.

— Tui đọc kĩ lắm rồi...

Ngập ngừng 1 lát nó tắc lưỡi.

— Nhưng mà.... hông đọc được gì hết.

Rồi nó quē quē gãi đầu.

— Tui mới biết đọc sơ sơ à, gặp mấy cái này ghi toàn cái gì cao siêu quá, hông đọc được.

Nét mặt ông ấy chợt tươi trở lại, nhưng thay vào vẻ thất vọng là nét hối hận thấy rõ, ông ta hối hận về cái gì chứ.

— Ủ, tôi không biết, xin lỗi cậu. Đáng ra thì bây giờ cậu đã có thể là sinh viên đại học rồi đấy chứ.

— Ông nói vậy là ý gì.

Chậm rãi nhìn thật sâu vào mắt nó, giọng ông ta run run.

— Cậu biết cái này ghi gì không.

Nó lắc đầu, một khoảng không im lặng ngập tràn xung quanh cả hai người. Rồi giọng nói trầm trầm của ông ta nghẹn ngào.

— Mẫu xét nghiệm AND, tôi đã nhờ bác sĩ kiểm tra. Cậu... cậu đúng là... con tôi.

Gì chứ... Nó choáng ngợp đứng lặng yên, không hề có một cử động... Điều này nó đã từng nghĩ nhưng nó không muốn tin, và sẽ không bao giờ nó tin như vậy... Khi đối diện với người đàn ông sang trọng này... Nó... Nó không muốn nhớ tới cái tu viện tuổi thơ, không muốn nhớ đến những đêm dài nằm co ro trên ghế đá công viên, không muốn nhớ đến từng ngày no đói, và nhất là không muốn nhớ tới cái khát vọng thời thơ ấu mà nó từng đi tìm..... Quên rồi... Quên hết rồi... Vậy tại sao bây giờ ông ta lại nói cái điều này ra để nó phải nhớ lại tất cả... tất cả... Trong quá khứ chỉ có toàn một màu bất hạnh thôi...

Đôi môi mấp máy, nó nói trong hơi thở.

— Không.... Không đúng.... Ông chỉ tưởng tượng thế thôi.

— Đó là sự thật, từ lúc biết cậu có sợi dây cho đến lúc cầm mẫu xét nghiệm này. Tôi đã mừng biết bao nhiêu, cậu...cậu.... CON không biết đâu....

— Không phải....

Nó nói như hét, lắc đầu liên tục.

— Không phải vậy... Vì tui sẽ không bao giờ nằm trước cổng tu viện và lang thang trên từng ngõ phố nếu như... nếu như ông giàu như vậy... Ông nhầm người rồi.

Vẫn kiên nhẫn nhìn nó, giọng ông ta trầm hơn, ấm hơn, nghẹn ngào hơn.

— Con không hiểu đâu, tất cả đều có lí do của nó. Ta có lỗi, tất cả lỗi trong chuyện này.

— Tất cả sao - nó thét lớn - Tất cả lỗi đều là của ông sao... Vậy mà bây giờ ông gặp tui sao...

Mắt nó đỏ hoe, nhưng nó không khóc, nó không muốn khóc... Giọng đầy uất nghẹn.

— ...Gặp sau bao ngày tui sống không nhà sao... Sau bao đêm tui co ro dưới hiên chùa sao... Sau những lần tui bật khóc khi nhìn những đứa đồng trang lứa nắm tay cha mẹ vời vỉnh sao... Sau tất cả những gì tui trải qua và bây giờ gặp ông... Ông không hề nghèo, không hề thiếu điều kiện nuôi con như tui vẫn thường nghĩ...

Những cái lắc đầu và một nụ cười cay nghiệt nở trên môi nó.

— ... Không phải đâu... Ông nhầm rồi... Con của ông là cậu quý tử ở nhà ấy, còn tui chỉ là 1 thằng lang thang và tội lỗi khi dám đụng đến công tử nhà ông thôi.

Đôi mắt đỏ hoe hoe, nhưng nó vẫn không khóc, giá như khóc được thì có lẽ nó đã khóc thật to... khóc thật nhiều... .

Còn ông ta... Ông ta cứng rắn hơn, chỉ lặng yên nghe những điều tủi hờn của nó... lặng yên hình dung tuổi thơ của nó.... lặng yên nhìn nó....

— Ta có lỗi... Rồi con sẽ hiểu.... Đi... Để ta đưa con đi....

— Tui không đi.... Sẽ không đi đâu hết...

— Coi như cầu xin con đó.... Gặp mẹ... Con muốn gặp mẹ chứ....

Mẹ ư... Có chứ...Muốn chứ.... Thâm tâm nó bao giờ cũng chỉ mong mỗi điều này... Ngay từ khi đặt chân vào giới đường phố, bao giờ trong những giấc mơ của nó cũng có hình bóng một đôi tay dang rộng ôm nó vào lòng... Nó sẽ đi gặp. Dù có nhận hay không nhận hai người này, nó cũng muốn 1 lần trông thấy gương mặt của đôi tay trong mơ ấy...

Không trả lời, nó chỉ bần thần bước về phía chiếc xe hơi đắt tiền của ông ta....

Giọng nói mừng rỡ, ông ta kéo tay nó đi nhanh hơn.

— Đi... Đi với ta... Rồi con sẽ hiểu...

— Tìm thấy chưa.

Giọng của nhỏ nghẹn ngào trước mặt Nguyên. Đáp lại câu hỏi ấy là cái lắc đầu thật buồn.

— Không thấy. Huy động tất cả anh em ngoài chợ rồi. Gần 50 người mà cả tháng nay vẫn không có tin tức.

Một tháng rồi... Một tháng kể từ ngày nó đột ngột biến mất... Một tháng cô bé khóc ròng đi khắp nơi tìm nó... Một tháng tất cả bạn bè chạy ngược chạy xuôi nhưng vẫn không được gì... Nó đi đâu chứ... Nhỏ lo lắng, bỏ cả những buổi học, bỏ cả ăn, chỉ đi tìm, chỉ mong chờ. Chờ đến lúc nó đột ngột xuất hiện và nhe răng cười với cô bé...

— Có tin gì không.

Nguyên hỏi ngay khi Hồ vói Phong hấp tấp chạy đến. Và câu trả lời vẫn là cái lắc đầu kèm theo cái nhìn lo lắng về phía nhỏ. Cô bé trông xanh xao quá, suy sụp quá.

— Mọi người đang cố gắng lắm, chắc cũng sắp tìm thấy rồi.

Câu an ủi quen thuộc của Hồ không làm nhỏ vui hơn. Cô bé lặng lẽ ngược lên bầu trời, cô bé cầu nguyện cho nó. Trời ơi... Anh đi đâu rồi chứ, bình như vậy thì đi đâu chứ, rồi anh sẽ ra sao.... Anh quay về đi....

— Trà Huế về nghỉ đi - Phong lo lắng - Mệt lắm rồi phải không, về đi. Tụi tui sẽ tìm được mà.

Không về, phải tìm bằng được, phải tìm cho ra. Nếu không nhỏ sẽ không về...

— Về nghỉ chút đi - Hồ lên tiếng - Nghỉ 1 lát thôi rồi tìm tiếp cũng được.

Lòng không muốn, nhưng đành gượng gạo bước lên xe để Nguyên chở về... Rồi khi Nguyên đi thì sẽ trốn ra 1 mình, nhỏ nghĩ như vậy.

Và rồi nhỏ làm vậy, chiếc xe vừa lăn bánh rời khỏi nhà mình là cô bé quay ra đường lại ngay. Lững thững bước trên lề.

— Nhỏ

Cô bé vừa nghe gì... vội vàng quay phắt người lại... Kia kia, nó đang đứng đằng xa mỉm cười đưa tay vẫy vẫy cô bé.

— Anh....

Nhỏ mừng rỡ chạy đến, và chỉ một cái chớp mắt, nó biến mất... Ảo giác... Không biết đã bao nhiêu lần như vậy, cô bé vui mừng rồi lại thất vọng tràn trề chỉ sau một cái chớp mắt kể từ ngày nó biến mất.... Ừ, kể từ ngày nó biến mất....

— Nè. Đi chơi 1 mình nghen.

Lại là nó, nó đứng trước mặt nhỏ với cái nón nghiêng nghiêng trên đầu và nhe răng cười... Ảo giác... Nhỏ không muốn thất vọng nữa, cô bé đi lướt qua nó.

— A. Lơ tui nghen.

— Ó...

Bàn tay cô bé bị nó nắm kéo lại. Chớp mắt một cái, nó vẫn không biến mất. Chớp hai cái, ba cái, nó vẫn đứng đó cầm tay cô bé nhe răng cười.

— Đau mắt hử.

Nó cúi xuống xem mắt nhỏ rồi tặc lưỡi.

— Ừ, đổ hoe luôn nè. Đi về tui nhỏ thuốc cho.

Nhỏ nhìn nó, nhỏ cầm tay nó chặt hơn, rồi nhỏ gục mặt vào ngực nó, nhỏ bật khóc...

— Anh ác lắm....

Lại nữa rồi... Sao lúc nào gặp mình cũng khóc vậy nè, không nhẽ tẻ luôn, đúng là đồ... đồ kon gái... Đứng bối rối vuốt nhẹ làn tóc cô bé.... Đúng thật là nó rồi...

— Nè. Đừng khóc nữa. Tui có cái này cho nhỏ nè.

Khẽ đẩy nhẹ đôi vai cô bé ra, nó cầm cái ba lô giơ lên trước mặt nhỏ.

— “Hun” cái rùi tui đưa cho.

Một thoáng đỏ mặt, và một cái véo thật mạnh của nhỏ làm nó thấy quen thuộc mà ấm lòng lắm.

Mở ba lô ra, thò tay vào bốc ra 1 nắm hạc giấy, nó giơ giơ trước mặt cô bé.

— Đẹp không, của nhỏ hết đó.

Cô bé hơi tươi cười trở lại, đón lấy cái ba lô từ tay nó. Ồ... Hạc giấy... Nhiều quá đi....

— Hơn 1000 kon đó. Bữa giờ nằm không buồn quá tui gấp tặng nhỏ đó.

— Cả tháng nay anh đi đâu vậy.

Hất đầu về trung tâm thành phố, nó nói.

— Tui đi về.

— Về....? - nhỏ tròn mắt

— Ừ, tui về nhà.

Mắt nhỏ càng tròn xoe hơn nữa.

— Nhà... Anh về nhà... ?

— Ừ. Nhỏ muốn đến nhà tui chơi hèm.

— Nhà anh... ?

— Ừ, để tui đưa nhỏ đi gặp má tui nghen. Bả đẹp lắm.

Rồi không cần biết nhỏ có đồng ý không, nó kéo tay nhỏ đến bên chiếc xe hơi cẩu cạch đang đậu bên đường. Gõ gõ vào cửa kính, nó hất hàm.

— Ê Trung, mở cửa cho tao coi.

Cửa xe bật mở, nó kéo nhỏ xuống ngồi băng sau... Từ trên ghế tài xế, 1 cái đầu thò xuống mỉm cười với nó. Nhỏ giật mình. A... thằng nhok hot boy trong trường, mới gặp hồi hôm đây mà. Cái đầu đó cũng chọt ngó ngác khi thấy nhỏ.

— Ai vậy anh hai.

Nó cười toe với thằng nhok.

— “Chị hai” mày đó.

Thiệt hả... Thằng nhok hot boy trợn mắt nhìn nhỏ. Mềng ơi... chị hai nhìn xinh quá xá đi, anh hai “gấu” thiệt.... Nhỏ thì tròn mắt nhìn anh hai, đôi má cô bé đỏ ửng vì mắc cỡ... “ Hử... Ai thèm chứ....”

Thằng nhok bắt đầu lái xe đưa anh “chị” hai đi. Mặc cho “chị hai” ngo ngác hỏi han đủ thứ, “anh hai” chỉ im lặng buông mỗi một câu.

— Chút tui kể cho.

Xe lăn bánh vào căn biệt thự khổng lồ nguy nga bên đồi. Lặng lẽ dắt tay nhỏ ra sau vườn. Dừng lại bên ngôi mộ dưới gốc cây Bằng Lăng. Trên bia đá khắc hình một người phụ nữ trẻ đang mỉm cười e lệ, một người phụ nữ trông thật hiền lành ... Rồi nó trầm ngâm kể cho nhỏ một câu chuyện....

Một câu chuyện từ hai mươi mấy năm trước.

“Khi đó nơi này là rừng thông bạt ngàn, kế bên gốc cây Bằng Lăng kia là nơi hẹn hò của 1 đôi tình nhân. Người con trai là con một của công ty lớn nhất thành phố lúc bấy giờ. Còn người con gái, cô chỉ là 1 trong số 5 anh chị em của một gia đình sống duy nhất dựa vào nghề làm thuê nơi những quán ăn ngoài phố... Mặc cho gia đình cấm cản, mặc cho bạn bè xàm tiếu đủ điều, người con trai kiên quyết xin cưới bằng được người mình yêu.... Cuối cùng, trải qua một thời gian dài, dù rằng không thích người con gái mà gia đình thật bần hàn kia, ông chủ công ty lớn nhất cũng phải chấp nhận cô gái dưới sức ép của cậu con trai độc nhất....

Vậy là gốc cây Bằng Lăng kia trở thành kỉ niệm, đôi tình nhân không còn đến đó vào những chiều gió mát nữa. Họ đã có thành vợ chồng rồi... 1 năm sau, công ty ấy làm ăn thua lỗ, người con trai kiếm nước mắt để vợ ở nhà mà ra đi tìm phương cách cứu công ty.... Người ở lại ngậm lòng nhớ người ra đi, ngày ngày cô gái cứ nghĩ đến những kỉ niệm, những kỉ niệm của một người con dâu bị hắt hủi nơi nhà chồng... Khi ấy cô ta đang mang thai...

Con giun xéo lăm cũng quằn... Đến một ngày chừng như không chịu đựng được nữa. Cô gái bỏ đi... Cô làm thuê trong từng cửa tiệm cố gắng sống cho đến ngày sinh... Và rồi ngày ấy cũng đến, cô ta sinh một đứa con trai. Đứa bé không được đầy đủ như bao đứa bé khác, nó thiếu sữa, thiếu áo ấm, thiếu nhiều thứ.... Người ra đi vẫn chưa về, người ở lại gầy yếu dần. Rồi đến 1 hôm, sau bao ngày ốm đau trên giường bệnh, tưởng chừng như không thể qua được. Cô gái nuốt nước mắt ôm đứa con vào lòng, bế đôi mắt dầy chày chày mà người chồng tặng, một nửa giữ bên mình, một nửa đứa bé mang trên cổ. Nghẹn ngào nhờ người bạn thân mang nó đến một nơi nào đó mà nó có thể được sống bình đẳng như bao đứa trẻ khác... Khi ấy đứa bé mới 3 tháng tuổi.

..... Ngày người con trai mang tin vui trở về, chưa kịp mừng rỡ đã phải nghẹn ngào nghe tin dữ. Vợ vàng cố công đi tìm vợ, và cuối cùng cũng tìm được... Cô gái may mắn thoát khỏi tử thần nhờ những người bạn tốt bụng tận tâm chăm sóc... Nhưng tung tích của đứa trẻ thì biệt tăm, người bạn thân mang nó đi vừa mất trong một tai nạn xe cộ... Bao lần cố gắng tìm kiếm nhưng toàn là công dã tràng...

Sau khi sinh thêm 1 đứa con trai nữa thì cô gái qua đời khi còn rất trẻ... Và bây giờ.... “

Nó buông một tiếng thở dài rồi mỉm cười.

— Bây giờ cô gái ấy nằm đây. Còn người con trai thì hình như... hình như đến công ty rồi hay sao ấy.

Quay đầu vào nhà nó hỏi to.

— Ông già đi làm rồi phải không Trung.

Từ trong có tiếng vọng ra.

— Dạ, ba đi từ sáng, lúc anh hai đang ngủ.

— Ờ... - nó quay qua nhỏ cười toe - ... Đúng là người con trai đi làm mấy tiêu rồi.

Cô bé từ nãy giờ im lặng nghe nó kể, đôi mắt đã chớp rưng rưng. Quay sang nó.

— Vậy... Vậy... Đứa bé thất lạc ấy là....

— Là anh hai thằng Trung chứ ai.

Nó trả lời nghe tỉnh bơ, rồi nhe răng cười. Nhỏ đứng lặng yên nhìn nó... Vậy là cuối cùng nó đã tìm thấy mái ấm rồi... Nhưng... Nhưng còn....

— Còn cái... cái....

Cô bé bỏ lửng câu hỏi nhưng nó hiểu ý ngay.

— Bệnh tật chứ gì. Ngon lành, hơn tháng nay tui nằm ở bệnh viện thành phố. Người ta lọc máu, tẩy rửa, rồi... gì gì đó nhiều món lắm... Tốn hơn mấy trăm chai đó ghen. Thấy nhà tui giàu hem.

Nó cười toe nhìn nhỏ. Cô bé tròn mắt nhìn nó.

— Vậy là... Vậy là bây giờ....

— Vậy là bây giờ dám tui sống còn dai hơn cả nhỏ đó chứ.

Trời đất... Mấy chuyện quan trọng vậy mà sao nó nói nghe tỉnh queo vậy nè... Sống dai hả... Ủ... Nhỏ mong nó sống lâu thật lâu lên, lâu hơn cô bé cũng được. Cho đến khi tóc nó còn trắng hơn cả Bác Hồ càng tốt....

Nhỏ vui kinh khủng... Cô bé như muốn nhảy lên cười thật lớn... Thật lớn ngay tại đây vậy... Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui 1 hồi sợ nó tưởng bị khủng nên lại thôi.... Đành...“để dành” về nhà vậy.... Sáng hôm sau, tất cả đám nhok khắp khu chợ đều bàng hoàng trước một hiện tượng mới... Đại ca đột ngột xuất hiện trên chiếc xe hơi cẩu cạnh, bước xuống 1 cái làm đám nhok... xém xỉu.

Coi kìa... bộ vét lẳng cóong nhìn oai thiệt oai ghen, đôi giày đời mới bóng loáng soi gương vô tư luôn, tóc tai chải như ca sĩ ấy. Đã vậy còn chơi thêm cặp kính mát quá xá oách luôn...

Đám đàn em xúm xa xúm xít đứng vòng tròn dòm ngó, tấm tắc.

— Đại ca, anh mới trúng số hả.

— Hay mới trúng mảnh phi vụ gì đó.

— A... Em biết rồi, bữa giờ anh mắt tích là do.... đi ăn cướp phải hông.

Nó héch mặt.

— Bậy mày. Tao mà đi ăn cướp hả. Chẳng qua lâu nay tao hem thik chơi sang thui ghen.

Cả lũ đàn em tròn mắt. Chaj'... Ai mà dè đại ca tui nó ngon lành vậy mà lâu nay tui nó hông biết chứ. Oai quá đi mất...

— Đại ca, anh mua giùm em xấp vé số này đi.

— Báo mới nè đại ca.

— Đánh bóng đôi giày chút nữa ghen đại ca.

— Làm cây kẹo kéo đi đại ca.

Cả lũ xúm vào kéo áo kéo quần dụ nó mua. Ngộp thở quá xá nó hét toáng cả lên.

— Từ từ coi. Tụi bây um sùm zậy sao tao biết. Xê xê ra chút coi. Tắt thở tới nơi rồi nè.

Đẩy thẳng bên này đi, kéo thẳng bên kia ra, nó muốn bỏ hơi tai với cái lũ này luôn.

— Nè... - nó châm điếu thuốc -Tao có cái này cho tụi bây nè. Im lặng tao nói cho ghen.

Cả lũ im phăng phắc đồng tai lên nghe thử đàn anh nói cái gì hay ho hông đây. Chỉ thấy nó cười cười nói năng huyền thuyên 1 hồi rồi cả đám hò reo ầm ỉ.

Mấy hôm sau. Cả khu chợ có hiện tượng lạ, đám nhok vé số, đánh giày, bán báo, kẹo kéo,, Cả thầy hông biết làm trò gì mà rủ nhau biến đi đâu mất tiêu hết... Chỉ tội ấy ông già ngồi uống cà phê suốt cả buổi mà không có báo đọc, mấy cha nội quần tây giày da thì căng mắt tìm cả ngày vẫn không có thằng nhok ti-co-lo nào xuất hiện, những người mong đổi đời thì lừng sục khắp phố vẫn không thấy đứa nhok nào bán vé số hết.... Tụi nó đi đâu hết rồi cà... Biểu tình tập thể hả... Hay là rủ nhau đi tắm biển Vũng Tàu.... Chắc hò nhau du lịch nước ngoài quá.... Khỉ thiệt... Chẳng biết sao nữa...

Vậy thì tụi nó đi đâu... Đi đâu hả, đi làm chứ đâu.... Làm cái gì... Làm công nhân chứ gì.... Công nhân hả... Ủ, công nhân xí nghiệp to đảng hoàng ghen...

Dưới những tầng thông rợp bóng trên đồi vừa xuất hiện một nhà máy mới. Nhà máy to thật to, tập trung tất cả đám nhok nhà nghèo hoặc lang thang trong thành phố này.... Ai mở vậy... Ai mở hả, kia kia, sếp lớn đang đứng đó...

Ê, coi kìa... Sếp lớn mặt mũi non choẹt, tầm 19 – 20 là cùng. Chắp tay sau lưng đi lòng vòng xem xét, miệng chu mỏ huýt sáo nghe... dễ thiệt dễ. Cái nón nghiêng nghiêng trên đầu nhìn giống... cô hồn hơn là giống ông chủ.

__ Chào đại ca.

Bọn nhok công nhân đồng thanh chào.

__ Tào lao... Hèm được gọi như vậy nữa nghe chưa. Phải chào sếp nghe mới ngon.

__ Zạ... Chào sếp...

“Sếp” khoái chí cười cười mỗi một điều jet... Là nó chứ ai nữa chứ... Nhà máy đồ chơi này là nó mở cho tụi đàn em có công việc ổn định hơn, kiếm được nhiều tiền hơn... Đang phì phèo điều thuốc thì...

__ Đi thụt bi-a hông mày.

“Sếp phó” vỗ vai nó, Nguyên đó.

__ Đi thì đi - nó chiều liền - Thua cấm.... khóc nghe mày.

Hai thằng hí hửng chuẩn bị đi.

__ À... thằng Hổ với Phong đâu mày.

Nguyên nhún vai.

__ Thằng Phong thì tao hông biết, còn thằng Hổ thì trốn việc đi chơi với Trang rồi.

Á... Cái thằng này...Đi chơi với Trang nữa cơ... Cũng dữ quá đi chứ... Hèn gì mà bữa giờ cứ thấy nó với Trang thậm thà thậm thụt hoài... Biết ngay mà.... Nghi “tử lâu” rồi....

Đúng lúc thì chuông điện thoại reng. Nguyên thấy nó cầm máy ừ ừ ở 1 hồi rồi toe toét cười.

__ Tao đi đây.

__ Đi đâu...?

__ Đi chơi với tình yêu. Nhỏ mới gọi.

Nguyên xịu mặt.

__ Zậy ai đi thụt bi-a với tao.

__ Thì.... Thì... mày ra thụt 1 mình đi. Chừng nào chán rồi về.

Mặc cho Nguyên bần hiu nhìn theo, nó hí hửng xách xe chạy đi. Gì chứ tình yêu mà đã rủ thì phải đi ngay chứ sao.....

Bầu trời thật trong, không gợn chút mây... Đường phố thật yên bình, không còn những đứa trẻ giành giật nhau từng người khách qua đường... Lòng nó thật vui, không còn những nỗi niềm trong tâm trí nữa.... Và tương lai thật sáng, tương lai đang chờ phía trước với tất cả những điều tốt lành dành cho nó.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bui-doi>